

Thế Thân Tình Lang

Contents

Thế Thân Tình Lang	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55

Thế Thân Tình Lang

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, nhất công nhất thụ, ngược luyến tàn tâm (một ít), nam nam sinh tử. Biên tập: V

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-tinh-lang>

1. Chương 1

Hành lang dài của bệnh viện mang theo một sự yên tĩnh tuyệt đối, cho dù là hộ lý hay bác sĩ đi qua cũng đều phải cố gắng giảm thiểu âm thanh đến mức tối đa. Đây là bệnh viện tư nhân, một bệnh viện thuộc hàng quý tộc, chỉ có những người có tiền có thể lực hoặc là quan chức cấp cao mới có thể đến đây. Mà chỗ này lại là khu vực vip trong vip, là nơi dành riêng cho những bệnh nhân có thân phận cực kì đặc thù, bởi vậy, các hộ lý và bác sĩ mới trở nên cẩn thận như thế. Nếu không thì chỉ cần bệnh nhân thuận miệng nói một câu, mạng sống của họ coi như chấm hết.

Thiếu niên nằm trên giường bệnh, thần tình tái nhợt. Căn phòng rộng lớn, thiết bị hiện đại bậc nhất cùng không gian phóng khoáng, thế nhưng thứ khiêm khuyết duy nhất chính là người thăm bệnh.

An Đức Liệt tỉnh dậy. Toàn thân cậu thật đau nhức. Cái bụng vốn nhô cao bây giờ đã hoàn toàn bằng phẳng, nhưng cơn đau đốn từ hạ phúc* lại khiến cậu cơ hồ phải cắn răng rên rỉ.

“An Tá....”

Cậu cất tiếng gọi tên nam nhân kia giữa cơn đau, bàn tay loạn trảo, tựa như một người rơi xuống nước đang cố gắng quờ quạng tìm kiếm một khúc củi để bám vào. Cuối cùng cũng có người nắm lấy tay cậu nhưng khi mở mắt ra, niềm vui chưa kịp tận hưởng đó liền trở thành nỗi mất mát đến vô cùng.

“An Tá...” cậu lập tức nhận ra mình đã sai lầm rồi “...là người?”

“Đúng vậy, An Đức Liệt thiếu gia, là tôi.”

Người đang nhẹ nhàng cầm lấy tay cậu chính là người quản gia luôn thay An Tá quản lý mọi việc lớn nhỏ trong nhà. Bản tính ông rất cẩn thận, lại không hỏi nhiều đến chuyện riêng của chủ nhân nên rất được An Tá tín nhiệm. Ông đã vào tuổi trung niên, nhưng rất hay câu nệ tiểu tiết nên khiến người khác có cảm giác ông già hơn so với tuổi thật.

“An Tá? Anh ấy đâu rồi?”

Cậu cố gắng nói. Quản gia đã theo hầu An Tá nhiều năm, cho dù nói dối thì mặt cũng không đổi sắc, mà trách nhiệm của một người quản gia chân chính chính là phải thay chủ nhân tiêu trừ bớt những chuyện phiền lòng.

“Chủ nhân sẽ lập tức tới đây.”

Những lời này ông không có nói sai. Đây là đứa con đầu lòng của An Tá, ngay cả khi hắn tìm được một thể thân tuyệt vời thì An Đức Liệt đã mang thai mất rồi. Vì là đồng tính sinh thực nên không thể dễ dàng phá thai, nên An Tá dù có lãnh huyết vô tình đến thế nào thì hắn cũng không muốn cậu phải bỏ mạng.

“Đành phải sinh thôi.”

Đây là câu nói duy nhất của An Tá sau khi nghe được tin tức, sau đó, hắn cũng không phát biểu gì thêm về việc này nữa, mọi chuyện đều giao cho quản gia một tay xử lý. Mấy tháng qua, An Đức Liệt dù có ngu ngốc đến thế nào cũng cảm nhận được sự hờ hững của hắn.

“Đứa nhỏ đã thuận lợi chào đời, chúc mừng An Đức Liệt thiếu gia.”

“Khi nào An Tá đến?”

Ngữ khí của An Đức Liệt mang theo sự tuyệt vọng. Mấy tháng rồi cậu không có gặp An Tá, dù quản gia không nói, nhưng qua miệng người hầu, cậu cũng biết An Tá đã tìm được một đại phẩm hoàn hảo, một người có thể thay thế vị trí của Lị Tắt trong tim hắn.

Mà thời gian gần đây, thân hình cậu cũng đột nhiên cao hẳn lên, giọng nói biến thô, hình dáng cũng nam tính hóa hơn, càng ngày càng không giống người chị đã chết của mình, Lị Tắt. Cậu không ngừng cầu xin thượng đế, hy vọng mình có thể giữ mãi hình dáng cùng gương mặt như nữ nhân lúc trước vậy mà hiện tại...Xem ra, thượng đế không có nghe thấy lời nguyện cầu này của cậu.

Ngay cả khi mang thai con của An Tá, hắn cũng chẳng có thêm một chút hứng thú nào với cậu.

Trong khi cậu thập phần kích động thì người quản gia lại cực kì bình tĩnh “Chủ nhân sẽ đáp chuyện cơ tới. Ngài vẫn nên nghỉ ngơi một chút, chủ nhân xem đứa bé xong sẽ đến thăm ngài.”

Vừa mệt vừa bị thống khổ sau sinh hành hạ, còn có lời cam đoan của quản gia, An Đức Liệt mới có thể nhắm mắt nghỉ ngơi một chút. Năm phút sau, người quản gia nghe thấy một chấn động lạ. Ông đi ra khỏi phòng bệnh, đi thẳng một mạch đến của bệnh viện, nghênh đón chủ nhân.

An Tá thần thái sáng láng. Người quản gia khom lưng chào còn hắn khó nhịn được hưng phấn, nói “Đứa nhỏ đâu? Nó giống ai? Giống Lị Tắt chứ?”

Quản gia đã gặp qua tiểu hài tử nên thành thật trả lời “Kỳ thật, tiểu thiếu gia rất giống chủ nhân, hoàn toàn không giống An Đức Liệt thiếu gia hay Lị Tát tiểu thư.”

Cước bộ tràn ngập hưng phấn của An Tá bỗng nhiên khựng lại. Hắn lập tức mặt không thay đổi nhìn về phía quản gia “Người nói cái gì?”

Quản gia tiếp tục nói “Tiểu thiếu gia phi thường giống chủ nhân.”

An Tá trầm mặc ba mươi giây, sau đó buông ra một câu nói ngoan lệ “Người đáng lý không nên gọi ta tới nơi này. Thật lãng phí thời gian.”

“Chủ nhân, đó là đứa con đầu lòng của ngài.”

“Không quan trọng, cái chính là nó hoàn toàn không giống Lị Tát.”

Nói xong hai câu này, An Tá cũng không muốn nói thêm. Một đứa bé không giống Lị Tát, hắn căn bản không muốn lãng phí thời gian với nó. Hắn quay đầu, đi ra khỏi bệnh viện. Người quản gia ở phía sau cung kính tiễn chân hắn.

Từ khi An Đức Liệt tỉnh lại, quản gia vẫn ở bên cạnh chăm sóc cậu. Và An Tá thì chưa một lần đặt chân đến thăm.

Bầu không khí huyền ảo, dáng người kiều mỹ, những người phụ nữ quyến rũ trộn lẫn trong các vị khách sang trọng, mời họ uống

rượu một cách nhiệt tình. Một gian phòng rộng lớn, đại khái có thể chứa được hai mươi người. Mười người trong số đó là các nhà

thiết kế nội thất, những người còn lại chính là các nhân vật nổi tiếng trên thế giới.

Trước mặt mỗi người đều có một xấp tài liệu. Bạc có, dầy có, những người phụ nữ đẹp luôn qua lại mời mọc những người có tâm

uống rượu thì ít. Bọn họ đều bình khí ngưng thần mà giương mắt nhìn người ngồi cùng bàn với mình, ý thức cạnh tranh không lúc

nào buông lỏng.

Có người lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, cũng có người hùng hực ý chí chiến đấu. Sau khi An Tá nói muốn nhờ người vẽ một bản thiết kế

thì hắn mời hết tất cả các nhà thiết kế mà hắn thích đến, nhưng cái chính là muốn từng bước thuyết minh với tất cả mọi người.

Không ai biết được xuất thân của nam nhân này. Hắn tự xưng là An Tá, làm việc phi thường bí mật, nhưng đến khi hắn vạch trần

hình ảnh đang nắm trong tay, thuyết minh hắn có bao nhiêu tài bảo để trang hoàng tư gia thì các nhà thiết kế đã kinh ngạc đến nỗi

không thể nói nên lời. Đây chính là nguyên nhân hôm nay bọn họ tụ tập lại đây.

Vô số tài bảo cùng các ngôi nhà rộng lớn, thậm chí còn có vài biệt quán xa hoa. Ngắm lại xem, đây chính là một người giàu có thực

thụ, mà lý do An Tá muốn trang hoàng lại tư gia cũng rất đơn giản: hắn sắp kết hôn. Hắn hy vọng mình có thể đem mấy ngôi nhà

rộng lớn biến thành nơi thật mỹ lệ để lấy lòng người vợ tương lai của mình.

“An Tá tiên sinh, đây là bản thiết kế của tôi, nhằm vào sự bất đồng về vị trí của ngôi nhà. Thiết kế sẽ đi theo chiều hướng bất đồng

nhau, có anh luân cổ bảo, biển nhiệt đới, còn có kiến trúc Trung Quốc, ngài nhất định sẽ thích.” Người mở miệng là một người đàn

ông có đôi mắt hẹp dài. Hắn là người nổi danh nhất, cũng là người An Tá tìm đến đầu tiên.

An Tá đưa mắt nhìn đến bản thiết kế. Ý tưởng của người kia không tệ, liếc sơ thì có phần ưng ý, nhưng sau một lúc lâu xem xét thì

nó tựa như còn thiếu một cái gì đó, có điểm hơi lạnh lùng nên hắn cũng chẳng muốn nhìn lâu.

“An Tá tiên sinh, tôi từng may mắn được thiết kế tư gia cho hắn, thỉnh ngài nhìn xem bản thiết kế của tôi.”

Lời nói của những người này hơn phân nửa là thừa thải, thậm chí còn có người bắt đầu ca ngợi vợ tương lai của hắn. Chẳng qua

khi lọt vào tai An Tá, những thứ đó không có gì là không đúng, chẳng những thế mà chúng còn không đủ để hình dung vẻ đẹp của Lị

Tát nữa.

“Mời xem bản thiết kế của tôi. Nó được thiết kế dựa theo sở thích của phái nữ, từ những gian phòng thanh nhã đến phòng tắm đầy

hoa lệ, mỗi nơi đều tôn lên vẻ tươi đẹp của phu nhân, mà có thể lọt vào mắt xanh của An Tá tiên sinh, phu nhân ắt hẳn phải là bậc

quốc sắc thiên hương. Cô ấy nhất định sẽ thích kiểu thiết kế này. Nó sẽ là món tân hôn lễ vật tuyệt vời đấy, thưa ngài.”

An Tá hơi chần chờ một lúc. Thiết kế của người này lấy nhu cầu của phụ nữ làm trọng, trong ấn tượng của hắn chỉ đáng xếp vào

hạng bình thường mà thôi. Nhưng, khi nghe đến lời đồn thổi lúc sau, Lị Tát nếu ở trong một ngôi nhà phù hợp với tư thái của nàng

thì hẳn sẽ phi thường khoái hoạt. Đứng ở góc độ của hắn mà nói, có lẽ đây mới là món tân hôn lễ vật thích hợp nhất.

“Ân, người nói đúng.”

Vừa nghe người này có cơ hội được tuyển dụng, những người khác ngay lập tức liền cảm tác phẩm của mình xấn tới, nói đủ thứ

trên trời dưới đất làm cho An Tá bắt đầu hoa mắt ù tai.

“An Tá tiên sinh, thiết kế của ta chủ yếu là nhằm vào sự hiện đại. Ngài xem, đối với nam giới thì phòng khách cùng duyệt thính

phòng là vô cùng trọng yếu, tất cả đều được lắp đặt thiết bị hiện đại, đá cẩm thạch càng làm cho tư gia của ngài càng thêm cao

quý.”

Người kia đang nói gì, An Tá hoàn toàn không nghe thấy, vì ánh mắt của hắn đang chuyển hướng đến một nhà thiết kế trẻ ngồi nơi

góc tối. Cậu từ đầu tới cuối đều chưa từng hé miệng nói một lời nào, hơn nữa cũng chưa một lần trình bày tác phẩm của mình

trước mặt hắn. Điều kì lạ là, An Tá hoàn toàn không tức giận, ngược lại còn cảm thấy thú vị hơn hẳn.

“Cậu cảm thấy không thoải mái sao?”

Ngoại trừ nguyên nhân này, An Tá hoàn toàn không nghĩ đến chuyện trên đời này lại có người cố tình chọc tức hắn.

Người nọ dường như không hề tưởng tượng được chuyện An Tá sẽ bắt chuyện với mình, nên sau một lúc cứng người, cậu mới

ngẩng đầu lên. Mái tóc màu đen phi thường quy củ, đôi mắt nâu sáng ngời ánh lên vài tia e ngại. Ngoại hình cậu không kém, là

người trẻ nhất trong đám thiết kế sư ở đây, hơn nữa dáng người lại chuẩn, một người đàn ông đoan chính. Nếu bỏ đi chiếc mắt

kính màu đen trên gương mặt, có lẽ cậu sẽ phi thường tuần lã.

Cậu trả lời vấn đề của An Tá một cách thật đơn giản “Tôi tốt lắm, cảm ơn ngài, An Tá tiên sinh.”

“Cậu không muốn nói về thiết kế của mình sao?”

An Tá nhìn đến xấp tư liệu ít ỏi của cậu, đến cuối cùng thì tìm được một cái tên được viết bằng tiếng Trung, đọc là Tào Dư Văn.

“Thiết kế của tôi đi theo phong cách đơn giản, có thể không thích hợp với các phụ nữ trẻ hiện nay. Khách quen của tôi thường là

các ông chủ lớn tuổi, hôm nay được An Tá tiên sinh thưởng thức đã là vinh dự cho tôi rồi.”

Ý tứ của cậu rất đơn giản, đại khái là phong cách của cậu hoàn toàn không thích hợp để làm lễ vật kết hôn, mà lời này cũng đồng

nghĩa với ý cự tuyệt.

Điều này khiến An Tá phải mở rộng tầm mắt. Hắn không tin có người dám cự tuyệt mình. Hắn đột nhiên nhớ tới lần đến nhà một vị

quý tộc Anh quốc. Tư gia của lão quý tộc cũng vừa được trang hoàng, cảm giác đó với hắn thật đặc biệt nên lão quý tộc bèn cho

hắn biết tên của nhà thiết kế đó. Hắn lập tức nhờ quản gia liên lạc, mời làm một trong mười vị thiết kế sư đêm nay. Người đó sợ

chính là Tào Dư Văn này a.

“Có lẽ tôi thích phong cách cực đơn giản a. Cậu mau đưa bản thiết kế cho tôi xem.”

Hắn chủ động mở miệng nói muốn xem bản thiết kế nên tất cả các nhà thiết kế còn lại đều dồn ánh mắt ghen tị vào Tào Dư Văn, hý

vọng thiết kế của cậu không phù hợp với khẩu vị An Tá.

“Thật có lỗi. Tôi hiện không có mang nó theo.”

Hắn thật sự có cảm giác bị người khác vũ nhục nên thanh âm trở nên trầm thấp, bỏ qua cả chuyện vừa rồi.

“Vậy thứ trên bàn cậu là cái gì?”

Tào Dư Văn nói “Là công khóa của con tôi. Tôi có xem qua nhưng không hiểu lắm nên đành mang nó đến đây nghiên cứu một chút.”

“Cậu có để ý nếu tôi xem nó một chút không?”

Tào Dư Văn đưa xấp giấy đến trước mặt An Tá, mặt trên là các công thức vật lý nối tiếp nhau, hơn nữa còn rất phức tạp khiến hắn

trong một thời gian ngắn cũng không thể hiểu được nên đành trả lại cho cậu. Rốt cuộc, hắn cũng tin tưởng chuyện người nọ không

mang theo bản thiết kế mà đến đây tụ hội. Nay, thật sự khiến hắn càng thêm giận dữ.

Người này là muốn chọc tức hắn sao? Cho tới bây giờ không có ai cả gan dám hành động như thế, ít nhất, hắn cũng phải khiến

những kẻ đó phải chịu thống khổ cả đời.

“Cậu không phải cố ý, đúng không?” Giọng nói của hắn trầm thấp đến mức kì lạ, mà thanh âm thường ngày của hắn cũng đã lãnh

liệt đến độ khiến người khác khiếp sợ rồi.

Tào Dư Văn cười nhẹ, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người kia, hoặc là đối với sự để tâm của hắn là hoàn toàn không cần

đến.

“Tôi đã viết thư gửi cho ngài, An Tá tiên sinh. Tôi thật sự không thể chạy chọt nhiều nơi như vậy để thiết kế phòng ốc cho ngài. Tôi

còn phải chăm sóc con mình, không thể rời nó được. Nhưng bí thư của ngài lại đến chỗ tôi, thông báo tôi phải đến nơi này tham gia

tự hội, lúc đó tôi nghĩ đại khái tin tức của mình đã không đến được chỗ ngài. Mà bí thư kia lại một mực kiên trì nên vì không muốn

khó xử hắn, tôi bắt đầu đi mới đến đây.”

Hắn bị biến thành một tên bạo quân theo lời nói của cậu, tựa như nếu cậu không đến thì hắn sẽ nổi giận, đại phát tính tình với bí thư

của mình. Cậu ta nghĩ mình là ai? Hắn khinh miệt nghĩ Cậu không quan trọng đến mức đó đâu.

“Đại khái là gần đây tôi có rất nhiều việc, không chú ý lắm, nên hắn không có nghe thấy người kia nói cái gì.”

“Àn, tôi biết An Tá tiên sinh là một đại nhân vật. Nhiều tiền tài, biệt thự to lớn, phải quản lý tư sản đồ sộ vậy nên mệt hơn người

thường cũng không phải chuyện lạ.”

Ngữ khí của cậu rất bình ổn cùng nhẹ nhàng nhưng An Tá lại có cảm giác như đang bị châm chọc, ngay cả hắn cũng không thể gọi

tên được loại cảm giác quái dị này. Cậu ta không phải muốn chọc tức hắn mà là xem thường, cậu ta xem thường hắn từ tận đáy

lòng. Loại đàn ông này, hắn chưa từng gặp bao giờ, bởi vì không có người đàn ông nào dám xem thường hắn mà có thể tồn tại

được.

Hắn là đế vương của thế giới này. Hắn là du điền, tiền tài của hắn, xí nghiệp của hắn khiến hắn có thể làm bất cứ chuyện gì ngoài

việc cãi lã hoàn đồng hay bắt tử ra. Hắn là một người đàn ông sinh ra là để thống trị và có được tất cả.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tào Dư Văn, trong khoảnh khắc đó, hắn đột nhiên cảm nhận được một sự quen thuộc lạ kì, nó thúc giục An Tá

phải đặt ra một câu hỏi.

“Tôi đã từng gặp cậu?”

Tào Dư Văn đẩy gọng kính, ngôn ngữ mang theo ý cười “Không, trước giờ tôi không có vinh hạnh được diện kiến An Tá tiên sinh,

bằng không ‘tiền đồ’ của tôi bây giờ nhất định sẽ rất sáng sủa a.”

Những lời này đích thực là châm chọc, nhưng với giọng điệu cười cợt của cậu thì lại không quá mức sỗ sàng. An Tá không thể miêu

tả lại loại cảm giác không thoải mái mà hắn đang cảm nhận được lúc này. Hắn chuyển tầm mắt nhìn đám thiết kế sư kia, vì không

thể chịu nổi chuyện bọn họ cứ thao thao bất tuyệt nên một lần nữa chuyển hướng nhìn sang Tào Dư Văn.

Tào Dư Văn tiếp tục lật lật mấy tờ giấy, chăm chú xem xét, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của người trước mặt. An Tá đang

bị lửa đốt, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn chưa từng bị ai đối xử như vậy chứ đừng nói cảm giác khinh miệt mà cậu đang dành cho

hắn. Đây làm cho hắn khó có thể kìm nén thù hận, càng làm cho hắn không thể nhún nhường hơn được nữa.

Hắn lạnh lùng nói “Tào tiên sinh, nếu cậu đã bận rộn như vậy thì cứ về trước.”

Tào Dư Văn nở nụ cười làm hắn hận không thể hủy hoại nó, cùng với mỗi câu nói đều mang ý châm biếm, tất cả đều làm cho hắn

dần dần bốc khói.

“Vậy tôi xin phép về trước, không dám quấy rầy thời giờ của quý ngài ‘bận rộn’.”

Cậu đứng lên, đẩy ghế dựa sang một bên. Trước khi rời đi, cậu còn trưng ra khuôn mặt với nụ cười giả tạo, hoan hỉ nói “Đúng rồi,

An Tá tiên sinh, chúc mừng ngài sắp kết hôn. Nói vậy nhất định ngài đã tìm được người mà mình yêu thích nhất, thỉnh ngài nhận

thành ý này của tôi.”

Hắn lạnh lùng gật đầu, hoàn toàn không nhìn Tào Dư Văn, nhưng cảm giác khó chịu này làm cho sắc mặt hắn trở nên thập phần

khó coi. Nhà thiết kế đứng bên cạnh nhìn ra điểm này này sau khi Tào Dư Văn vừa rời đi liền lập tức tiến lên thêm mắm thêm muối.

“Họ Tào, tôi đã từng nghe qua tên của cậu ta. Tào Dư Văn thường yêu cầu chủ nhà phải ưu tiên cho cậu ta xử lý vấn đề học hành

của con mình trước, sau đó mới nguyện ý công tác. Mà thái độ công tác của cậu ta thì rất tệ hại, thật không hiểu bản thiết kế đó có

chỗ nào tốt, cái gì phong cách đơn giản, căn bản là thứ chó má mà thôi.”

Một vị thiết kế sư khác chen vào, tuy không có ác ý nhưng lời ra tiếng vào một hồi liền đem thân thể của Tào Dư Văn khai ra một

mạch, không bỏ sót chữ nào.

“Không cần nhìn hiện tại thế nào, khi cậu ta còn ở tuổi vị thành niên thì đã làm cho con gái người ta mang thai. Mà nghe đâu Tào Dư

Văn rất yêu cô gái đó, nhưng sau khi sinh thì người mẹ lại qua đời, chỉ để lại đứa con. Cũng vì vậy mà cậu ta dồn lực giáo dục đứa

bé này, cũng chưa một lần cùng người phụ nữ khác qua lại, mặt này, coi như cậu ta xứng đáng là một kẻ chung tình thật thụ a.”

“À, con của cậu ta nghe nói rất thông minh, thường hay đọc sách cho nên cậu ta mới sáng sủa như vậy.”

Tuy nói là nói như vậy, nào là khen ngợi Tào Dư Văn là một người cha tốt, nào là con trai cậu có IQ cao nhưng cuối cùng, tất cả đều

quay sang chỉ trích thái độ làm việc và những yêu cầu quá đáng với chủ nhà của cậu.

Cuộc bình luận này làm An Tá cảm thấy khá phiền phức, hơn nữa Tào Dư Văn cũng đã khiến hắn đủ bực mình rồi. An Tá nhanh

chóng cho giải tán yến hội nhàm chán này, sau đó phái bí thư tìm cho hắn những thiết kế cũ của Tào Dư Văn. Phong cách cực kì

đơn giản của cậu khiến hắn thích đến nỗi không thể buông tay, không hoa lệ nhưng lại rất hoàn mỹ khiến người khác phải vỗ tay tán

thưởng.

Dù thái độ của Tào Dư Văn có như thế nào, nhưng thiết kế của cậu đẹp như vậy, hắn cũng không muốn bỏ qua nên rất nhanh liền

phân phó bí thư.

“Liên lạc với Tào Dư Văn, nói rằng tôi muốn nói chuyện với cậu ấy, thời gian là hai giờ chiều ngày mai.”

Ngày hôm sau, hắn đi đến chỗ hẹn. Tào Dư Văn đã đến trước chờ. Hai người gọi một tách cà phê sau đó thì cậu cười với hắn.

“Thực xin lỗi, An Tá tiên sinh. Tôi thực không có biện pháp phân thân để trang hoàng hết tất cả các nơi. Chuyện này, tôi thật không

thể làm nổi.”

Nụ cười của cậu rất giả tạo, nhưng An Tá chính là thích thiết kế của cậu. Hắn biết một số ít thiết kế sư có tính tình quái dị, không vì

tiền mà làm việc, chỉ làm việc cho người hiểu được thiết kế của mình, có thể Tào Dư Văn chính là loại người như vậy. Tiền tài không

thể mua được cậu, nhưng chắc chắn sẽ có thứ gì đó khiến cậu phải chịu sự điều khiển của hắn.

“Tôi thích thiết kế của cậu, không cần phải làm hết tất cả, chỉ cần cậu thiết kế lại một chỗ thôi. Gần đây có một căn, cũng phù hợp

để cậu trang hoàng lại.”

Tào Dư Văn hoàn toàn không nghĩ đến chuyện người kia lại nói như vậy, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi “Nhưng tôi

muốn đến thăm cố hương của mẹ mình. Đó là một tiểu đảo, có thể An Tá tiên sinh chưa từng nghe qua tên địa danh này.”

An Tá nói “Cái gì tiểu đảo?”

Hắn muốn truy cứu đến cùng, không phải vì nụ cười đáng ghét của Tào Dư Văn mà là vì cậu cứ khẳng khẳng rằng hắn không hề biết

đến tiểu đảo đó.

“Đài Loan, anh đã nghe qua rồi chứ? Ngành sản xuất điện tử ở đó đang rất phát triển, là cầu nối trung gian giữa đại lục Trung Quốc,

Nhật Bản và Hàn Quốc a.”

Hắn nhất định không cho cậu có cơ hội cự tuyệt. “Rất tốt, tôi có một ít sản nghiệp đầu tư ở đó, gần đây cũng muốn đến thị sát. Tôi

dẫn cậu đến ngôi nhà tại đó xem một chút, sau khi xem phòng ốc xong, cậu họa lại bản thiết kế cho tôi, chúng ra sẽ thảo luận lại vấn

đề này sau.”

Nụ cười trên môi Tào Dư Văn đột nhiên biến mất. An Tá cuối cùng cũng có một chút cảm giác chiến thắng. Hắn không nghĩ muốn

làm người kia tức giận nên liền nhượng cậu nói tiếp.

Tào Dư Văn sau khi trấn định xong liền đưa ra thêm một lý do để khước từ “Như ngài đã biết, tôi có con nhỏ, còn phải dạy dỗ nó...”

Muốn tìm đường lui? Hắn tất nhiên không cho. Cái hắn muốn không chỉ là muốn cậu thiết kế cho mình mà còn là vấn đề danh dự.

Hắn tuyệt không để cho bất kì ai cự tuyệt yêu cầu của hắn.

“Trường Đài Loan nào là do cậu chọn, tiền là do tôi ra, như vậy, cậu còn muốn hỏi gì không?”

Tào Dư Văn rất cuộc cảm miệng, mà An Tá đã lâu chưa có vui vẻ như vậy, ngay cả lúc sản nghiệp bao trùm cả toàn cầu hắn cũng

không có vui như vậy. Nhưng chỉ cần Tào Dư Văn nhận thua, hắn đã hoan hỉ không thôi. Lâu rồi hắn chưa được hưởng cảm giác

này, hơn nữa gương mặt cậu đang ngày càng nhăn nhó a.

Tào Dư Văn thấp giọng nói “An Tá tiên sinh, tôi đặc tội ngài sao? Ngài chưa từng xem qua bản thiết kế của tôi, tôi không tin ngài tìm

tôi đơn giản chỉ vì muốn tôi thiết kế cho ngài. Hơn nữa, ngài cũng không có thích tôi.”

“Tôi thật sự không thích cậu, bởi vì cậu rất kiêu ngạo, nhưng tôi rất thích thiết kế của cậu. Tôi tin tưởng rằng với thiết kế của cậu thì

ngôi nhà đó sẽ là lễ vật kết hôn tốt nhất.”

Tào Dư Văn để lộ biểu tình rất kì quái, sau đó yên lặng đứng lên.

“Vậy, gặp lại ở Đài Loan.”

An Tá cuối cùng cũng đã có được thu hoạch nên cười một nụ cười đắc ý, phi thường chói mắt. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận

được tư vị của người chiến thắng.

“Được, chúng ta sẽ gặp lại ở Đài Loan. A, tư vị chiến thắng thật là tuyệt vời.”

2. Chương 2

Tào Dư Văn đưa bản thiết kế đến trước mặt An Tá ba ngày sau khi quan sát phòng ốc của ngôi nhà ở Đài Loan. Hắn xem qua một chút, mà cậu cũng không giải thích nhiều về nó lắm.

“Không được, đây không phải là thứ tôi muốn.” Cái hắn muốn là một thứ gì đó thật hoa lệ nhưng không quá thô tục. Dù nhìn thế nào thì thứ này cũng không đáng với đồng tiền mà hắn phải bỏ ra.

“Nó là phong cách của tôi. Nếu ngài không thích, mời tìm người khác cao minh hơn.” Tào Dư Văn không lùi bước mà dũng cảm bảo vệ thiết kế của mình, hoàn toàn không để ý đến thân phận của cố chủ.

“Tôi sẽ tìm người khác.”

Cậu bị hắn chọc giận nên cố ý họa loại thiết kế tạm bợ này. Bên trong có thêm kiến trúc truyền thống của Trung Quốc, căn bản hoàn toàn không giống với phong cách cực kì đơn giản trước đây, lại quá tầm thường, một chút cũng không hề như hắn mong đợi.

Tào Dư Văn nhận lại bản thiết kế, một lời cũng không nói liền xoay người rời đi. Tính tình ngoan cố của cậu khiến An Tá tức giận đến độ bạo khiêu như sấm. Không được, không một ai được phép đối xử với hắn như vậy.

“Cậu đứng lại cho tôi! Thuyết minh cũng còn chưa nói, cậu là loại thiết kế sư gì?”

“Dù sao anh nghe cũng không hiểu, nói với anh thì có ích lợi gì?”

Kia giọng điệu cao ngạo, kia cách nói khinh bỉ, còn ngang nhiên giơ lên khoe mắt, ngay cả chân mày cũng nhướng lên đầy khiêu khích. So với lúc trước, sự khinh miệt của cậu còn tăng gấp mười lần.

An Tá trong một giây liền trở nên ngây ngốc. Người con trai này rất đẹp, hơn nữa lời lẽ sắc bén, lại có cá tính. Có điều, cái kính kia lại phá hư gần nửa, không những che dấu mỹ mạo mà còn làm giảm bớt ngạo khí của cậu. Nếu dẹp bỏ nó, An Tá tin chắc cậu nhất định là một người có bề ngoài phi thường xuất sắc.

Hắn lấy lại tinh thần, tự phần nộ vì sự thất thần ban nãy của bản thân. Người nọ căn bản là nhìn hắn bằng ánh mắt khinh thường, ngoài ra thì không còn biểu tình gì khác.

“Cậu không nói thì làm sao biết tôi không hiểu? Cậu nếu đã khẳng khẳng như vậy, tôi sẽ cho cậu như ý. Bắt đầu từ ngày mai, cậu phải đến đây, lúc đó, tôi chống mắt lên nhìn coi cậu có còn kiêu ngạo như vậy hay không.”

Tào Dư Văn nhếch mép, kia hình dáng chính là thái độ cực kì khinh bỉ.

“Đồng phòng ốc của anh mang chữ tử. Tôi không biết anh đã tốn bao nhiêu tiền để mua chúng, nhưng tôi nói cho anh biết, anh là một cái oan đại đầu*. Có lẽ thiết kế của tôi trong mắt anh không có gì xuất sắc, nhưng cái tôi dùng chính là quan niệm phong thủy địa lý trong việc trang trí nhà cửa của người Trung Quốc để thiết kế. Cái gì gọi là phong thủy địa lý? Chính là làm cho anh ở được thoải mái, thính môn sáng ngời, không khí lưu thông được tốt, người ở bên trong có được cảm giác thật dễ chịu, chỉ có như thế mới cảm nhận được sự phóng túng. Tôi sẽ không sử dụng đến những thứ thiết bị tối tân, đối trá lấy tiền của anh. Nếu anh thấy không ổn, hoan nghênh anh mời người khác. Tôi cũng không muốn làm việc với loại người tự phụ như vậy.”

Tào Dư Văn thuyết minh thật rõ ràng, sợi tóc bởi vì kích động mà bay bay, ánh mắt cường ngạnh hữu thần, lời nói cùng thái độ tràn ngập khiêu khích. An Tá thể nhưng lại ngây ngốc đứng nhìn, cho tới bây giờ chưa có ai dám lớn tiếng với hắn như vậy. Không ai dám.

Nhưng hiện tại, người này đã đánh vỡ kỉ lục đó. Không biết từ khi gặp nhau tới nay hắn đã bị cậu chọc tức đến bao nhiêu lần. Nhưng giọng nói của cậu, mái tóc của cậu, thái độ cùng ánh mắt hùng hực lửa chiến đấu lại làm hắn phải nhất thời ngẩn ngơ, hơn nữa thần thái cuồng vọng kia đã vô tình khơi dậy nhu cầu sinh lý của hắn.

Hạ thân đang núp sau cái bàn đang vừa nóng vừa đau. Không biết đã bao lâu rồi hắn không có xúc động như vậy. Bộ vị trường lên ma sát chiếc quần hắn đang mặc, làm hắn thật không thoải mái, nhưng đầu đó lại rất hưng phấn.

Nếu Tào Dư Văn là phụ nữ, hắn đã sớm biết phải tiến hành bước tiếp theo như thế nào, hắn sẽ nhanh chóng quăng cậu lên giường nhưng ngặt nỗi, cậu lại là đàn ông. Mà hắn lại không nghĩ sẽ bén nam nhân. Trong trí nhớ xa xôi của mình, hắn nhớ mình đã từng chạm qua một người con trai, chẳng qua lúc đó là bắt đắc dĩ, nếu lúc đó không phải xung quanh đều tối om, có lẽ hắn đã không có hưng trí đến như vậy.

Hắn tận lực xem người đó như phụ nữ, thậm chí còn là người con gái hắn yêu nhất. Mà người con trai đó hiện tại đang ở nơi nào, hắn không quan tâm, cũng không muốn biết. Nếu không phải Tào Dư Văn gọi lên sắc dục nơi hắn, hắn có thể sẽ không nhớ đến chuyện xưa, giống như lúc này vậy, hắn cũng chẳng nhớ rõ tên của cậu ta gọi là gì nữa.

Hắn hít thở thật sâu, bình tĩnh kiềm chế cả thân thể lẫn não bộ. Chỉ sau một lúc, hắn đã có thể tự khống chế bản thân, thanh âm cũng trở lại thật vững vàng.

“Tôi cần cậu thuyết minh lại một lần nữa.”

Tào dư văn lạnh lùng nói “Tôi không muốn làm anh tức giận.”

“Cậu không làm tôi tức giận, vĩnh viễn cũng không thể làm ai tức giận.”

Thanh âm của hắn rất bình tĩnh vô ba, nhưng những người quen của hắn đều biết, hắn là người đã nói thì sẽ làm, hơn nữa lại còn có sức uy hiếp đến như vậy.

Tào Dư Văn quay mặt qua tường mắt nhìn cậu “Có ai từng nói anh là hỗn đản chưa hả?”

Sắc mặt hắn thế nhưng không thay đổi mà còn rất cao ngạo “Càng mắng càng khó nghe, thật là người hiểm có a. Hai chữ ‘hỗn đản’ này rất bình thường, tôi nghe rồi.”

“Anh...”

Tào Dư Văn nắm chặt nắm tay, tựa như muốn đi đến trước bàn làm việc, cho kẻ kia một cái đá thật đau, nhưng là cậu không có hành động như vậy. Văn phòng của An Tá có một cái nút bí mật, chỉ cần nhấn một cái sẽ có bảo vệ đến, giải quyết hết tất cả sự vật hay con người mà hắn cảm thấy không hợp nhãn.

“Ngày mai mang thuyết minh một phần thiết kế đặt trên bàn cho tôi.”

Đây là mệnh lệnh trực tiếp, không phải khẩn cầu, hơn nữa còn tràn ngập ý vị khiêu khích, dư thừa dư thừa. Hắn biết trên đời này bất luận là ai cũng không thể phản kháng hắn. Tào Dư Văn mang theo cơn tức giận đi ra khỏi cửa.

An Tá nhẹ vỗ long khởi** giữa hai chân mình. Cảm giác hưng phấn lúc này vẫn còn rất mãnh liệt, nhớ tới gương mặt giận dữ vừa rồi của Tào Dư Văn đã làm cho sự phấn khích chảy tràn khắp cơ thể hắn, tựa như có một dòng điện lưu thông một cách kịch liệt. Đã lâu rồi, hắn không có được loại khoái cảm tuyệt vời như vậy.

“Là do đã lâu mình không có gần phụ nữ sao?”

Hắn yêu Lị Tát nên những năm gần đây không có lăng nhăng bên ngoài...Bằng tài lực cùng quyền thế của mình, nếu muốn hắn có thể vui vẻ với ba, bốn người phụ nữ cùng một lúc, chỉ có điều hắn không có hứng thú làm chuyện đó.

Mà Lị Tát đang ở một tiểu đảo nhiệt đới. Nàng rất thích ở nửa kia thế giới thưởng thức phong tình của nước ngoài. Bọn họ đã một tháng không gặp nhau, đại khái trong khoảng thời gian này hắn cũng không có giải quyết, mà An Tá hắn cũng không phải là một người đàn ông yếu sinh lý a.

“Có lẽ mình nên đi tìm phụ nữ thôi...” Đây là lời lý giải hợp lý nhất hắn dành cho phản ứng dị thường của cơ thể mình.

.

.

Buổi tối, An Tá cho mời những người hắn ủy nhiệm quản lý tại Đài Loan tới. Họ báo cáo về lợi nhuận buôn bán cùng doanh thu. Đó là một câu lạc bộ tư nhân, nói cách khác là phi thường bí mật.

Khi những con số doanh thu hiện ra trước mắt hắn, mấy người quản lý mới lăm lét nhìn hắn nói “An Tá tiên sinh, chúng tôi biết ngài muốn kết hôn, nhưng trước khi đó, ngài có muốn vui chơi theo cách đặc biệt một chút hay không?”

Hắn nhướn mày “Đặc biệt?”

“Tôi biết một bà chủ, số lượng các quý cô dưới tay bà ta rất lớn. An Tá tiên sinh, đây coi như là quà chúng tôi tặng ngài chúc mừng kết hôn, vì ngài tổ chức một buổi party độc thân, tại nước ngoài rất lưu hành a. Trước khi kết hôn nên ăn chơi điên cuồng một chút để sau này khỏi tiếc nuối. Dù sao thì sau này có muốn cũng không thể qua mặt mấy bà vợ già được.”

Khi nói đến đề tài đầy hứng thú này, bọn họ cười rất lớn và khiếm nhã. Sau đó, họ hộ tống An Tá trở về phòng, bên trong đã có sẵn những cô gái trẻ mỹ lệ hoàn toàn khóa thân đứng chờ đợi trước phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa cho hắn.

Hắn hưởng thụ thân thể ôn nhuận của nữ nhân, đó là cảm giác phi thường tuyệt diệu, làm cho hắn thực thích thú, tính dục so với nam nhân bình thường cũng cường đại hơn. Có nữ nhân làm bạn là một thú vui không bao giờ nhàm chán.

Nhưng sau khi phát tiết, những nữ nhân này lại làm hắn cảm thấy tẻ nhạt. Biểu hiện thần phục của các nàng, ý dục thủ duyệt làm hắn chán nản, trừ việc phát tiết ra, hắn hoàn toàn không cảm thấy xúc động hay khoái cảm gì.

Hắn biết ai mới có thể cho hắn loại xúc cảm đó, thậm chí khiến cho hắn toàn thân rung động. Ánh mắt kiêu ngạo của người nọ, tức giận khinh bỉ mà mắng hắn một cách không lưu tình. Người như thế cần được nghiêm khắc giáo huấn mà nếu là tự hắn xử trí thì lại càng vui thú hơn.

“Ngoạn thứ thật đặc biệt?”

Hắn nhớ đến câu nói này. Những người quản lý đó nói đúng, trước khi kết hôn, hắn nên ngoạn thứ thật đặc biệt, hơn nữa lại là thứ trước nay chưa từng nghĩ tới thiệt tình thưởng thức a.

.

.

Hôm sau, quả thật Tào Dư Văn đem theo bản thuật lại thuyết minh của mình đặt trên bàn của An Tá. Hắn nhìn sơ một chút, cũng không quan tâm lắm, đơn giản là đóng phòng ốc này không còn quan trọng nữa mà thứ quan trọng lúc này chính là người thiết kế chúng kia.

“Lập tức tiến hành.” (Nguyên văn là “lập tức động công ba.”)

Hắn chỉ nói đơn giản năm chữ, Tào Dư Văn muốn nói gì cũng bị hắn chặn lại “Cậu lập tức tiến hành đi, tôi sẽ thường xuyên xem xét.”

Tào Dư Văn ngậm miệng lại, những lời muốn nói của cậu chưa kịp thốt ra đã vội vàng bị nuốt vào trong bụng. Cậu lạnh lùng đứng lên, đóng mạnh cửa rồi rời đi.

Dáng vẻ lạnh băng của cậu thể nhưng lại thấp phần mê người. An Tá khẽ liếm mép. Tuy tối hôm qua hơi quá sức nhưng hiện tại hắn vẫn muốn Tào Dư Văn nằm dưới thân mình, tùy ý hắn đùa bỡn. Hắn muốn lập tức có được cậu, dùng hết tất cả thủ đoạn cũng phải có được cậu. Vì sự tẻ nhạt đêm qua nên An Tá càng tò mò muốn biết về mặt bị thuần phục của Tào Dư Văn.

Hắn nhắc điện thoại. Hắn có rất nhiều thủ đoạn dơ bẩn, thế nhưng hắn không cần phải tự mình thực hiện. Chỉ cần có tiền thì sẽ có người thay hắn thực hiện điều đó.

“Ân, địa điểm là biệt thự của tôi, thiết kế sư gọi là Tào Dư Văn, ba giờ chiều nay sẽ đến.” An Tá gian tà giải thích tính danh cùng thời gian. Như vậy là đủ. Những người này sẽ không khiến hắn phải thất vọng.

Hắn không phải không nghĩ tới chuyện dùng tiền tài mua chuộc Tào Dư Văn nhưng sau nhiều lần gặp mặt, hắn biết cách đó chỉ vô dụng mà thôi. Tuy nhiên, tiền đối với cậu là vô dụng nhưng đối với nhiều người khác lại rất hữu dụng a.

Ba giờ chiều, An Tá trở lại biệt thự, thậm chí còn sớm hơn năm phút, này với hắn đã là chuyện không bình thường. Mọi khi đều là người khác chờ hắn chứ chẳng có chuyện hắn chờ người khác. Hành vi như vậy chứng tỏ An Tá đã rất mong chờ chuyện sắp tới đây.

Hắn đẩy cửa phòng ngủ, trên giường có một người đang nằm. Nhiệt hỏa bắt đầu dồn dập sau lưng, đến khi không thể chịu được nữa, hắn liền nhanh chân bước đến gần giường.

Tào Dư Văn toàn thân vô lực nằm trên giường, quần áo trên người hoàn toàn bị cởi đi. An Tá cẩn thận ngắm nghía làn da trên lưng cậu mà không hề chớp mắt. Tuy nhiên, so với tưởng tượng của hắn thì hiện thực có kém hơn một chút, nhưng tính dục trưởng cao của hắn đang hùng hực nhiệt khí, chờ đợi chủ nhân phân phó.

An Tá nâng tay người nọ lên, tựa như đang vuốt ve một con mèo nhỏ, nhẹ nhàng sờ nắn, không dám động mạnh.

Rất đáng yêu. Không có kính mắt, gương mặt úp sấp cũng rất mịn hoặc. Hắn vuốt ve bàn tay đến mức chán chê thì đưa tay đến mặt cậu, dùng lực khiến nó phải đối diện với mình. Ngay lúc đó, hắn liền kinh ngạc.

Hình dáng người nọ có lẽ rất giống Tào Dư Văn nhưng gương mặt lại hoàn toàn không giống, thậm chí có thể nói là xấu xí muốn chết.

Ba, ba, ba! Vài tiếng vỗ tay truyền đến. Tào Dư Văn dựa vào cửa phòng, nụ cười nơi khóe miệng của cậu tựa hồ như đang cố tình khiêu khích hắn.

“An Tá tiên sinh, được mở mang tầm mắt rồi. Tôi vốn không nghĩ anh lại là đồng tính luyện ái, nhưng có thể yêu cơ thể một người đàn ông xấu xí như vậy...Nguyên lai anh kết hôn là vì muốn che giấu chuyện mình là người đồng tính sao?”

An Tá trừng mắt nhìn cậu không dám tin người kia chẳng những không có việc gì mà còn có thể nhìn thấy bộ dạng đáng cười chê của hắn.

Tào dư văn cười nói “Tôi còn chưa nói mình là thiết kế sư thì người kia đã biết tôi đến thiết kế phòng ốc, lại cư xử quá ân cần, không ngừng rót trà mời tôi uống a. Trước kia tôi từng ở trong tình trạng như vậy, tại một nơi nguy hiểm quá lâu, nếu người ta đối mình quá mức thân thiết thì nhất định bên trong có chuyện mờ ám...”

An Tá nghiêng răng nghiêng lợi nhưng vẫn giữ vẻ kiêu ngạo đứng lên, đầu ngưỡng cao. Hắn thừa nhận tất cả, hào bất úy không sợ sệt, thứ hắn muốn thì nhất định phải có được, bất luận là kẻ nào cũng không thể ngăn cản. Hắn, An Tá có thể có được cả thế giới, đừng nói chỉ là khuất phục một người đàn ông tầm thường.

“Đúng vậy, tôi đã nhờ hắn làm. Tôi muốn cậu phải nằm dưới thân tôi mà rên rỉ. Tôi không thích đàn ông, nhưng cậu là người đầu tiên khiến tôi có cảm giác muốn ôm vào lòng.”

“Cho nên kêu người cho tôi uống thuốc kích dục sao?” Tào Dư Văn trở nên lãnh liệt.

An Tá không chút liêm sỉ hỏi lại. Những chuyện như vậy đều là những thứ mà người thông minh tài trí sẽ làm. Càng khó chiếm được thì phải sử dụng đến bạo lực, bằng không dùng hết tâm cơ xảo thủ...có gì là không đúng chứ?

“Nếu như vậy tôi có thể nhanh thường thức cậu, có cái gì không đúng? Nếu cậu là người thông minh, thì phương pháp tốt nhất để chinh phục người khác không phải cưỡng thủ hào đoạt*** sao?”

Tào Dư Văn đến gần, giáng lên mặt An Tá một bạt tai. Gương mặt hắn bị đánh hướng sang một bên. Hắn vội quay mặt lại, đôi mắt tràn đầy lửa giận. Đây là lần đầu tiên có người dám đánh hắn.

“Cậu sẽ phải trả giá.”

Lời nói của An Tá cực kỳ bình tĩnh hoà nhã, lại cũng rất lạnh lẽo.

Tào Dư Văn gỡ mắt kính xuống. Khuôn mặt của cậu không nữ tính nhưng lại xinh đẹp đến độ khiến người ta phải nghẹt thở. Đây là lần đầu tiên An Tá nhìn rõ cậu với ngũ quan tinh trí và tuyệt vời như vậy.

Cậu dùng tay nâng cằm An Tá lên, hôn lấy môi hắn. An Tá cơ hồ ngất ngốc chừng mười giây, tự hỏi sự việc tại sao lại biến thành như vậy. Trong lúc đó, hai chân Tào Dư Văn đã quấn lấy chân hắn, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn.

“Mau đưa lưỡi ra, anh sẽ tìm được đại giới mà anh muốn.”

An Tá còn ngơ ngác thì Tào Dư Văn đã há miệng. Hắn nhanh nắm lấy cổ cậu, cái lưỡi ma quái quấn lấy đầu lưỡi cậu không buông.

Dịch vị hương hoạt cùng với đầu lưỡi đầy khiêu khích khiến cho An Tá bị mê hoặc. Hắn muốn người đang hiện diện trước mắt nhưng hiện tại người đó lại tự nguyện và biết điều như thế, xem ra còn thú vị hơn chuyện khiến cậu say thuốc nữa.

Mặc kệ nguyên nhân của Tào Dư Văn là gì, hắn cũng cao hứng chấp nhận sự hiến thân của cậu, bởi vì không có người thông minh muốn trở thành kẻ địch của hắn cả.

Bị dục hỏa thiêu đốt, An Tá mãnh liệt ôm lấy cậu, bắt đầu âu yếm đầu lưỡi cậu. Ma túy làm cho hắn đánh mất cả lý trí. Hắn không hề nghĩ một cái hôn đơn giản lại có thể khiến cho hắn say mê không thôi. Hơn nữa, cơ thể hắn đã đi đến cực hạn rồi mà lưỡi Tào Dư Văn lại điêu luyện khơi mào dục vọng của hắn.

“Ngô...ân...mang tôi đến phòng khác đi. Chúng ta cần một cái giường, ân...giường này bị người khác chiếm rồi.”

Tào Dư Văn yếu ớt nói, thế nhưng càng thêm phần khiêu khích. An Tá mang cậu đến căn phòng cách biệt trong biệt thự. Lúc bị quăng lên giường, Tào Dư Văn liền cởi áo ra để lộ hai đầu nhũ màu hồng quyến rũ. Hắn không tự kiềm chế được nên rất nhanh đã lao đến, trực tiếp lộn hai đóa thù du khiến cậu phát ra tiếng rên có thể làm bất kì ai phát cuồng. Tất nhiên, An Tá cũng là một trong những kẻ đó.

Hạ thể của hắn lộ ra ngoài. Tào Dư Văn không hề thẹn thùng, cậu dùng tay sờ nắn thứ cương cứng đó, cảm nhận nhiệt độ nóng bỏng của nó.

“Cậu rất nhiệt tình...”

Hiện thực hoàn toàn khác xa với tưởng tượng của hắn. Tào Dư Văn tựa như một kĩ nữ chuyên nghiệp vậy. Hắn cứ nghĩ cậu sẽ câu nệ tiểu tiết rồi hai người sẽ dây dưa qua lại một lúc, nhưng hắn đã sai lầm. Tào Dư Văn làm cho hắn, một nam nhân dạn dày kinh nghiệm cũng phải thất sách một cách thật ảm đạm.

“Anh không thích sao?”

Tào Dư Văn vừa nói vừa cúi người xuống đối mặt với thứ đại diện cho nam tính của người kia, nhanh tay cởi quần hắn xuống. Bờ môi cậu hé mở, hàm trụ vật cương cứng của An Tá rồi liếm láp thật kỹ thuật. Phần eo hắn cử động ra vào, ra sức tiến nhập khoang miệng của Tào Dư Văn, cảm thụ kia khoái cảm mang tên mất hồn thực cốt.

An Tá không phải là chưa từng biết đến cảm giác này, nhưng nhìn thấy đôi môi cao ngạo kia nay không nở ra mấy thứ vẩn tự sát bén mà lại hết sức chuyên tâm hầu hạ hắn. Loại khoái cảm còn tuyệt hơn gấp trăm lần khi làm với những người khác.

“Quá tuyệt vời, thích muốn chết...” An Tá rên rỉ. Máu trong cơ thể hắn cơ hồ đều chảy về bộ vị quan trọng nhất, làm hắn thật thích chí.

Mồ hôi theo thất lưng chảy xuống, cũng theo ngạch tế chảy xuống. Dòng điện đang chảy trong người hắn đang bị kích động, truyền qua từng bộ phận một, làm cho cả cơ thể hắn có thể hình dung thật rõ sự khoái hoạt do Tào Dư Văn mang đến.

Hắn nắm lấy mái tóc của Tào Dư Văn, làm cậu phải nuốt trọng bộ phận nóng bỏng của mình khiến cho khẩu dịch chảy tràn sang mép môi. An Tá nhìn cậu, biểu tình bất mãn cùng yêu mị của cậu khiến thứ to lớn của hắn càng thêm cương ngạnh mà nóng lòng phát tiết ra.

Cuối cùng, không thể chịu nổi sự ‘hầu hạ’ của Tào Dư Văn, An Tá bèn kéo cậu đến chiếc giường lớn. Tào Dư Văn liếm mép tựa như đang cố núp lại hương vị của hắn làm hắn thiếu chút nữa bùng nổ.

Tào Dư Văn cười ha ha. Ánh mắt bén nhọn của cậu hiện tại đang tràn ngập sắc xuân tình cùng lả lơi. Hình ảnh đó làm cho An Tá phải quẩn trí, càng khiến hắn muốn ôm cậu vào lòng.

3. Chương 3

Tào Dư Văn toàn thân trần trụi. Cậu nằm trên giường, dạng hai chân ra, để lộ bộ vị bí mật của mình rồi nhẹ nhàng bao lấy người kia.

“Anh muốn tôi làm hay chính mình làm?”

Sự lớn mật của cậu không làm hấn ngạc nhiên cho lắm. Hấn chăm chú nhìn mật huyết phần hồng, nơi mà hấn trước đây rất khinh thường nhưng không hiểu sao lúc này lại bị khoái cảm dẫn dụ. Hấn tách hai chân cậu ra, muốn nhanh chóng tiến vào hưởng thụ.

Tào Dư Văn ngay tức thì khép chân lại “Anh không có làm với đàn ông trước đây sao?”

“Có ý tứ gì?”

An Tá tuyệt không nghĩ cậu sẽ đổi ý ngay lúc này, không cho hấn được thỏa mãn, rõ ràng vừa rồi còn rất hợp tác mà. Hơn nữa, hạ thân hấn trưởng lớn vậy, nếu không được giải phóng thì e rằng đêm nay sẽ khó an giấc, mà cho dù hấn có đi tìm nữ nhân khác thì cũng không thể dập tắt dục hỏa mà Tào Dư Văn đã châm ngòi cho hấn được.

“Bôi trơn, là bôi trơn đó. Đàn ông không thể tự mình tiết ra chất lỏng để bôi trơn như phụ nữ.”

Tào Dư Văn lấy một bình thuốc bôi trơn đưa cho An Tá. Hấn nhanh chóng thoa một chút lên tay, tựa như sắp phải mát xa cho trẻ con. Hấn chạm vào cặp mông xinh đẹp của cậu rồi từ từ đưa một ngón tay tham nhập vào động huyết tối tư mật của người kia.

“A...a...a...”

Tào Dư Văn rên lên một tiếng, vừa đau đón lại vừa tràn đầy khoái cảm, càng trêu chọc đến tính dục của người đàn ông phía trên cậu. Hấn lặp lại hành động, tiến sâu vào trong, đến khi chạm được đến điểm nhạy cảm đó thì sắc mặt cậu bỗng nhiên trướng hồng, thân thể run rẩy. An Tá chạm vào nơi đó thêm vài lần nữa, Tào Dư Văn lúc này đã xụi lơ, chỉ còn có thể rên rỉ với những hơi thở đứt quãng.

Không nhịn được nữa, An Tá thô bạo tách hai chân cậu ra, một hơi xông vào. Cảm giác bị mật huyết chát chội nuốt lấy khiến hấn phải toàn thân run rẩy. Cho tới bây giờ, hấn cũng chưa từng trải nghiệm qua loại tình huống này, tựa hồ bị những trận cao triều đánh úp liên hồi mà kiên đỉnh* của hấn lại ngạnh, lại nhiệt, căn bản vẫn chưa phát tiết được.

Rất thoải mái, hấn không nghĩ cơ thể một người đàn ông lại có thể cho mình mỹ vị tuyệt vời đến như vậy. Tào Dư Văn bị hấn cường chế bất ngờ nên để bật vài tiếng rên rỉ. An Tá cúi đầu, áp môi mình lên môi cậu rồi đặt lên đó một nụ hôn nóng bỏng.

Đầu lưỡi ngọt ngào của cậu khuấy động khuông miệng hấn, Hai tay cậu bấu víu vào cánh tay vạm vỡ của hấn, cử động theo nhịp điệu cuồng dã khiến hấn có thể nhìn rõ ràng một hình ảnh vô cùng yêu mị. Lúc này, ngoại trừ người đang nằm trong lòng mình ra thì hấn không quan tâm đến bất cứ thứ gì nữa.

Ở nụ hôn cuối cùng, An Tá mạnh mẽ đâm vào thật sâu bên trong Tào Dư Văn, giải phóng dục vọng rồi mới ngã phịch lên cơ thể cậu.

Rất kinh người.....

Đang lúc An Tá định ôm Tào Dư Văn, hôn thêm vài cái nữa thì cậu đã đẩy hấn ra rồi bước xuống giường, bắt cầu cầm khăn giấy, vệ sinh thân thể rồi mặc lại quần áo.

An Tá lẳng lặng nhìn theo, Tào Dư Văn dường như đã biến thành một con người hoàn toàn khác với khi hoan ái. Cậu mặc quần áo với tốc độ thật bình thường, sau đó mới chuyển hướng nhìn hấn.

“Vừa rồi thật khoái trá.”

Tào Dư Văn nói một cách thoải mái giống như vừa mới ăn một cái bánh ngọt trong buổi trà chiều an lành. Nhưng bọn họ vừa rồi hoàn toàn không có làm việc gì tương tự thế. Bọn họ mây mưa nhiệt liệt, thậm chí thân thể kết hợp cao siêu đến nỗi khiến hấn cứ muốn ở mãi bên trong cậu, mà hấn lại chưa từng có cảm giác đó khi quan hệ với bất kì ai.

An Tá ngồi dậy. Tào Dư Văn lại lộ ra nụ cười đáng ghét “Không muốn biết vì sao tôi lên giường với anh à?”

Phản ứng của người bình thường với người đã hạ được mình tuyệt đối sẽ không nhớn nhạo, còn khẳng khái thoát ý làm bạn như cậu. Nếu vừa rồi Tào Dư Văn đánh hấn một bạt tai, hấn còn có thể lý giải được, nhưng cậu lại chủ động yêu cầu nên hấn cũng có một chút hồ nghi. Mà An Tá cũng nhanh chóng tiêu trừ những nghi vấn đó, hấn quyết định đơn giản hóa nó.

Chỉ cần Tào Dư Văn là người thông minh thì cậu nhất định sẽ không muốn trở thành kẻ dịch của hắn, cùng hắn dây dưa một lúc cũng phải trở thành người của hắn chỉ bằng tự nguyện hiến thân, ít ra cũng nhận được sự bồi thường đúng đắn.

“Vì tôi có tiền.”

Đây là lời giải thích hợp lý nhất mà An Tá có thể nghĩ ra. Tào Dư Văn hầu hạ hắn thoải mái vậy, cậu muốn gì, hắn cũng không ngại tốn bao nhiêu tiền để mua thứ đó cho cậu.

Tào Dư Văn cười, cái cười thập phần ám muội “Anh đánh giá cao sức quyến rũ của tiền tài quá, An Tá ạ. Kỳ thật, tôi lên giường với anh là vì bộ dạng của anh rất giống mối tình đầu của tôi.”

Sắc mặt An Tá lập tức biến đổi. Hắn không thích đáp án này. Hoàn toàn không thích.

“Cho nên cậu đem tôi làm thể thân cho hắn?”

Tào Dư Văn cười, nụ cười này làm An Tá rất khó chịu, bởi vì nó căn bản làm hắn có cảm giác như hắn không hề có trọng lượng trong mắt người nọ.

“Có gì không thể? Anh ấy đã chết, tôi cũng không thể cùng anh ấy làm mấy chuyện dâm dăng như vừa rồi, nhưng anh là một người sống, khi gặp tôi sẽ hôn tôi, ôm tôi, hơn nữa thậm chí còn có ý tứ với tôi.”

“Trước kia hai người cũng từng như vậy? Cậu dùng miệng giúp hắn?”

An Tá không biết gọi tên cảm giác buồn bực trong lòng là gì nhưng hắn là độc nhất vô nhị, không thể là thể thân cho người khác, tuyệt đối không có khả năng, chỉ có người cung phụng hắn, ngoan ngoãn nghe lời hắn chứ không có chuyện người muốn hắn làm thể thân cho ai đó.

“Chúng tôi còn làm rất nhiều tư thế, như thế nào? Anh hâm mộ sao?”

Khóe môi Tào Dư Văn cong lên, đôi môi đỏ vừa nuốt lấy thể dịch của hắn thể nhưng càng thêm xinh đẹp, diễm mỹ khiến người khác không thể dời mắt.

“Cần gì phải hâm mộ chứ? Trên đời này có thứ gì tôi không thể lấy được, vừa rồi chỉ giết thời gian chút thôi.”

Tào Dư Văn phủ thêm một cái áo khoác lên người “Được, tôi cũng không hi vọng chuyện làm thể thân cho người khác làm anh bị tổn thương. Lúc này, tôi nghĩ anh rất giống mối tình đầu của tôi. Anh ấy là người kiêu ngạo, lại rất tự phụ. Anh thật sự rất giống anh ấy.”

Lời nói độc ác của cậu, nụ cười xinh đẹp của cậu, mặc dù diện mạo của cậu không giống nữ nhân nhưng chỉ bằng những thứ đó thì so với tuyệt thế mỹ nhân cậu càng thập phần xinh đẹp hơn.

“Chính là, hiện tại, tôi lại thấy anh không giống anh ấy. Lần sau tôi cũng sẽ không cùng anh làm cái chuyện giết thời gian này nữa. Đối với người không giống anh ấy, tôi một chút hứng thú cũng không có. Anh biết không, mối tình đầu là mối tình đẹp nhất, đẹp đến độ khiến con người cứ mãi chạy theo ảo ảnh của nó.”

An Tá tức giận đến biến sắc, đến khi Tào Dư Văn vừa cười hì hì vừa ra khỏi biệt thự thì hắn đã phẫn nộ chí cực** rồi.

Hắn như thế nào lại có thể là thể thân cho người khác? Bằng sự nam tính của hắn, muốn có bao nhiêu nữ nhân thì có bấy nhiêu nữ nhân. Tào Dư Văn bất quá chỉ là một món ăn sáng bình thường thôi. Cậu tưởng cậu là ai? Dám nói hắn giống mối tình đầu của cậu nên mới cùng hắn lên giường. Hừ!

Quả thật rất đáng giận a! Thân thể gọi cảm gì chứ, khoái cảm vừa rồi cũng không có dục tiên dục tử gì hết. Hết thấy đều là ảo giác của hắn. Chỉ tại hắn quá muốn Tào Dư Văn, nhưng sau khi làm xong, căn bản là không có gì hay làm người ta say mê cả.

Hắn tắm rửa xong rồi mặc quần áo vào. Sau khi hưởng qua hương vị của Tào Dư Văn, cậu đã không còn lực hấp dẫn nữa, mà cậu có tái mê hoặc hắn thì chắc chắn cũng không thành công.

.

.

Hai tuần trôi qua chứng minh lập luận của hắn là hoàn toàn sai lầm. Sai lại càng sai, trí nhớ ngày đó như một dấu ấn khó phai, hoàn toàn không thể dễ dàng quên đi như vậy. Mà thứ khiến hắn phần nộ nhất chính là, Tào Dư Văn cũng biết điểm ấy.

Cậu thường xuyên giá đáo đến văn phòng của hắn, nói dễ nghe là đến sửa lại bản thiết kế, còn trên thực tế, cậu một nhân mày cười đều là cố ý quyến rũ hắn. Khóe miệng lạnh khốc của cậu thông thường hội loan khởi một ý cười, tựa như đang hưởng thụ cảm giác bị tính dục của hắn tra tấn.

“Đây là quyết định cuối cùng, tôi còn rất chuyện phải làm, cậu không cần phải cách vài ngày lại tới, lãng phí thời gian của tôi.” Giọng nói của hắn vô cùng lạnh khốc, ánh mắt cũng lạnh lẽo đến cực điểm, bỏ qua chuyện muốn Tào Dư Văn nhìn thấy vẻ khó coi đó, hắn thật sự đã chịu hết nổi rồi.

“Được, An Tá tiên sinh.” Tào Dư Văn không có thu thập lại bản thiết kế của mình. Cậu chỉ đơn giản đáp ứng hắn một tiếng, khởi nói cũng biết cậu chỉ mang đến cho hắn xem thôi, rõ ràng là cố tình đến chọc tức hắn mà.

Hắn trừng mắt nhìn động tác của Tào Dư Văn. Động tác của cậu rất mềm nhẹ, lỏng lẻo liếc mắt, thật sự không thể tưởng tượng được khi ở trên giường, cậu lại có thêm bao nhiêu đam mê cùng nhiệt tình.

“Cậu là người hai mặt à? Loại biểu hiện đam mê này, chẳng lẽ cậu lúc nào cũng quyến rũ ông chủ của mình như vậy à?”

Lời nói của hắn rất khó nghe. Tào Dư Văn thế nhưng lại không tức giận, cậu chậm rãi vén tóc ra sau tai. Ngay lúc đó, An Tá bỗng nhiên nhìn thấy được một khối hồng ngân thật rõ ở phía sau. Lần hoan yêu lần trước của hai người là cách đây hai tuần nên dấu vết kia tuyệt đối không phải do hắn lưu lại. Nghĩ đến đây, hắn có cảm tưởng như đang bị một ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt.

“An Tá tiên sinh, nếu tôi ngủ hết với tất cả ông chủ muốn mình thiết kế nhà cho thì tôi đã mệt chết từ lâu rồi. Tôi còn muốn sống cho nên cứ để theo tự nhiên thôi...”

Cậu điềm nhiên nở nụ cười, căn bản không đem hàm ý ác liệt của An Tá bỏ vào lỗ tai. Nụ cười của cậu lại thập phần đáng yêu, nếu hai người họ hiện tại có cảm tình tốt thì nụ cười này nhất định rất xinh đẹp, làm lòng hắn trở nên nhẹ nhàng, khoáng khoái. Nhưng hiện tại, nụ cười của cậu làm cho hắn nghĩ là cậu đang cười nhạo hắn, làm tâm tình hắn càng thêm bức dọc.

“Mà thân thể tôi có bao nhiêu đặc biệt, có lẽ anh vô duyên được biết rồi.” Cậu cười khế, nhưng lời nói rất rõ ràng.

“Cậu...”

An Tá phát hiện đạo gần đây sự kiềm chế của mình trở nên phi thường yếu kém. Tâm tình lại hay bị lửa giận công tâm. Tất cả đều do Tào Dư Văn sai. Cậu hết lần này đến lần khác khiêu khích hắn, vũ nhục hắn, càng đáng nói là giọng điệu không xem ai ra gì của cậu. Này nam nhân đường như không hiểu rõ vị thế của mình nên mới có thể to gan đến như vậy.

“Cậu gần đây có cùng người khác lên giường sao?”

Hắn chỉ vào yêu ngân sau gáy cậu. Tào Dư Văn lấy tay sờ soạng một chút sau cười nói “Đây là muỗi chích. Da của tôi dễ mẫn cảm cho nên mới làm anh lầm tưởng là yêu ngân thôi.”

“Cậu định lừa ai hả, muỗi sao lại chích ở đó?” Từ lần trước, An Tá biết cậu nếu đã đồng ý thì sẽ để bạn tình nhiệt liệt ưu đãi mình. Hắn nói tiếp “Gã đàn ông đó cũng giống tình đầu của cậu sao?”

Tào Dư Văn sửa sang lại bản thiết kế rồi bỏ vào tập tài liệu tùy thân. Cậu nghiêng đầu nhìn An Tá, cười cợt.

“Anh giống hơn.”

An Tá nghe xong thì hơi dương dương tự đắc. Đây là ý nói hắn vẫn còn cơ hội sao?

Nhưng đem hắn so sánh với một nam nhân khác đồng thời làm hắn cảm thấy thật mất hứng. “Thứ tôi có, tên đó cũng có sao?”

Hắn cố ý khoe khoang tài phú của mình còn cậu thì cứ giả vờ như không hiểu “Ý của An Tá tiên sinh là?”
“Tôi có vô số tiền của, vài cái phi cơ riêng, một cái tiểu đào màu mỡ. Nói cách khác, tôi chính là vương tử của tiểu quốc đó.”

Lời nói của hắn vừa kiêu ngạo, vừa mang theo tính chất dụ dỗ. Hắn muốn Tào Dư Văn giống như ngày đó nằm dưới thân hắn hầu hạ. Nếu tài phú không thể động cậu thì hắn sẽ dùng tài lực để đạt được cơ thể cậu.

Nhưng câu trả lời của cậu lại khiến hắn phải nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn biết, cả đời này, hắn đừng hòng chạm tay vào người cậu.

“Anh ấy từng có được tình yêu của tôi, chỉ tiếc, anh ấy giống anh, là một người đàn ông tệ bạc. Tình đầu là đẹp nhất, nhưng vì là lần đầu nên dễ gặp kẻ bạc tình. Tôi cũng không thích qua lại với loại người như vậy. An Tá tiên sinh, anh là người tệ nhất mà tôi từng gặp, còn tệ hơn anh ta gấp mấy lần.”

Lời cậu nói ra làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn sôi lên, nhưng sự tức giận này không phải vì hiện tại hắn không thể chặt cậu ra thành tám khối mà là hận không thể xé hết quần áo của cậu kia.

“Rốt cuộc như thế nào mới có thể ‘thượng’ cậu?” Hắn nói rõ ràng lại dễ hiểu. Hắn không thích loại tình huống này, rành rành trước mắt nhưng lại ăn không được thì thật rất khó chịu.

Đối với lời chất vấn không hề khách khí của An Tá, Tào Dư Văn cười một tiếng rồi nghiêm mặt nói “Rất đơn giản. Nếu anh nguyện ý làm thể thân cho anh ấy, đến khi tôi chán liền biến khỏi mắt tôi thì tôi có thể suy nghĩ một chút.”

“Cậu nghĩ mình đang nói chuyện với ai? Cút ngay.”

Dám nói hắn là kẻ tệ bạc, lại còn muốn hắn biến mất khi cậu cảm thấy chán ghét. Cậu xem An Tá hắn thành thứ gì? Hắn không phải là một gã đàn ông mất giá như thế. Tào Dư Văn nhún nhún vai rồi rời đi. Nếu đã không có được thì thôi, hắn không cần.

An Tá giận dữ đặng hăng. Hắn tự phát lời lẽ, nếu để nam nhân kia đem hắn làm thể thân cho người khác, hạ thấp giá trị của hắn thì hắn thà chết còn hơn. Lúc đó chỉ là do hắn muốn mạo hiểm, cùng cậu ngoạn một chút. Cậu không có đặc biệt như vậy. Chỉ có Lị Tát mới là người trong lòng hắn yêu nhất. Kẻ kia bắt quá chỉ là thứ đồ chơi hư hỏng thôi.

Hắn trong lúc xúc động liền cầm điện thoại lên, bấm số và gọi cho Lị Tát “Em đi như vậy đủ rồi, mau trở về. Anh rất muốn em.”

Lị Tát cười duyên, gạt đầu ở phía bên kia đầu dây. Đó là đương nhiên, chỉ cần hắn muốn thì không ai có quyền cự tuyệt. Hắn đã tự tay giáo dưỡng ra một Lị Tát hoàn hảo như vậy đó.

Từ hôm ấy, Tào Dư Văn không đến văn phòng của hắn. Hắn cũng không muốn quan tâm đến sự tồn tại của cậu. Chỉ ngẫu nhiên cùng nhau lên giường một lần mà cậu liền tự cao tự đại. Cậu ta tưởng mình là ai. Hắn nhất định sẽ không thêm màng đến cậu nữa.

Cậu không xứng!

.

.

Một tháng sau, Tào Dư Văn gọi điện cho hắn, bàn về vấn đề công việc “An Tá tiên sinh, việc thiết kế phòng ốc rất thuận lợi. Phòng ngủ của ngài đã được hoàn thành, ngài có muốn nhìn xem qua coi có thích phong cách đó hay không?”

“Tôi không rảnh.”

Hắn cự tuyệt một cách thẳng thắn. Hắn đã tự thề rằng sẽ không đối Tào Dư Văn nổi lên tà tâm nữa. Hắn muốn nam nhân hấp dẫn hơn cậu bao nhiêu chẳng có, hơn nữa so với cậu càng ngoan ngoãn đáng yêu, hội nói lời ngọt ngào để lấy lòng hắn, ở trên giường càng cố sức thỏa mãn hắn. Nếu hắn muốn nam nhân, hắn có thể đến công quan điểm tìm, cần gì đến tên Tào Dư Văn đó.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc a, tôi cứ nghĩ ngài sẽ thích gian phòng ngủ mới này.”

“Nếu cậu thoát y nằm trên giường, tôi nghĩ mình sẽ có chút hứng thú.”

Hắn muốn vũ nhục cậu. Nếu lời nói có thể đả kích cậu, dù khó nghe thế nào hắn cũng có thể nói ra, chỉ tiếc là dường như chúng không có tác dụng với cậu thì phải.

“Nếu phải làm thế ngài mới chịu xem thì tôi nguyện ý hi sinh vậy.” Ngờ khí của Tào Dư Văn phi thường mềm mại, cứ như cậu đang ở trước mặt hắn mỉm cười. Mà càng tưởng tượng thì hình ảnh đó càng rõ a.

An Tá không hiểu cậu đang tính toán điều gì. Cậu là đang muốn quyến rũ hắn hay là kiếm chuyện để chọc tức hắn? Hắn đã chán ghét kiểu cư xử này của cậu lắm rồi.

“Tôi sẽ không đến đâu, hơn nữa cũng không đến biệt thự đó. Có lẽ mời cậu thiết kế phòng ốc là sai lầm lớn nhất đời tôi. Cho dù nó có đẹp thế nào thì tôi cũng không muốn nhìn qua.”

Giọng nói của An Tá không kèm thêm cảm xúc nào còn Tào Dư Văn ở đầu dây bên kia thì bật cười “An Tá tiên sinh, thỉnh ngài không cần ki hân. Tôi là một người trung thực, nói chuyện thường đả tị đến người khác. Nhưng mà ngài nên biết, thiết kế đẹp chính là bộ mặt của một nghệ thuật gia chân chính, nên tôi đối thiết kế mình phi thường kiên trì, cũng rất tự tin vì nó.”

“Đúng vậy, sự tự tin của cậu đã vượt quá đầu rồi.”

An Tá vẫn còn hận những hành vi của cậu. Mà hắn hận nhất chính là chuyện Tào Dư Văn không chịu lên giường cùng hắn lần nữa, nhưng lại thường lãnh trào nhiệt phúng, cuồng vọng cùng thái độ vô lễ làm hắn tức chết.

“Phòng ngủ của ngài là thiết kế tốt nhất của tôi. Tôi không hề nghĩ mình lại có thể tạo ra thứ hoàn mỹ như vậy. Nếu chủ nhân ủy thác như ngài không chịu đến xem thì không phải là đáng tiếc sao?”

Cậu hiện tại nói chuyện với hắn thật nhẹ nhàng, nhưng khẩu khí khẩn cầu vậy cũng chưa thể lay động hắn. Bởi vì hắn đã từng nếm qua thái độ này, cậu sẽ không dễ dàng khinh nhờn như thế nếu không có mục đích gì khác.

“Cậu cứ mang theo sự đáng tiếc của mình mà đi ngủ luôn đi, tôi tuyệt đối sẽ không đến xem đâu.” Cách xử sự lúc này của hắn rất giống một đứa trẻ, có điều, hắn vẫn chưa nhận ra mà thôi.

“An Tá tiên sinh, tôi vui mừng vì làm ra được tác phẩm tốt nhất của mình. Ngài làm sao biết được loại cảm giác phấn khích này chứ? Nếu là một đứa nhỏ, tôi nhất định sẽ nhảy loi chơi trên giường rồi vui vẻ hét lên thật to, chẳng qua tôi là đã trưởng thành, không thể hành động như vậy.”

An Tá thật sự không hiểu cậu cố tình huyền thuyên mấy thứ này với hắn để làm gì. Hắn rống giận chụp bàn, ngay cả nói chuyện qua điện thoại với cậu thế này cũng làm hắn nổi lên tham vọng.

“Đủ rồi, Tào Dư Văn, tôi nói rồi, tôi chán ghét cậu. Cậu cúp máy đi, tôi không muốn nghe giọng cậu thêm một lần nào nữa.”

Tào Dư Văn cười nhẹ đáp lời, vô cùng bình tĩnh.

“Nếu anh không muốn nghe giọng nói của tôi thì có thể tự mình cúp máy. Chúng ta nói chuyện lâu như vậy, anh lại bề bộn nhiều việc, mà giúp tôi chia vui lâu vậy a.”

Lời nói của cậu rất có lý khiến cho An Tá tức muốn xì khói. Hắn muốn cúp máy nhưng tay hắn lại không nghe lời. Miệng đang ác liệt nói chuyện với người kia nhưng lại không tự đập máy được. Hắn thật không hiểu mình đang phát điên gì nữa.

Giọng nói của Tào Dư Văn tuy trầm, nam tính nhưng lại có điểm hấp dẫn kì lạ.

“An Tá, phương pháp khánh chúc của người lớn thì không giống như con nít. Tôi muốn tại gian phòng mà mình thiết kế làm một chuyện tuyệt mỹ, nhưng là tôi vẫn chưa nhận được sự đồng ý của chủ nhân nó...”

“Cậu có thể làm ở đâu tùy thích, trên giường, dưới giường hay là cửa phòng, cầu thang, tôi sẽ không để ý.” An Tá nói chuyện một cách lãnh khốc vô tình, càng nói khốc miệng càng nhếch lên.

“Tôi không mặc quần áo cũng được?”

An Tá chậm mắt một nhịp thở. Hắn tưởng tượng đến làn da trắng nõn không tì vết lăn qua lăn lại trên giường mình thì ti chất đàn ông lại ào ào dồn về một chỗ.

“Nó được tôi tô điểm bằng màu cà phê, phi thường phù hợp nhân quan của tôi. Mỗi lần tạo ra tác phẩm, tôi đều cảm thấy rất hưng phấn, có lẽ chúng ta có thể ngoạn thứ đặc biệt một chút. Ví dụ như tôi ngồi trên người anh, dùng dây trói chặt tay anh lại với nhau, đem mộng mình đặt vào tầm mắt anh rồi chậm rãi kích thích chỗ mẫn cảm của anh...”

Thanh âm cậu khàn khàn, mang theo hơi thở yếu ớt. Cùng với những tưởng tượng đang chảy trôi trong đầu, hạ thân An Tá lập tức không khống chế được mà cương cứng lên. Hắn tưởng tượng ra hình ảnh tươi đẹp nọ, hơn nữa Tào Dư Văn cư nhiên dám đề xuất với hắn vấn đề nhạy cảm, muốn ở trên giường hắn, nhiệt tình phục vụ hắn. Xem ra nhất định sẽ càng mất hồn hơn lần trước nhiều.

“Tôi...tôi sẽ không mắc bẫy của cậu.”

Hắn hạ giọng thật thấp, hơn nữa còn cố hết sức kiềm chế bản thân. Mà hắn vốn không phải là một người giỏi khống chế dục vọng a.

“Được rồi, tôi hiểu mà. Kỳ thật tôi cũng không muốn phát sinh quan hệ với người ủy thác của mình. Ngài cũng biết đấy, mấy mối quan hệ kiểu đó rất dễ dẫn đến tranh cãi. Nếu không phải lần trước khoái trá như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không nghĩ đến ngài. Cũng may là ngài làm cho tôi hồi phục lý trí, nếu không tôi nhất định sẽ phải hối hận.”

“Cậu nói chuyện vô nghĩa xong chưa?”

Tào Dư Văn gật đầu “Nói xong rồi. An Tá tiên sinh, buổi tối tôi sẽ khóa thân nằm trên giường, hưởng thụ thiết kế của mình một chút. Nếu ngài thay đổi chủ ý thì có thể đến. Tôi đã nói rồi phải không, tôi lúc này rất hưng phấn, rất muốn ngoạn thứ đặc biệt, anh có muốn chơi trò bác sĩ với bệnh nhân không? Anh có thể làm bác sĩ bị sắc tâm đại phát còn tôi có thể giả làm nữ sinh đáng yêu. Anh có thể giúp tôi đoán bệnh, còn tôi thì chậm rãi cởi quần áo ra...”

Càng nghe cậu nói, An Tá càng nổi điên. Sau khi bỏ điện thoại xuống, thì bộ phận ở giữa hai chân hắn đã vừa nóng vừa đau. Hắn lập tức vào phòng tắm, lấy nước lạnh tạt vào người mình, mong mỏi có thể thoát khỏi dòng lửa nóng đang đốt chảy cơ thể.

4. Chương 4

“Chó chết!”

Bao nhiêu nước lạnh xối vào người cũng không đủ, An Tá bèn dùng đến nước đá tạt qua khiến toàn thân hắn phát run, nhưng là hạ thể của hắn vẫn ngạnh, vẫn nhiệt. Sau khi tức giận rống to. Hắn khoác áo vào mình, phóng đến ga-ra, ngồi vào xe hơi rồi lái đi.

Chiếc xe lăn bánh trên đường đến biệt thự. Trong quãng thời gian đó, hắn thực sự rất muốn trở lại, nếu không không phải là đúng ý Tào Dư Văn quá sao? Tâm tình tuy vậy nhưng tính dục hắn lại kêu gào, đòi hỏi được thỏa mãn. Hắn nhiều lần tự hỏi chính mình: Cùng hôn trưởng kia lên giường lần nữa thì hắn có tổn thất gì? Chẳng tổn thất gì cả, chỉ hơi tổn thương một chút lòng tự trọng đàn ông thôi, nhưng hắn sẽ được bồi thường tất cả khi cả hai ở trên giường, hơn nữa đây là do cậu chủ động yêu cầu, coi như là cậu tự cúi đầu chịu thua vậy.

Cho dù tự tôn bị tổn thương một chút, nhưng được ở trên giường hành hạ Tào Dư Văn, nhìn thấy hết bộ dạng vô sỉ, lả lơi của cậu ta, vừa được trả thù vừa được hưởng thụ, có thể nói là nhất tiến hạ song điều, không có gì là không tốt cả.

Hắn dùng những lập luận này để tự thuyết phục bản thân cho đến tận lúc lái xe đến trước biệt thự. Hắn mở cửa rồi nhanh chạy lên lầu. Đại bộ phận căn nhà đã được trang hoàng lại rất tỉ mỉ. Hắn nắm lấy chốt

cửa, hình ảnh đập vào mắt hoàn toàn vượt xa những gì hần đã tưởng tượng từ nãy đến giờ.

Phòng ngủ của hần tựa như phòng ngủ của các bậc đế vương, hoa lệ huyền diệu, mà ở trung tâm là một cái giường thật lớn với tấm trải giường màu cà phê đậm nhạt. Mà quan trọng hơn chính là con người đang nằm trên đó, Tào Dư Văn, lúc này thân trên chỉ mặc một cái áo sơ mi thật mỏng manh.

Nhìn thấy hần xuất hiện vậy mà phản ứng của cậu lại rất thản nhiên, giống như đã dự liệu được hết mọi chuyện. Thái độ đó khiến An Tá tức giận cắn răng, hiện hần rất muốn ngoảnh mặt đi chỗ khác để Tào Dư Văn biết hần không phải là người dễ bị người khác xỏ mũi như vậy.

“An Tá...”

Thanh âm này làm cho tất cả ý nghĩ chống cự còn sót lại của An Tá trôi tuột đi hết. Giọng nói của cậu nói trắng ra là chẳng có điểm kiêu kỳ gì nhưng mà, nó lại hơi khàn khàn, chỉ bằng điểm ấy thôi đã khiến khó hạ của hần cương cứng. Hai chân cậu khép lại, giọng nói ngọt ngào, nhẹ nhàng tựa như một thiếu nữ mới lớn. Nếu đàn ông bình thường phát ra loại âm thanh này, nhất định hần sẽ ói mửa đến chết nhưng mà thoát ra từ cái miệng nhỏ nhỏ xinh xắn kia thì lại là chuyện khác.

“Bác sĩ An Tá à..., ngực tôi khó chịu quá, anh không phải đã nói sẽ giúp tôi kiểm tra sao? Tôi chờ anh lâu rồi.”

“Bác Sĩ An Tá?” Hần do dự suy nghĩ một chút, sau mới phát hiện rằng cậu là đang muốn cùng hần chơi trò giả làm diễn viên a. Thanh âm khờ dại của cậu thực sự rất có uy lực làm cho người ta mềm lòng “Mau đến đây đi, bác sĩ à...”

Đôi chân của hần không tự chủ mà hướng giường đi tới. Ngồi ở bên giường, Tào Dư Văn ngẩng đầu, cười với hần. Nụ cười nhẹ nhàng, khoan khoái giống như một cô hái ngây thơ không biết đường đời hiểm ác. Cậu ra sức lôi kéo tay hần, đặt nó lên bờ ngực lộ ra dưới lớp áo sơ mi mỏng manh.

Mấy ngày nay, đã không biết bao nhiêu lần hần mơ được đặt cậu dưới thân như lúc này.

“Bác sĩ à, anh kiểm tra nhịp tim của tôi xem, nó có bình thường không?”

Căn bản thứ An Tá đang xem xét không phải là tim cậu mà là đầu nhũ đỏ hồng trên ngực cậu. Hần hận không thể vuốt ve nó mãi, mà nhịp tim đập bình bình càng làm hần trở nên ái muội.

Cậu giữ chặt tay hần rồi dắt nó di chuyển xuống dưới, đến khi chạm đến vùng kín thì vùi mặt vào lòng hần, cư xử như một cô gái mới lớn đang xấu hổ.

“Bác sĩ, chỗ này của tôi lạ lắm, anh có muốn tiếp tục khám không?”

An Tá nuốt ực một cái, phát ra một chữ ‘ân’ không toàn vẹn. Hần chậm rãi cởi quần Tào Dư Văn xuống trong khi cậu cố gắng diễn trọn vai diễn ‘cô gái thẹn thùng’ và nhanh nhẹn lấy tay che đi bộ vị quan trọng nhất.

“Không được, bác sĩ tò mò quá!”

Hần hất hai tay cậu ra, vừa vặn đặt tay mình lên đó. Hần thật sự không thể theo tiếp trò chơi mà cậu bày ra nữa. An Tá một tay nắm lấy tóc cậu, vội vàng đặt môi hần lên môi cậu, tay còn lại thì vỗ về bộ phận đàn ông của người kia.

“Ngô...ân...An Tá...”

An Tá lập tức đem cậu đặt dưới thân, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của chính mình rồi điên cuồng khóa lấp đôi môi hấp dẫn trước mắt. Đầu lưỡi hần nhiệt tình khuấy động khoang miệng của Tào Dư Văn, thậm chí còn cố ý cắn lên môi cậu một cái.

“Không được, trò chơi bác sĩ – bệnh nhân còn chưa chơi xong mà...”

“Cậu câm miệng cho tôi.”

An Tá rống giận rồi lại hôn lên môi cậu, đồng thời tách đôi chân thon thả ra. Ngón tay của hần nhanh chóng tham nhập mật huyết chật hẹp. Tào Dư Văn hừ nhẹ một tiếng, giọt nước mắt từ khóe mắt rơi xuống, hiển nhiên, ngay cả cậu cũng không thể chịu được sự thô bạo của hần.

“Anh không được thô bạo.” Cậu uể oải kháng nghị.

Ngay lập tức cậu liền nhận được lời phản bác từ hắn “Tôi không thô bạo. Nếu tôi thô bạo thì đã sớm cho cậu vài quyền đến bán sống bán chết rồi.”

Tuy nói vậy nhưng hành động của An Tá đích thực có dịu dàng lại đôi chút. Hắn dùng hai ngón tay mở rộng lổ vào, chậm rãi hoạt tiến. Tào Dư Văn nghiêm mặt suyễn tức, cảm thụ ngón tay ma mị đang ở trong cơ thể mình quấy phá.

“Thoải mái sao? Tôi muốn cậu nếu thiếu tôi thì không sống được.”

An Tá lập đi lập lại động tác đó thật lâu, này không chỉ là tính yêu khoái trá mà còn là kế hoạch của hắn. Hắn muốn lợi dụng những lúc làm tình như thế này, dùng kĩ thuật điều luyện của mình khiến Tào Dư Văn từ nay về sau phải quỳ dưới chân hắn, cầu xin hắn không được rời xa cậu. Đây mới là mục đích chân chính của hắn ngày hôm nay.

“Ngô...ân...ân...”

Tào Dư Văn thần tình đỏ bừng, hơi thở dồn dập còn thân hình thì quá hoàn hảo, hơn nữa biểu tình trên mặt cậu lại quá khiêu khích, giống như đang muốn xuất tinh a. Hắn di chuyển tay nhanh hơn, vuốt ve bộ phận nam tính của cậu khiến cậu phải rên rỉ, thừa nhận thứ khoái cảm khó nói.

“An Tá...”

Giọng nói của Tào Dư Văn cơ hồ là đang khẩn cầu. Hai chân cậu mở ra, để lộ nơi tư mật. An Tá đã làm cậu phát tiết đến lần thứ hai, thế nhưng hắn vẫn chưa vội xâm nhập vào trong. Hắn mãi mê kích thích cơ thể cậu, dù cho cậu có vận vẹo, uốn éo thế nào, hắn vẫn cố nén lại dục vọng. Nếu không phải có khả năng tự khắc chế bản thân thì ắt hẳn hắn đã tiến vào thân thể cậu, cùng cậu cộng hưởng ngư thủy chi hoan* từ lâu rồi.

Nhưng vì kế hoạch dài lâu, vì muốn Tào Dư Văn không thể sống thiếu mình, hắn phải lợi dụng những lúc thế này để chế ngự cậu, khiến cậu phải ở trước mình tất cung tất kính, tựa như thái độ mà một người bình thường nên có khi nhìn thấy hắn..

“Ân...ân...An Tá...mau, mau một chút...”

Hắn cử động ngón tay, song chỉ** nhẹ nhàng rút ra khỏi mật huyết. Cảm thụ sự mát mát, Tào Dư Văn hơi chán động. An Tá nhìn thấy phản ứng đó thì thỏa mãn cực kì, ngay sau đó, hắn liền áp vào tai cậu, nói “Mau, cái gì mau? Nói rõ một chút.”

Tào Dư Văn liếc đôi mắt đỏ bừng nhìn về phía hắn, nhưng chỉ khiến cho tính dục của hắn càng thêm trường cao. Nụ cười cao cao tại thượng, rút ngón tay ra, cương đỉnh nóng hổi chà xát tại cửa huyết, cảm nhận sự run rẩy của cậu, mãi cũng không chịu vào.

“Nói ra a.” Hắn mệnh lệnh.

“Tiến vào, dùng cái kia của người tiến vào đi.”

Cậu cắn môi, nhỏ giọng nói. Hình ảnh quật cường không chịu đầu hàng còn mỹ lệ hơn cả nữ nhân, làm cho An Tá long tâm đại duyệt. Hắn một hơi tiến nhập, sau đó liền nghe thấy Tào Dư Văn rên dài một tiếng. Hắn cấp tốc cử động ra vào còn cậu thì khẽ rên rỉ. Kia thanh âm chính là đối hắn thần phục, trên đời này, có lẽ không còn thứ thanh âm nào tuyệt vời hơn thế a.

.

.

“Anh...hỗn đản...”

Giọng nói của Tào Dư Văn có chút tổn thương, đều do vừa rồi rên la quá độ mà ra. An Tá hài lòng đặt tay trên chiếc eo thon nhỏ, mặt khác dùng tay vỗ về tấm lưng tuyệt mỹ của cậu.

Tâm trạng hiện tại của hắn rất tốt, phi thường tốt. Vì vừa rồi Tào Dư Văn đã chịu xuống nước cầu xin hắn nên hắn sẽ khoan hồng độ lượng mà tha thứ cho những hành động cùng thái độ vô lễ trước đó của cậu, cho dù lúc này cậu có xuất ngôn bừa bãi, hắn cũng sẵn sàng cho qua.

“Tôi đã nói từ ‘hỗn đản’ này tôi nghe quen tai rồi mà.”

Tào Dư Văn mỉm cười, hiển nhiên cũng không tái chống cự hắn vì dấu sao thân thể cậu đã bị hắn làm mệt chết, không đủ hơi sức đâu mà cãi lại.

“Vừa rồi thật thoải mái, thiếu chút nữa tôi nghĩ mình đã chết rồi.”

“Tiếng cậu la cũng làm tôi tưởng cậu sắp chết chứ.”

Tào Dư Văn nắm lấy một quyền nhưng chẳng mắng hắn. An Tá tự hiểu là cậu đang xấu hổ nên ha ha cười to rồi ôm lấy cậu “Ngủ đi, không ai đến quấy rầy chúng ta đâu.”

“Phòng này cũng hoàn thành rồi.”

Lúc xem bản thiết kế, hắn có phần không hài lòng lắm, nhưng Tào Dư Văn biết hắn thích sự hoa lệ nên mới thiết kế phòng ngủ của hắn theo cách này.

“Hoàn thành cũng không sao cả. Ngẫm lại xem, mỗi đêm chúng ta có thể ở đây kích tình, người khinh tôi nhất cuối cùng cũng trở thành nhân tình quyến rũ a.”

Tào Dư Văn cười, bộ dạng phi thường tuấn đạt. An Tá nhìn không được nên hôn lên khoé mắt cậu một cái. Hắn đã tỉnh bì kiệt lực, nhưng nhìn nụ cười của cậu, hắn có cảm tưởng mình lại muốn tìm đến cao trào một lần nữa.

“Được.”

Tào Dư Văn đơn giản ưng thuận, làm hắn vui nhưng ần ần đâu đó lại hơi thất vọng. Hắn còn nghĩ cậu là một con cá khó câu cơ đấy.

“À..”

Từ ‘ân’ của An Tá còn chưa nói xong thì Tào Dư Văn đã nói tiếp “Được, tôi có thể trở thành tình nhân của anh, nhưng tôi muốn anh biết rõ một chuyện: chúng ta chỉ là bạn tình thôi. Anh không thể quản tôi cùng người đàn ông khác ra ngoài, ngược lại, tôi cũng không xen vào chuyện anh cùng người khác âu yếm, hơn nữa cũng không được để lộ ra bên ngoài...”

Sắc mặt An Tá bắt đầu trở nên khó coi “Đã có tôi mà cậu còn muốn người khác?” Đời này, căn bản không có loại sự tình như vậy.

“Anh có tôi nhưng vẫn muốn kết hôn với người khác, có khác gì đâu?” Tào Dư Văn cười “Anh không chung tình vậy mà đòi hỏi tôi phải chung tình sao? Trên đời này không có chuyện thuận lợi như vậy đâu.”

Lời nói của Tào Dư Văn khiến An Tá xụ mặt “Tôi là tôi, cậu là cậu. Cậu như thế nào có thể so sánh với tôi? Cậu xứng sao?”

Tào Dư Văn xoay người, bước xuống giường, đại khái là không muốn nằm sóng vai cùng hắn thêm một khắc nào nữa “Tôi không xứng? Tốt lắm, anh đi tìm người nào xứng với anh hơn đi.”

An Tá tức giận vô cùng. Hắn cầm lấy bình hoa ở đầu giường ném vào vách tường, âm lãnh nói “Tào Dư Văn, tôi có hứng thú với cậu chứ không phải yêu thương cậu. Muốn tìm nam nhân đẹp hơn cậu, công quan điểm không thiếu đâu.”

Toàn Dư Văn nghiêng đầu nhìn hắn, khinh thường nói “Những lời này đáng lẽ nên để tôi nói. Tôi muốn tìm người phong độ hơn anh, trẻ hơn anh, tính tình tốt hơn anh, công quan điểm không hề hiếm a.” Cậu hất tóc, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin “Chẳng qua tôi muốn loại nam nhân không cần tiêu tiền cũng tìm được thôi.”

An Tá mặc quần áo vào, cười lạnh “Tôi thừa nhận cậu có tư sắc, nhưng lại quá tuổi, chẳng qua giống như một mụ già thiếu hơi ấm tình thương thôi, tuyệt sẽ không có nam nhân nào yêu cậu đâu.”

Tào Dư Văn lạnh nhạt đáp trả “Nếu vũ nhục tôi khiến anh thấy vui thì không sao cả. Chẳng qua An Tá à, điều kiện của anh rất thấp kém. Tôi rất vui vì được công tác với anh mấy tuần nay, nhưng mà, tôi không thích ông chủ có trình độ kém cỏi như anh.” Cậu cười, cố ý chỉ chỉ mảnh vỡ của bình hoa nằm trên sàn “Anh có thói quen hả giận rất thần kinh a.”

An Tá quay đầu, âm ngoan chăm chú nhìn cậu “Tào Dư Văn, tôi cho cậu một cơ hội nữa, cậu có muốn làm tình nhân của tôi hay không?”

“Tôi nói rồi. Tôi có thể trở thành tình nhân của anh nếu anh chấp nhận điều kiện mà tôi đề ra.”

“Cậu sẽ hối hận vì đã đắc tội với tôi.”

An Tá đập cửa rời khỏi. Hắn sẽ cho cậu biết hắn là người vô tình như thế nào. Hắn có được quyền thế cao sang, vậy mà cậu lại muốn đi đối đầu với hắn, đúng là không biết lượng sức mà.

Hắn nổi trận lôi đình, vận dụng hết tất cả thủ đoạn để hạ bệ Tào Dư Văn, dù sao thì việc thiết kế cũng đã hoàn thành nên hắn cũng không sợ cậu trở mặt, bỏ dở công việc.

Một tuần sau, Lị Tát trở về. Nàng mang đôi giày cao gót bằng thủ tinh thật cao nhưng vẫn cố chạy nhanh, nhào vào lòng hắn. Hắn vỗ về mái tóc dài của nàng, vừa hôn bờ môi mềm mại vừa ôn nhu nói “Lần này đi chơi vui không? Xem da của em sạm đi hết rồi kìa.”

“Àn, vui lắm! Nay không sao đâu, vài ngày nữa sẽ trắng lại thôi.”

Kiểu nói chuyện của nàng y hệt một cô gái mới lớn, làm An Tá cảm thấy thật khoan khoái. Mấy tháng rồi hắn không được thỏa mãn, sung sướng như vậy, hoàn toàn không giống một Tào Dư Văn lúc nào cũng chọc giận hắn. Hắn để những sợi tóc của nàng luồn vào kẽ tay, rồi chạm khẽ lên bộ ngực đang nằm trong tầm mắt.

“Chúng ta về nhà đi. Đã lâu không gặp, anh muốn yêu em ngay bây giờ.”

Hắn ôm lấy cơ thể nàng, ngón tay mơn trớn trên lớp da thịt mềm mịn. Lị Tát ôm lấy mặt hắn âu yếm. Hai người cứ quấn quýt như thế cho đến lúc trở về phòng. Hắn cởi bỏ quần áo trên người, ôm nàng, là Lị Tát tối hoàn mỹ của riêng hắn. Hơi thở ngất quãng của nàng hắn vĩnh viễn không thể nào quên được. Bộ ngực đã qua thắm mỹ của nàng lúc này sần chắc như thật. Đây chính là Lị Tát trong mơ của hắn. Lị Tát đã trở lại rồi.

“An Tá...An Tá...”

Trong cơn mê loạn, hắn nắm chặt tóc nàng, giải phóng tinh hoa vào sâu trong cơ thể nàng, tuy nhiên, hắn vẫn không thể có được cảm giác thăng hoa như khi cùng Tào Dư Văn, không có trào lên tính dục, hạ thể không thể nhả nãi, nhưng...nàng tự nguyện nằm trong lòng hắn chứ không như cậu.

Tào Dư Văn gọi điện đến, không phải để nhận thua mà là yêu cầu nghiệm thu công việc. Người bí thư vừa nói thì hắn đã nhờ anh ta truyền lời lại rằng chiều mai cậu phải đến nhà hắn rồi mới bàn bạc sau.

An Tá chỉ nói buổi chiều chứ không hẹn rõ thời gian nên bốn giờ chiều, hắn mới ung dung mang Lị Tát ra khỏi văn phòng, đến khi về tới biệt thự thì đã hơn năm giờ rưỡi. Đây chỉ là bước đầu thị uy với Tào Dư Văn thôi. Hắn tin một, hai tuần nay cậu đang sợ hãi, sợ hãi hắn làm cho tiền đồ cậu trở nên ảm đạm, thậm chí là bịt kín con đường kiếm sống bằng nghề thiết kế của cậu.

“An Tá tiên sinh.”

Bọn họ vừa tiến vào thì Tào Dư Văn đã đứng dậy khỏi ghế sofa, không tỏ vẻ gì là mất kiên nhẫn do đợi quá lâu cả. Cậu lúc này đang cầm một cuốn sách, vừa nãy còn rất chăm chú nữa là đằng khác. An Tá liếc mắt nhìn quyển sách, bề mặt có ghi là ‘một trăm phương pháp trừng trị đàn ông tệ bạc’.

An Tá háng giọng, mà cậu thì cười cười, to gan đặt cuốn sách lên bàn. Hắn biết, cậu là đang lấy uy với hắn.

“Cậu không biết cái gì làm ngu dân sao? Loại sách đồi trụy vậy mà cũng đọc được?”

Tào Dư Văn điềm đạm đáp “Tôi không thấy nó có gì đòi trụ cả. Trên thế giới, thực tế có rất nhiều người đàn ông tệ. Anh cũng có quan hệ kinh doanh với nhiều người, có lẽ nên biết một số cách để trừng trị bọn họ. Anh đừng khinh thường quyển sách này, đối với nữ sinh tâm hồn thuần khiết thì nó là bảo bối đấy.”

Câu nói này làm chân mày An Tá co giật. Cậu đang chăm chọc hấn a. “Cậu không xứng là nữ sinh tâm hồn thuần khiết đâu.”

Tào Dư Văn cười, để lộ hàm răng trắng “Tôi có thuần khiết hay không, người nào cùng tôi lên giường đều biết, nhưng là, bọn họ đều rất thích a.”

Lị Tát thấy tình hình không ổn, hai người tràn đầy ý chí chiến đấu nên do dự nhìn An Tá thật lâu. Sắc mặt hấn hiện phi thường khó coi, mà cách lấy lòng An Tá, nài nỉ đều nắm đủ.

Ngày thường, hấn là một nhân tình khảng khái, hào phóng, nhưng khi hấn không vui, hấn sẽ vô cùng lạnh lùng, thậm chí có chút lạnh huyết vô tình, khiến người ta vừa thấy đã kinh hách.

Nàng đổi chủ đề “Ân, thiết kế phòng này đẹp quá.”

An Tá liếc nhìn nàng, lạnh băng “Lị Tát anh thích sẽ không thích loại thiết kế dở người này.”

Lị Tát lập tức ý thức được tình hình nên im miệng. Trong khi đó, Tào Dư Văn tiếp tục nói “Mặc kệ anh có thích hay không, tôi chỉ muốn giới thiệu thiết kế một chút thôi.”

Cậu nói chuyện thật rõ ràng, một mặt giới thiệu thiết kế trong căn nhà, một mặt đi qua đi lại. An Tá đi sau cậu, mặt không thay đổi, mỗi lần cậu nói thì hấn sẽ liền mở miệng chê bai.

“Màu tường này thật sự là thô tục, cầu đến sái niệu a.”

Đối với những lời trào phúng của hấn, Tào Dư Văn hoàn toàn không màng đến, cũng không biện giải. Cậu chỉ chuyên tâm vào việc thuyết minh, mà ngôn ngữ An Tá sử dụng càng lúc càng bén nhọn, không chút lưu tình, thậm chí lời lẽ phê bình càng thêm khắc nghiệt. Đến khi mọi chuyện sắp kết thúc, cậu khẽ nhếch lên khóe miệng, để lộ cái cười nhẹ.

“Và cuối cùng là phòng ngủ, thiết kế hoa lệ theo sở thích của An Tá tiên sinh, là vì An Tá tiên sinh mà thiết kế ra, để anh ấy có cảm giác riêng tư, cùng vợ tương lai tạo nên nhiều kỉ niệm ngọt ngào.”

An Tá chuyển hướng Lị Tát, lãnh thanh hỏi “Em thích thiết kế này không?”

Lị Tát bất an liếm môi, nàng ngoái nhìn Tào Dư Văn ở sau lưng rồi lại nhìn về phía An Tá thật cẩn thận, sau đó mới chắc chắn điều mình nên nói hiện tại.

“Không, dung tục như vậy An Tá nhất định sẽ không thích, nên em cũng không thích.”

An Tá nghe câu trả lời của nàng thì rất hài lòng, còn cười vô cùng đắc ý, rồi không nhìn Tào Dư Văn mà nói “Ngày mai tôi sẽ gọi người đến hủy đi thiết kế căn phòng này. Nó là thiết kế cậu tâm đắc nhất, nhưng thật đáng tiếc, nó không phải là phong cách tôi thích.”

Tào Dư Văn hơi biến sắc. Cậu hít vào một hơi thật sâu rồi nói “Nếu không phù hợp sở thích của An Tá tiên sinh thì tôi phi thường có lỗi, nếu lúc trước đưa bản thiết kế, anh có ý kiến thì nên đề xuất cho tôi sửa chữa.”

An Tá ngạo nghễ hỏi lại “Cậu chỉ trích tôi?”

“Không. Đó là lỗi của tôi. Nếu khách hàng không thích thì đó tất nhiên là lỗi của tôi.”

Nghe lời nói khiêm nhường của cậu, An Tá càng tỏ vẻ khinh bỉ “Tôi đã nhận chi trả tổn thất, cần biệt thự này không cần dùng đến nữa. Tiền của cậu tôi sẽ không lấy, nhưng từ nay về sau cậu sẽ không thể thiết kế cho ai nữa, để tránh người khác lâm vào hoàn cảnh như tôi.”

Tào Dư Văn nắm chặt nắm tay, nhưng không có biện giải gì. An Tá hả hê nói tiếp “Cậu không biết đàn ông tệ bạc nhất mới là người đàn ông nắm trong tay nhiều quyền lực nhất sao?”

Cậu nâng đầu lên, ánh mắt kiêu ngạo đối diện An Tá “Có quyền thế không có nghĩ là có được tất cả.”

“Có được tất cả hay không, chờ đến khi cậu lâm vào đường cùng sẽ rõ.” Rồi hắn nhìn Lị Tát “Đi thôi, ở trong này lâu hơn chút nữa, anh cũng muốn nôn mửa.”

“Àn.”

Nàng ngọt ngào đáp ứng. An Tá đặt tay lên eo nàng rồi đi khỏi biệt thự. Tào Dư Văn cũng rời khỏi sau đó. Cậu khóa cửa biệt thự. Ngày công tác một khi đoạn lạc thì việc kiếm sống bằng nghề thiết kế của cậu cũng đoạn lạc, vĩnh viễn dừng tưởng có thể xoay chuyển. An Tá có bao nhiêu thế lực, cậu không phải không biết.

“Cũng tốt, dù sao mình cũng muốn đổi cách khác a.”

Tào Dư Văn vừa muốn ly khai thì chiếc di động bỗng nhiên rung lên. Cậu nhanh cầm lấy nó. Vừa nhìn thấy dãy số xuất hiện trên màn hình, cậu ngay lập tức nhún miệng cười. Đó là nụ cười mà An Tá chưa bao giờ thấy qua, có thể, nếu bắt gặp, hắn sẽ phải ghen lồng lộn lên đây.

5. Chương 5

Ba tháng sau, tại một buổi lễ trao thưởng. An Tá tham gia sự kiện này vì hắn là người cung cấp tiền cho cuộc thi lần này. Hắn vung ra một số tiền, tài bồi những người trẻ tuổi, tài giỏi. Những người này sẽ được đào tạo để trở thành nhân viên ở các chi nhánh thuộc công ty hắn.

Cuộc thi này không giới hạn độ tuổi, hơn nữa lại thuộc lĩnh vực vật lý, phải ban thưởng cho một thần đồng chỉ mới mười tuổi, hắn cũng lấy làm hứng thú. Ngày đó, cánh nhà báo còn nháo nhào lên vì chiến thắng của đứa nhỏ, còn xưng tụng nó là đại giáo sư vật lí nữa chứ.

Hắn ngồi trên ghế ngắm thần đồng mười tuổi. Nó có mái tóc đen, đôi mắt cũng một màu đen bóng, nhưng nhìn thế nào cũng không giống một người Trung Quốc, cứ như người ngoại quốc, thế nhưng tên nó thì lại là một cái tên Trung Quốc chính cống. Kì lạ là vậy.

Phóng viên đối với tài năng xuất thần của nó thì có vẻ rất nể ngh. Họ nhao nhao đưa micro về phía nó, có người hỏi người đầu tiên nó muốn cảm tạ là ai thì thẳng nhóc ngay lập tức trả lời bằng thứ tiếng Trung cực kì lưu loát “Người đầu tiên tôi muốn cảm tạ là ba tôi. Ba luôn luôn tạo mọi điều kiện để tôi theo đuổi ước mơ. Mỗi khi khó khăn thì ba sẽ hi sinh mọi thứ, kể cả cái áo sơ mi ba quý nhất cũng bán đi để thành toàn tôi.”

Tuy còn nhỏ nhưng nó đã có phong thái của một người thành đạt, trước mặt phóng viên cũng không tỏ vẻ e dè, thế nhưng còn có thể giả là cười nói “Người thứ hai tôi muốn cảm ơn chính là An Tá tiên sinh. Ông ấy thưởng cho tôi tiền, tôi có thể mua được những thứ mình muốn bằng số tiền đó. Nhưng thật đáng tiếc, nghe nói giải thưởng này cả đời chỉ có thể lấy một lần, bằng không tôi thật sự hy vọng năm sau có thể đi thi nữa.”

An Tá ngồi một bên, nghe câu trả lời thì lộ ra cái cười mỉm. Tiểu tử này thật thông minh, cũng rất có duyên với hắn.

Bọn họ ngồi cạnh nhau, phóng viên còn trêu ghẹo chất vấn “An Tá tiên sinh, ông xác định cậu ấy không phải con ông chứ? Mặt hai người thật rất giống nhau a.”

An Tá ha ha cười to “Nếu tôi có đứa con vĩ đại như vậy, tôi nhất định sẽ mang nó về nhà, để nó trở thành người thừa kế tài sản của tôi.”

Cậu bé thiên tài thu hồi nụ cười trên môi, nghiêm túc nói “Tôi yêu ba tôi. Cho dù An Tá tiên sinh có là cha đẻ của tôi đi chăng nữa thì trong mắt tôi cũng chỉ có một người cha duy nhất, không có người thứ hai.”

“Ba của cậu hôm nay có đến đây không?” Phóng viên hỏi tiếp.

Tào Duẩn Thành nói “Có, mời ba tôi lên đây luôn được chứ?”

Các phóng viên nhiệt liệt vỗ tay trong khi Tào Duẩn Thành cầm lấy micro, đồng loạt nói “Tào Dư Văn tiên sinh, mời ba lên đây với con được không?”

Sắc mặt An Tá bỗng nhiên trầm xuống, bởi vì con người đang từng bước tiến lên bục kia là người mà hắn vĩnh viễn không muốn nhìn thấy, Tào Dư Văn. Cậu mặc trang phục nghiêm chỉnh, từng bước tiến đến. Tào Duẩn Thành lúc này mới để lộ biểu tình mà một đứa trẻ mười tuổi nên có. Nó không có phong độ thành thực như vừa rồi, lúc này chỉ giống một đứa nhóc đang ra sức làm nũng, nhanh nhẹn vọt tới ôm lấy cậu.

Tào Dư Văn vui vẻ xoa đầu nó “Ba tin con sẽ làm được mà.”

“Đương nhiên! Con là con ba mà. Ba của con là người giỏi nhất thế giới nên con cũng là người giỏi nhất thế giới.”

Nó mạnh miệng khẳng định. Tào Dư Văn hướng An Tá gật đầu một cái. Sắc mặt An tá rất khó coi, phóng viên hỏi gì, hắn cũng không nghe thấy, bởi vì hắn đã vội vã rời khỏi sân khấu, nhưng hắn không biết, Tào Dư Văn cũng đã đi xuống cùng lúc.

.

Buổi tối, hắn mở một yến hội, mời hết tất cả những người đạt được giải thưởng, kể cả người thân của họ. Tâm tình hắn hiện rất xấu, không phải vì Tào Dư Văn đi cùng con trai cậu đến mà là vì cậu ngang nhiên mang theo một người đàn ông lạ mặt. Thật là một đám phụ không biết xấu hổ.

Hắn nghiêm mặt. Hắn hướng tới Tào Duẩn Thành, bởi vì lòng không vui nên lời lẽ cũng có chút cay cú.

“Ba nhóc mang theo tình phu đến đây, cậu ta không sợ mất mặt thì cũng nên giữ thể diện cho nhóc chứ. Thừa nhận mình là người đồng tính thật là việc đáng để tự cao đến như vậy sao?”

Tào Duẩn Thành toàn thân run rẩy. An Tá thấy thế liền hối hận. Nó chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ. Một đứa nhỏ mười tuổi thì biết cái gì? Là do lúc này trao thưởng nhìn thấy ánh mắt thành thực của nó nên hắn ảo tưởng nó đã là người lớn sao?

Nhưng là, An Tá lập tức biết được, suy nghĩ vừa rồi của hắn là sai lầm. Tào Duẩn Thành run rẩy không phải vì tu phần mà là vì vô cùng tức giận. Nó ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh ngạo.

“Đồng tính luyến ái không được sao? Động chạm tới ông sao? Hiện tại xã hội đã thừa nhận hôn nhân của những người đồng tính, chỉ có ông, ông là người hoang dã cho nên mới có suy nghĩ ngu ngốc như vậy thôi.”

An Tá thở mạnh. Lời giảng đạo của thằng nhóc này xem ra cũng y si như ba nó. Tào Duẩn Thành tiếp tục thấp giọng nói “Xét tài năng của ba tôi cùng diện mạo của ba, người nào nhìn cũng yêu, muốn theo đuổi ba. Chuyện đó là tất nhiên rồi, ông hâm mộ hay là ghen tị đây?”

An Tá rốt cuộc cũng biết được chân tướng của tiểu tử này. Không phải tiểu hài tử mười tuổi mà là một đứa mắc dịch, vừa nhìn đã chướng mắt. “Ba của nhóc cùng cố chủ lên giường, chuyện này nhóc cũng biết hả? Người cha cậu lúc nào cũng lấy làm tự hào trên giường có bao nhiêu đám đang, nhóc cũng rõ?”

Hai mắt Tào Duẩn Thành như muốn phát lửa, nhưng giọng nói của nó vẫn không thay đổi “Tôi sẽ cẩn thận xem xét đâu là nơi cất giữ tài sản có giá trị nhất của ông.”

An Tá ngẩng ra một chút. Tào Duẩn Thành nói tiếp “Tôi sẽ phóng hỏa, thiêu rụi hết tài sản của ông, nhưng sẽ không để cho ai biết người làm là tôi. Ông tốt nhất là nên cẩn thận, chỉ cần tôi còn mang trên người bộ dạng đứa nhóc đáng yêu, vì bị cảnh sát chất vấn nên khóc nháo lên, còn ai có thể nghi ngờ chứ?”

An Tá trừng lớn hai mắt. Tào Duẩn Thành đẩy hắn ra “Chỉ cần ông dám động tay vào ba tôi, tôi sẽ không từ bất cứ thủ đoạn nào để khiến ông phải trả giá.”

“Trên thế giới không có chuyện gì dễ dàng như vậy. Nhóc chẳng qua chỉ là một đứa nhỏ thôi.”

Tào Duẩn Thành hạ giọng, ngoan độc nói “Ông cứ thử nói xấu ba tôi nữa đi, tôi sẽ la lên và nói với phóng viên là ông muốn quấy rối tôi, làm cho thanh danh của ông bị dính vết nhơ. Sau này người ta sẽ nhớ đến ông như một người biết thái thích nam hài thôi.”

Tào Duẩn Thành rời đi, bỏ lại một An Tá đang trợn mắt, há hốc mồm. Khẩu khí của đứa nhóc này cực kì giống hần, có thể làm hần phần nộ, uy hiếp làm hần phát hỏa, mà Tào Dư Văn kia cứ ở một bên cùng thằng đàn ông kia khành khạnh ta ta, càng làm hần điên tiết hơn nữa.

Thừa dịp cậu đi vệ sinh, An Tá nhanh chóng nắm lấy tay cậu, kéo vào một phòng gần đó, khóa cửa lại. Tào Dư Văn ngược lại lại vô cùng bình tĩnh nhìn hần.

“Tôi đã tận lực không đắc tội anh, An Tá tiên sinh, còn có vấn đề gì không ổn sao?”

“Có. Con của cậu là ác ma chuyển thế sao? Nó là đứa nhỏ tà ác nhất mà tôi từng gặp đó.”

Hần lặp lại tất cả những lời mà Tào Duẩn Thành vừa nói khi nãy. Tào Dư Văn yên lặng lắng nghe, sau đó mím môi không nói.

“Nói đi, vừa rồi con cậu còn dám uy hiếp tôi. Tôi thật sự nghĩ nên đem lời nói của nó nói lại cho cậu nghe để cậu còn biết đường mà giáo dục lại con ác ma đó.”

Tào Dư Văn ngẩng đầu nhìn hần, cuối cùng mới đáp trả “Là anh khiến nó bạo phát. Nó sẽ không bao giờ có thái độ này lúc ở với tôi. An Tá, hết thấy là do anh sai.”

“Tôi sai? Cậu giáo dục nó không được thì đổ cho tôi? Con cậu là tôi sinh sao? Mang dòng máu của tôi sao?” Hần gầm nhẹ.

Tào Dư Văn sau khi trầm mặc một lúc thì mới bắt đầu hít thở nói “Được rồi, xem như tôi giáo dục không thành, chẳng qua nó chỉ nói chơi thôi, tôi sau này nhất định sẽ chú ý đến hành vi của nó. Trước mặt tôi nó lúc nào cũng ngoan ngoãn cả, bản chất của nó có lẽ là do di truyền.” Cậu thản nhiên nói “Hảo, nói chuyện như vậy được rồi, ở hội trường có người đang đợi tôi.”

“Cậu đối đàn ông thực rất nhanh.” An Tá khiếm nhã nói, người hần đang ám chỉ chính là người cùng cậu đến yến tiệc tối hôm nay.

“Bây giờ tôi mới thấy hối hận vì sao lúc đó không chịu đáp ứng làm tình nhân của anh. Sau khi hôn anh xong thì tôi cũng chẳng muốn hôn hay lên giường với người đàn ông khác nữa.”

An Tá không hề nghĩ cậu sẽ thẳng thắn thành thật như vậy nên rất thỏa mãn, nhưng hần vẫn giữ vẻ mặt lãnh khốc “Cậu có hối hận cũng không kịp rồi. An Tá tôi một đi thì không bao giờ quay đầu lại đâu.”

“Àn, nói thật thì, thân thể chúng ta kết hợp hoàn hảo quá, nên cùng anh trên giường thật rất tuyệt đó.”

An Tá thấy thế thì khó nhịn được khoái cảm. Một khi Tào Dư Văn đã chịu xuống nước thì hần cũng sẽ cho cậu một cơ hội, nói cho cùng hần không phải là người quá keo kiệt.

“Tôi cũng không phải là không thể cùng cậu lên giường, nhưng cậu phải bỏ điều kiện kia, từ nay về sau cũng không được cùng nam nhân khác làm loạn.”

“Được, dù sao gần đây cũng không có công tác, hơi nhàn rồi, chỉ bằng kiếm một nhân tình bảo dưỡng mình, cơ hồ cũng không tệ lắm.” Làm An Tá chấn động luôn là những cái đáp ứng nhanh và vô cùng sáng khoái của cậu, lúc nào cũng nằm ngoài dự kiến của hần.

An Tá kéo cậu lại gần, bắt cậu ngồi trên bồn cầu. Tào Dư Văn lắp bắp kinh hãi, sau cười khổ nói “Này, không thể nào, An Tá tiên sinh cao quý, anh muốn tại chỗ WC người qua kẻ lại này làm sao...?”

Hần bao lấy đôi môi đỏ mọng của cậu, tay hần ma mãnh luồn vào bên trong lớp áo, nhu lộng đầu nhũ hồng. Cơ thể Tào Dư Văn bị kích thích nhanh chóng trở nên xụi lơ, vật tượng trưng cho nam tính bị người kia nắm lấy vỗ về nên hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Hần cầm hai chân cậu rồi đặt chúng xung quanh eo mình, nhanh chóng tháo bỏ quần áo của cậu, một tay đưa bốn bộ hạ nóng bỏng, một tay bắt đầu tham tiền động huyết.

“Không được, An Tá, tôi chịu không được...Lát nữa sẽ có người vào...” Giọng nói yếu ớt của cậu càng làm hần trở nên nhiệt liệt hơn.

“Tôi chính là muốn cậu chịu không được.”

Ngón tay của An Tá, dưới sự giúp đỡ của thóa dịch đang ra vào cơ thể Tào Dư Văn. Hơi thở cậu càng lúc càng trở nên khó khăn, trong khi nam nhân kia cứ nhăm vào chỗ mẫn cảm của cậu mà ấn áp. Tào Dư Văn che miệng lại, ngăn cản mình phát ra âm thanh dâm dục. An Tá vừa thực hiện hành vi đồi bại vừa quan sát rặng mây đỏ trên mặt cậu, vô cùng đắc ý.

“Không...không được...An Tá...”

“Thực thoải mái nha. Chỉ là ngón tay thôi mà. Cậu muốn bộ phận khác nóng bỏng hơn, phải không?”

Tào Dư Văn đỏ mặt cười rộ lên “Anh là sắc ma biến thái.”

“Là do cậu hại đó. Còn dám cười?”

Đại khái là chuyện Tào Dư Văn vui vẻ cùng mình phát sinh quan hệ làm cho tâm tình An Tá có chuyển biến tốt. Hắn hôn môi cậu, bài khai đôi chân thon dài, bỏ xuống cái quần vướng víu của chính mình rồi mạnh bạo tiến thẳng vào cơ thể cậu khiến cho cậu phải kinh sợ kêu lên “‘Áo mưa’ đâu...”

Hắn cảm thụ nội bích trơn mềm chặt chẽ bao bọc lấy mình mà toàn thân phát run vì khoái cảm “Yên tâm đi! Tôi không bệnh, huống hồ cậu cũng không phải nữ nhân, không cần sợ chuyện mang thai.”

Tào Dư Văn chần chờ một chút rồi mới vòng tay ra sau vai hắn, tự lầm bầm “Àn, chỉ một lần, chắc không có ‘hên’ như vậy đâu.”

Tính yêu lần này thập phần thỏa mãn, khuyết điểm duy nhất chính là không gian quá nhỏ. Sau khi hoàn sự, An Tá dường như vẫn chưa thể phát tiết hết nên một thân quần áo không chỉnh tề bết Tào Dư Văn lên, rời khỏi đó. Hai người nhiệt tình lao vào nhau. Sau vài lần mây mưa kịch liệt, cậu không thể chịu nổi nữa nên đành thấp giọng cầu xin tha thứ.

Nhưng lời cầu xin mang theo tiếng rên rỉ này càng làm cho nam nhân kia càng thêm hưng phấn. Cuối cùng, Tào Dư Văn bị hắn dày vò đến độ không thể nhúc nhích, nằm một chỗ, ai oán mà rằng “Một lần nữa thôi. Tôi muốn đi tìm thằng nhỏ, Duẩn Thành vẫn còn đang chờ tôi mà.”

An Tá tất nhiên là không ưng thuận. Hắn đánh một cú điện thoại, dặn dò quần gia đi tìm thằng nhóc láo toét kia rồi tống nó về nhà.

“Anh là tên hỗn đản kiêm bạo quân.”

Tào Dư Văn nằm trên giường mắng mỗ, mặc dù đang gặp khó khăn trong việc hô hấp. An Tá thế nhưng lại vô cùng khoái chí bởi vì hiện tại hắn đang nằm trên cậu, tham nhập thân thể cậu, một trước một sau ra sức vỗ về yêu thân. Cậu mắng hắn cái gì, cho dù là thô tục cách mấy cũng biến thành những tiếng rên rỉ yêu kiều.

“Cái từ ‘bạo quân’ này...hừm, so với ‘hỗn đản’ có chút sáng tạo a...” Hắn thậm chí còn hưng trí đùa bỡn.

Hắn tiến vào thật nhanh rồi thông thả rút ra, động tác điêu luyện khiến Tào Dư Văn trán đầy mồ hôi. Vậy mà nam nhân chết tiệt kia còn ngẫu nhiên hưng trí ở bên trong, dùng thứ của hắn vẽ một vòng tròn. Tào Dư Văn bị sự mẫn cảm hành hạ nhưng hai tay đã bị người kia chế trụ ra sau lưng, không cho cậu có cơ hội động thủ. “Anh...cái đồ bạo quân, hỗn đản...”

“Cứ mắng đi. Cậu càng mắng thì ‘nó’ càng hoạt động mạnh.”

“Hỗn đản...”

Tào Dư Văn chủ động hé miệng. An Tá liền giữ lấy đôi môi ngon lành, ra sức ngấu nghiến nó. Hai tay cậu ở sau lưng hắn loạn trảo. Cái lưng dài rộng của hắn toàn là mồ hôi, bị cào cào càng làm tăng thêm tính dục vốn đã ở đỉnh điểm của hắn. An Tá cắn vào tai cậu, day day “Cậu đúng là thuốc độc giết người mà. Cùng cậu làm tình trên giường hai ngày, tôi có thể sẽ bị cậu hút đến cả một giọt cũng không còn sót lại quá.”

“Những lời này đáng lẽ là tôi nói mới đúng.” Tào Dư Văn không khách khí đáp trả.

An Tá cất tiếng cười to. Không chỉ có buổi tối này, thậm chí là một tháng, không, là mỗi ngày, hắn đều muốn cậu nằm trong lòng hắn, mặc hắn yêu thương.

Cậu quả thật rất lợi hại. Trước kia chọc cho hấn tức đến phát cuồng nhưng hiện tại nằm trên giường, cậu lại một mực phục tùng, tuy đôi lúc có mắng chửi nhưng lại không làm hấn bực mình. Chưa bao giờ có người dám nói chuyện với hấn như vậy, cũng không có trình độ khiến hấn mê muội đến nhường này. Hấn hôn cậu, một đêm này, không biết hấn đã lần thứ mấy phát tiết trong cơ thể cậu rồi.

Một tháng qua, hấn thường gọi Tào Dư Văn đến, bề ngoài nói là bàn công việc nhưng một khi cửa phòng đóng lại, hai người liền điên cuồng làm tình. Hấn căn bản đã không còn quan tâm đến chuyện kết hôn của mình, nếu không phải Lị Tát đến tận cửa phòng hấn, hấn nhất định đã sớm quên mất.

Sự tình lúc đó thật xấu hổ a. Vì cùng Tào Dư Văn hàng đêm phong lưu, hấn liền mua rất nhiều phòng ở nơi này, buổi tối cùng nhau hoan ái, ngay cả chuyện mình sắp kết hôn cũng chẳng màng tới đến khi Lị Tát xông thẳng vào phòng, bắt gặp Tào Dư Văn nằm trên giường, bọn họ hai người đang trong tình thế nóng bỏng, hấn mới nhớ lại chuyện hôn sự với nàng.

Lị Tát tựa như bị đóng băng trong khi An Tá chậm rãi đứng dậy, tiếc nuối buông ra Tào Dư Văn trần trụi “Không phải anh đã nói là một tháng sau mới về sao?”

Lị Tát nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Tào Dư Văn. Nàng đương nhiên còn nhớ cậu là người thiết kế nội thất mình gặp lần trước. Thái độ của An Tá đối cậu ngày đó rất kì quái, nhưng có tưởng tượng thế nào, nàng cũng không thể tưởng được quan hệ của bọn họ lại như vậy.

“Đã một tháng rồi a, thiệp mời đã được in ấn đầy đủ cả, chỉ là chú rể cứ chậm chạp không chịu xuất hiện.”

Giọng nói của Lị Tát mang theo giận dữ. An Tá lãnh liệt nhìn nàng. Hấn không thích thái độ nói chuyện đó “Em tốt nhất là nên chú ý lại cách nói chuyện của mình. Lị Tát sẽ không có những lời lẽ như vừa rồi.”

Lị Tát bỗng nhiên ngoan ngoãn câm miệng, chỉ dùng ánh mắt oán hận nhìn Tào Dư Văn, mà Tào Dư Văn lại thản nhiên vào phòng tắm thay quần áo, chờ đến lúc đi ra thì cậu đã hoàn hảo, chỉnh tề.

“Hẹn gặp lại, An Tá.”

Cậu nói rất đơn giản, cũng rất dễ dàng, tựa như hai người chỉ vừa cùng nhau ăn cơm trưa, luận bàn công sự. Hiện tại, thảo luận đã kết thúc nên chào tạm biệt. An Tá không để ý đến người thứ ba còn trong phòng, kẻ sát mặt cậu, nhỏ giọng “Chút nữa tôi sẽ đến tìm cậu.”

“Không, tôi mệt và muốn ngủ ngay bây giờ.”

“Vậy chừng nào cậu thức thì gọi điện cho tôi.” Đây là thanh âm ôn nhu hiếm thấy đến từ An Tá.

“Không được, lúc đó mấy cánh nhà báo sẽ tới trước cửa. Tôi không muốn ngày mai chữ đầu đề của bài báo nói tôi là đồng tính luyến ái đâu.”

An Tá ôm cậu, hoàn toàn không liếc mắt nhìn đến Lị Tát “Có tôi ở đây, không ai có thể động cậu được.”

Tào Dư Văn cười khổ “Anh đúng là kẻ tệ bạc mà. Vị hôn thê đã tới trước cửa rồi còn ham muốn gì nữa chứ, chỉ là ngoạn ngoạn một chút thôi a.”

An Tá hôn lên gò má cậu, ý đồ an ủi “Này nữ nhân tùy thời có thể thay đổi.”

Nghe xong câu này, Tào Dư Văn liền thay đổi sắc mặt, đẩy cánh tay đang ôm mình ra “Tôi biết trong lòng anh, ai cũng có thể thay đổi.”

An Tá biết mình quá lời. Nếu là trước kia, cậu có ra sao, hấn cũng không để ý, chỉ có phần nộ chống trả, nhưng lúc này, hấn thực để ý. Hấn biết Tào Dư Văn vốn tâm cao khí ngạo. Hấn không muốn làm cậu giận, sau đó thì làm lơ hấn.

“Văn, chúng ta bàn lại sau được không? Tôi không phải cố ý muốn làm cậu mất hứng. Cậu về nhà trước đi, xem đứa con đang làm gì. Ngày mai tôi sẽ nhờ quần gia an bài mang cậu cùng nhóc con đến biển Ca-ri-bê giải khuây một chút, được chứ?”

Tào Dư Văn lạnh lùng tà thị “Biển Ca-ri-bê? Thần quỷ kì hàng chính là quay tại đây, nghe thôi cũng thấy hứng thú rồi. Duẩn Thành cũng thích bộ phim này lắm, nếu đến đó nó nhất định sẽ rất cao hứng.”

An Tá dùng lời dụ dỗ rồi vui vẻ tiễn cậu ra ngoài, sau đó mới đối mặt Lị Tát, gương mặt cùng thái độ hoàn toàn khác với khi ở cùng Tào Dư Văn, cực kì lạnh lùng.

Hắn nổi giận nói “Ai cho cô đến đây? Cô có được sự đồng ý của tôi hay chưa?”

Lị Tát vừa ủy khuất vừa bất mãn. Xét thái độ vừa rồi, nàng càng xác minh được Tào Dư Văn chính là một đối thủ nặng kí. Từ đó đến giờ, nàng vẫn chưa thấy qua An Tá đối ai nhân nhượng như vậy, hơn nữa, người đó lại là một người đàn ông hãn hoi.

“Gần đến ngày kết hôn nhưng không thấy bóng dáng anh đâu. Em không đi tìm anh thì làm sao tiến hành hôn lễ được?”

Đôi mắt lợi hại của An Tá tựa như loài chim ưng “Cô không được quên thân phận của mình. Cô Là Lị Tát hoàn hảo nhất, tôi cũng muốn cùng Lị Tát kết hôn nhưng giọng điệu hiện tại của cô hoàn toàn không phải là thứ ngôn ngữ mà Lị Tát nên có. Tôi lúc nào cũng có thể tìm người thay thế cô, tìm đại một cô gái nào đó. Dù sao thời đại ngày nay phẫu thuật thẩm mỹ cũng rất phát triển, ai cũng có thể mang hình dáng của Lị Tát.”

Lị Tát cứng họng, An Tá nói tiếp “Cô ra ngoài đi, tiếp tục chuẩn bị hôn lễ. Tôi sẽ kết hôn với cô, đến lúc đó tiền của tôi cô muốn xài thế nào tùy cô nhưng tôi thích ở chung với ai, cô không có quyền lên tiếng.”

Lị Tát không cam lòng đi ra ngoài nhưng nàng hiểu được An Tá là người không để ai phản kháng mình. Nàng không muốn một lúc nhất thời nóng giận mà cùng hắn đôi co, làm cho mình thứ gì cũng không có được.

6. Chương 6

Sau khi Lị Tát đi rồi, An Tá liền gọi di động cho Tào Dư Văn, dịu dàng dụ ngọt cậu “Này, cậu còn giận sao?”

Tào Dư Văn đơn giản gác máy, thế nhưng An Tá vẫn quyết không từ bỏ ý định, tiếp tục gọi đến làm phiền. Cuối cùng, cậu cũng chịu bắt máy nên hắn bèn tận lực phóng nhẹ thanh âm.

“Mọi chuyện tôi đều xử lý xong rồi.”

“A..”

Tào Dư Văn tỏ thái độ không để ý làm An Tá phải nhanh chóng mở miệng giải thích “Cô ấy sẽ không đến làm phiền chúng ta nữa, tôi cam đoan đó.”

“Anh nói với cô ấy như thế nào?”

An Tá nói “Tôi bảo cô ấy tiếp tục chuẩn bị hôn lễ, nhưng chuyện của tôi với cậu, cô ấy không thể xen vào.”

Tào Dư Văn treo máy. An Tá dù có gọi đi gọi lại bao nhiêu lần cậu cũng không màng, ngay cả điện thoại nhà cũng vậy. An Tá vì vậy mà nổi giận đùng đùng.

Hắn vọt tới trước nhà cậu, dùng sức ấn chuông. Sau một hồi, Tào Dư Văn cũng chịu xuất hiện.

“Cậu có ý tứ gì?” Lần này, hắn thật sự sinh khí. Hắn không hiểu cậu đang muốn gì, hắn đã cam đoan, nhượng bộ đến như vậy thì cậu còn sợ gì nữa chứ?

Tào Dư Văn lạnh lùng nói “Không có gì, chính là nghĩ chỉ nên đến đây thôi.”

An Tá mê luyến cậu, như thế nào nói không quen là không quen nữa. Hắn nắm lấy vai cậu, kéo vào lòng “Văn, tôi cam đoan cô ấy sẽ không lại đến phiền chúng ta.”

“Anh có bệnh à? An Tá, tôi chỉ là người tình của anh thôi. Người anh muốn kết hôn chính là vợ tương lai của anh, anh nên chú ý đến cảm xúc của cô ấy thì hơn.”

An Tá biết cậu có ý bắt bẻ hắn. Hắn hiện tại phi thường mê muội cậu, sự bén nhọn của cậu, nụ cười rực rỡ của cậu đều làm hắn si mê, khiến hắn phải khom người, khiến hắn ăn nói nhỏ nhẹ không dám tự cao. Hắn cho tới bây giờ cũng chưa có thấp giọng hạ khí với ai – hoàn toàn không có.

“Vẫn, tôi biết cậu mất hứng...”

Tào Dư Văn không để hắn nói hết câu “Chính xác là tôi rất mất hứng bởi vì tôi thấy khiêu thẩm mỹ của anh rất kì quái. Vợ tương lai của anh đã hơn hai mươi tuổi vậy mà lại hành xử như một cô gái mười sáu tuổi, đi đường, lời nói đều bắt chước một cô gái mới lớn. Anh có chú ý đến giọng nói của cô ấy không? Căn bản là giả vờ, nghe thật ghê tởm làm sao?”

Sắc mặt An Tá lập tức biến đổi. Dù là ai cũng không thể vũ nhục Lị Tát của hắn, Tào Dư Văn cũng vậy.

“Cậu câm miệng cho tôi. Lị Tát chính là Lị Tát, cậu thì biết cái gì? Nàng vốn là như vậy, tôi chính là yêu nàng ấy, thứ tôi muốn chính là hình dáng này của nàng.”

“Anh đúng là có bệnh rồi An Tá ạ. Cô ấy từ trên xuống dưới chỗ nào nhìn được thì cũng là đồ giả. Cái mũi, phát sắc*, thậm chí bộ ngực cũng là nhân tạo.”

An Tá phần nộ hết sức, dùng sức đánh vào mặt Tào Dư Văn một bạt tai. Nét mặt hắn phi thường hung ác. Cậu vũ nhục Lị Tát, so với việc vũ nhục hắn càng nghiêm trọng hơn.

“Cậu đừng tưởng trong mắt tôi cậu chiếm được vị trí nào. Một tháng này coi như chơi đùa rất vui nhưng chỉ có như vậy thì cậu không hề đủ tư cách phê bình Lị Tát. Cùng lắm cậu cũng chỉ là một người đồng tính, cậu tính gì chứ?”

Tào Dư Văn bị một cái tát vô cùng mạnh. Cậu thông thả ngẩng mặt lên, đối mặt với An Tá. Ánh mắt cậu trở nên thâm trầm tựa như lời cậu sắp nói ra đang dừng ở nơi rất sâu tận trong đáy lòng, biến thành một bí mật khó nói.

An Tá trợn mắt, xoay người bước đi. Là do hắn một tháng này quá nuông chiều Tào Dư Văn nên cậu mới có thái độ và lời nói thái quá như vậy. Hắn muốn cho cậu biết, cậu chẳng là gì cả, trong lòng hắn, cậu hoàn toàn không có trọng lượng.

Tào Dư Văn nhẹ nhàng đóng cửa. Tào Duẩn Thành đứng ở bên kia hành lang, hiển nhiên này tiếng động cậu không thể không để ý đến. Cậu chậm rãi tựa cửa rồi ngồi xuống. Tào Duẩn Thành đi tới, tựa vào người ba nó. Trước đây, mỗi lần gặp khó khăn, ba nó thường ôm nó vào lòng như thế này.

“Ba...”

Tào Dư Văn hít một hơi sâu “Thật không xong a. Hình dáng đáng xấu hổ của ba bị con nhìn thấy rồi.”

Tào Duẩn Thành ôm cổ cậu “Ba, chúng ta rời khỏi chỗ này đi. Con không muốn gặp người đó nữa.”

“Àn, ba cũng mệt mỏi lắm, làm sao bây giờ? Ba hình như lại mang thai nữa rồi, vốn nghĩ rằng không có khả năng, chỉ một lần không cẩn thận thôi mà.”

Tào Duẩn Thành sắc mặt khê biến, gương mặt nó phi thường giống An Tá, khi nhíu mày tức giận càng thập phần tương tự.

“Sớm biết vậy con đã phóng hỏa thiêu rụi sản nghiệp của ông ta.” Nó phần nộ nói.

Tào Dư Văn cười to, gắt gao ôm lấy Duẩn Thành “Đáng tiếc, sản nghiệp kia chút nữa đã là của con rồi.”

“Phi! Sau này con cũng sẽ trở thành người có tiền, có địa vị thôi.”

“Con là con trai độc nhất của anh ấy, này hết thấy đều là của con. Là do ba kí bút tước quyền thừa kế của con, như vậy con mới có thể cùng ba rời đi.”

“Loại hỗn đản không cần papa, sản nghiệp của ông ta rất nhanh sẽ sụp đổ. Nói không chừng khi con lớn lên chỉ còn lại nợ nần, còn phải giúp ông ta trả nợ, không phải càng thảm thiết hơn sao?”

Tào Duẩn Thành không lưu tình đáp lời làm Tào Dư Văn cười mãi, cười đến nỗi nước mắt phải chảy ra. Nó ôm cổ ba mình còn cậu thì nhanh tay lau nước mắt. Cậu biết, tương lai vẫn là một con đường dài, nếu hôm nay đứa nhỏ mà cậu đang ôm trong tay bỏ cậu đi thì con đường đang chờ đợi cậu sẽ càng gian nan hơn.

Cơn tức giận của An Tá kéo dài ba ngày. Thời gian đó, Tào Dư Văn nhanh chóng chuyển nhà, bề bộn nhiều việc bằng không hẳn sẽ tìm đến cậu gây thêm phiền toái.

Hắn bắt đầu nhiệt tình an bài hôn lễ, Lị Tát cũng hồi phục nụ cười, còn tích cực muốn sinh con. Lúc này, An Tá mới nhớ đến chuyện hắn có một đứa con trai độc nhất nhưng là cho đến bây giờ, hắn cũng không biết nó đang ở đâu, coi như là không biết đi.

Hắn đến tìm quản gia hỏi thì ông có hơi do dự “Chủ nhân, ngài đã quên rồi sao?”

Hắn nhú mày, gần đây lại bị Tào Dư Văn chọc cho phát hỏa nên tâm tình có chút không nhẫn nại “Quên cái gì?”

Quản gia chậm rãi lấy ra một quyển dĩ kiến, rút ra văn kiện, sau đó đưa đến trước mặt An Tá. An Tá xem xong thì hơi sững sốt một chút. Hắn hoàn toàn không nhớ chuyện mình đã ký vào văn kiện này.

Trên văn kiện có ảnh chụp của một đứa nhỏ, bên trong còn có ảnh của An Đức Liệt, người mang gương mặt giống Lị Tát. Mặt trên nói là An Đức Liệt thay thế đứa nhỏ ký hạ đồng ý từ bỏ quyền thừa kế sản nghiệp của An Tá.

“Suy nghĩ của người này có vấn đề sao?”

An Tá trợn mắt há hốc mồm, sản nghiệp của hắn có bao nhiêu, An Đức Liệt dù không biết toàn bộ thì ít nhất cũng biết thân phận của hắn. Nhưng mà, hành vi thay con kí giấy buông tha quyền thừa kế thì thật là kì lạ.

Văn kiện này không chỉ đề cập đến chuyện con hắn từ bỏ quyền thừa kế, đồng thời An Tá cũng mất quyền làm cha, nghĩa là ở trước pháp lý, đứa nhỏ là con của An Đức Liệt. Hắn nhất định là đã đồng ý chuyện này bởi vì trên mặt giấy còn có chữ kí của hắn.

“Người này suy nghĩ cái gì? Cậu ta hiện tại đang ở đâu?”

Quản gia chần chờ một chút mới trả lời “Không biết.”

“Cái gì gọi là không biết?”

Nghe An Tá chất vấn, quản gia bèn lấy ra thêm một xấp văn kiện, mặt trên cũng có chữ kí của hắn, đại khái là hắn đồng ý những thứ này. Chính là hắn đã hoàn toàn quên đi chuyện này, có thể thấy hắn lúc trước không có để nó ở trong lòng.

Hắn đồng ý để An Đức Liệt mang đứa bé đi, hơn nữa từ nay về sau cùng hắn không có quan hệ.

An Tá nhú mày. Hắn chính xác không xứng là một người tình tốt, cũng không xứng đáng làm cha người ta nhưng ít nhất, hắn vẫn là một con người khảng khái.

Lúc trước, khi Lị Tát qua đời, An Đức Liệt em nàng lại phi thường giống nàng làm hắn điên cuồng yêu thương. Vì muốn có một đứa con giống Lị Tát nên bọn họ mới tìm đến một bác sĩ cầu trợ giúp, chuẩn bị làm đồng tính sinh thực.

Sau khi mang thai, thân thể An Đức Liệt đột nhiên cao lên, diện mạo ngày càng nam tính hóa, căn bản không hề giống Lị Tát. Hắn vì không thể chịu được nên không đến gặp cậu. An Đức Liệt sau khi sinh con, đứa nhỏ kia nghe nói cũng không giống Lị Tát nên hắn một lần cũng không đến thăm bọn họ.

Hắn tìm mấy người thay thế Lị Tát nhưng nhìn như thế nào cũng không hài lòng, rồi hắn tìm đến người bà con xa của nàng. Đó là một thiếu nữ sống trên một đảo nhỏ, bộ dạng tựa tựa Lị Tát khiến hắn vừa liếc mắt đã điên cuồng yêu thương.

Hắn thỉnh rất nhiều người, dạy nàng làm sao để trở thành Lị Tát. Hắn muốn nàng, từ nụ cười, ánh mắt cho đến bộ dạng trên giường cũng phải giống Lị Tát. Vì để giống hơn người phụ nữ hắn yêu, hắn cho nàng

tiến hành phẫu thuật, thậm chí bộ ngực nhỏ của nàng so với Lị Tát cũng kém hơn rất nhiều cho nên hẳn cũng bắt nàng phẫu thuật long nhũ.

Nhưng là đã mười năm trôi qua, hẳn không có nhìn đến em trai của Lị Tát, An Đức Liệt, cũng không có gặp qua đứa con thân sinh của mình

“Có an bài chỗ ở cho hai người họ không?”

Quản gia lại rút ra văn kiện, khi đưa tới trước mặt An Tá thì mày kiếm đã nhú lại cùng một chỗ. Văn kiện này đề cập chuyện An Đức Liệt yêu cầu rời khỏi nơi ở vốn được sắp xếp sẵn cho cậu.

“Cái gì? An Đức Liệt muốn rời khỏi nơi này? Cậu ta cái gì cũng không cần, chỉ cần đứa bé? Lúc rời đi cậu ấy được bao nhiêu tuổi?”

Quản gia nhỏ giọng nói “Khi đứa bé được ba tháng tuổi, An Đức Liệt thiếu gia cũng đã đến tuổi mười sáu.”

Mười sáu tuổi? An Đức Liệt nhỏ như vậy sao?

Hắn không nhớ rõ diện mạo của An Đức Liệt. Trước đó cậu rất giống Lị Tát nhưng sau này lại không giống, mà hẳn thì từ lúc cậu bắt đầu thay đổi đã không một lần thấy qua.

Sắc mặt An Tá rất khó coi. Mười năm, An Đức Liệt chắc cũng đã được hai mươi sáu rồi. Mười năm, hẳn đối hai người họ không nghe không hỏi nên hơi cần rút lương tâm “Lúc trước tôi như thế nào lại ký hạ mấy văn kiện này? Tôi có uống rượu sao?”

Quản gia cẩn thận lựa chọn từ ngữ “Lúc ấy vừa tìm được Lị Tát tiểu thư, ngài phi thường khoái hoạt nên có lẽ không có chú ý đến chuyện này.”

“Mang tất cả đi đi.”

Hắn đem văn kiện đặt trở lại trước mặt quản gia. Trước khi rời khỏi phòng, hắn hỏi “Tôi có cho cậu ta tiền không? Tỉ như tiền nuôi dưỡng con cái chẳng hạn.”

Quản gia chần chờ một chút, sau đó mới trả lời “Theo tôi biết thì dường như không có.”

An Tá ôm tâm tình tội tệ lộ khai. Hắn đối với người tình thực khảng khái, cho Lị Tát sử dụng tiền tài một cách phóng túng vậy mà với người đã sinh con cho hắn lại tắc trách như thế. Mà hôm nay hắn cũng không biết nên đi đâu để tìm họ, cũng không thể bồi thường cho họ.

“An Tá, món đồ này xinh đẹp không?”

Lị Tát mặc một bộ quần áo bông bông phi thường đáng yêu chạy đến bên người hắn. Kia thần kiều tiểu dạng của nàng là động tác tối hoàn hảo của Lị Tát trong lòng hắn.

“Rất được.”

Hắn gật đầu khen ngợi khiến Lị Tát vui vẻ cười. Nụ cười của nàng mang theo ánh mắt trát động tựa như một Lị Tát thật sự, càng giống một cô gái nhỏ bán lộng phong tình. Một người phụ nữ hai mươi mấy tuổi tuyệt đối sẽ không cười như vậy.

Lị Tát có dáng người cao, chiếc quần rộng bông bông lại quá mức đáng yêu, chỉ dành cho những cô gái mới lớn, không phải là thứ dùng cho người phụ nữ trưởng thành.

“An Tá, tối nay em muốn cùng anh tạo ra bảo bảo, anh nghĩ sao?”

Có lẽ sau chuyện Tào Dư Văn nên Lị Tát bắt đầu có cảnh giác. Cũng giống như An Tá đã nói, hắn tùy thời có thể kiếm người thay thế nàng. Có thể nàng nhìn giống Lị Tát nhưng ai có thể cam đoan sẽ không có người giống hơn xuất hiện bởi vậy việc nàng muốn làm nhất hiện tại chính là mau chóng sinh một đứa con, bảo vệ địa vị của mình.

Mà An Tá không cho nàng biết chuyện hắn từng có một đứa con trai, chỉ có điều chỉ mới ba tháng đã đoạn tuyệt quan hệ với hắn, hơn nữa còn từ bỏ quyền thừa kế. Hắn không nghĩ gây thêm chuyện. Hắn biết Lị Tát nhất định sẽ để ý đến mấy chuyện lật vạt này.

“Àn.”

Lị Tát không uống thuốc ngừa thai, An Tá cũng không dùng ‘áo mưa’, vốn nên là tính yêu đầy kích thích nhưng hẳn một chút thú vị cũng không cảm thấy, thậm chí có lần hẳn thiếu chút nữa đã không thể ‘đứng lên’ nổi.

Vì Lị Tát muốn có một hôn lễ xa hoa nhất thế kỉ nên công việc chuẩn bị cũng nhiều hơn bình thường. Hai tháng sau, sự việc không tiến triển gì nhiều nên hẳn cũng bắt đầu đâm chán.

Một ngày, hẳn lái xe đến nơi ở cũ của Tào Dư Văn. Đậu xe bên đường, An Tá tiến đến và bắt đầu gõ cửa. Thanh âm truyền đến làm trái tim hẳn vì kích động mà nhảy lên mấy cái. Ngày đó hẳn đánh cậu một cái thật mạnh, nói toàn những lời khó nghe. Hôm nay đến tìm, cậu nhất định sẽ không kiêng nể hẳn.

Chính là dù cậu có vô lễ, không khách khí như thế nào thì vẫn hơn cảm giác chán nản của hẳn hiện tại.

Cửa mở. Người xuất hiện không phải Tào Dư Văn, cũng không phải Tào Duẩn Thành. Đó là một người phụ nữ trung niên xa lạ. Hẳn lúc này mới nhớ tới sau lần cãi nhau đó, cậu đã lập tức chuyển nhà, dọn đến nơi khác.

“Tôi là bạn của người chủ nhà trước đây, xin hỏi cô có biết cậu ấy đã đi đâu không?” Hẳn lễ độ hỏi, sự thật là hẳn rất muốn biết nơi cậu đang trú ngụ a.

“Cậu là bạn của Tào tiên sinh à?”

“Đúng vậy, tôi có chuyện muốn tìm cậu ấy.”

“Tào tiên sinh tốt lắm, cậu ấy đem mọi thứ bán hết cho chúng tôi với giá rất rẻ. Mỗi lần gặp, cậu ấy đều mang bộ dáng không khỏe cho nên cũng chẳng sửa sang gì nhiều, chỉ mang theo vật dụng cần thiết rồi rời đi. Cậu ấy có cho chúng tôi một ít tiền, nói muốn chúng tôi xử lý mấy thứ linh tinh trong nhà. Chúng tôi cũng không biết cậu ấy đi đâu, bằng không đã mang tiền trả lại rồi.”

Người phụ nữ thuật lại chuyện Tào Dư Văn rời đi với dáng vẻ thật thân thiết. An Tá nghe xong thì vô cùng lo lắng. Tào Dư Văn bị bệnh sao? Qua lời nói của bà, hẳn tưởng tượng ra được bộ dáng xanh xao của cậu. Tào Duẩn Thành đặt chữ hiếu lên đầu giờ này chắc đang ra sức chăm sóc ba nó.

“Àn, cảm ơn cô.”

An Tá không hỏi thăm gì thêm. Hiện hẳn chỉ biết Tào Dư Văn đã rời đi, trước đó có trở về lấy hành lý hơn nữa cậu cũng không khỏe mạnh gì.

An Tá tích cực tìm kiếm cái tên Tào Dư Văn trên bảng liệt kê các thiết kế sư, nhưng do trước đây hẳn đã chặn đứng con đường làm ăn của cậu, chẳng ai dám thuê cậu nữa nên cái tên này đã sớm biến mất trong làng thiết kế nội thất

An Tá không tìm thấy hành tung của cậu, hẳn có mời thám tử nhưng đối với hoàn cảnh cùng xuất thân không rõ ràng của Tào Dư Văn, họ không thể tra ra cũng là lẽ thường tình.

Hẳn thật hối hận vì sao ngày đó lại nói ra những lời lẽ cay độc như vậy, càng hận việc mình chặt đứt đường công danh của cậu. Cậu là một thiết kế sư giỏi, không nên bị đối xử vô lí như vậy.

Hẳn trở lại căn biệt thự lúc trước, tiến vào gian phòng ngủ kia, tuy lời nói lúc đó rất khó nghe nhưng sự thật là hẳn không có gọi người đến dỡ bỏ thiết kế ở đây.

Hẳn nằm trên giường, để mặt úp lên chiếc gối êm ái, hít lấy hương thơm còn sót lại của Tào Dư Văn. Điều này làm cho nửa thân dưới của hẳn năng nhiệt vô cùng.

“Văn, cậu đang ở nơi nào?”

Hẳn nhẹ giọng gọi, mang theo vài tia hối hận chưa từng có. Thế nhưng Tào Dư Văn lại nhẩn tâm không hiện ra trước mắt hẳn.

An Tá bạo phát, nhay cả Lị Tát yêu kiều cũng không thể khiến hẳn nguôi đi được. Hẳn dần mất đi hứng thú, nói với nàng bằng chất giọng chán chường “Tôi không muốn sinh con nữa.”

Lị Tát cũng biết tâm tình hần không tốt. Nàng hiện tại chỉ có thể lui một bước, tiếp tục trù bị cho buổi kết hôn. Vì muốn cả thế giới đều biết mình kết hôn nên việc chuẩn bị hôn lễ ít nhất cũng kéo dài hơn một năm, ít nhất trên phương diện nghiêm túc này, nàng không cần lo hần sẽ đổi ý đột ngột.

An Tá đến Đài Loan, một mực chờ đợi sự xuất hiện của Tào Dư Văn nhưng chưa một lần thành công.

Hần khó nhịn lo lắng, thậm chí còn chạy tới bệnh viện, vận dụng thể lực điều tra xem Tào Dư Văn có đến chữa bệnh hay không.

Thời điểm hần cãi vả với Tào Dư Văn, thần sắc cậu vẫn rất hoàn hảo chừng theo lời người kia nói thì tình trạng cậu rất không tốt, có thể là sinh bệnh lắm.

Điều tra không có kết quả, vài tư liệu có cùng họ tên nhưng tất cả đều không phải là người mà hần muốn tìm.

Hần hiện tại rất nóng tính, thường thường bộc phát. Lị Tát thông minh nên biết không nên chọc giận hần. Một ngày, bí thư không quan tâm đến công việc thể nhưng lại lên xem tiết mục truyền hình, điều này càng làm hần thêm sinh khí.

“Cậu đang làm gì?”

Bí thư sợ tới mức nhảy dựng lên. Hần biết An Tá gần đây không vui nên liền nhỏ giọng giải thích “Thực xin lỗi, An Tá tiên sinh. Vì tiết mục này rất hay hơn nữa người chiến thắng rất lợi hại. Cậu ta mới mười tuổi nhưng cái gì cũng biết, nếu vượt qua câu hỏi này nữa thôi, cậu ấy có thể nhận được một trăm ngàn đô.”

“Thiên tài mười tuổi?”

Não bộ của An Tá bỗng nhiên lưu chuyển. Hần đẩy bí thư ra, nhìn người đang xuất hiện trên màn hình TV, Tào Duẫn Thành, đang dùng thứ tiếng Anh lưu loát để trả lời vấn đề mà ban tổ chức đặt ra.

“Đó là chỗ nào?”

“Ở Mỹ.”

An Tá lập tức đến Mỹ ngay sau khi Tào Duẫn Thành mang giải thưởng ly khai. Hần vận dụng chút quan hệ, lấy được tính danh của những người tham gia, nơi ở cùng số điện thoại. Lúc An tá đến nơi, người ra mở cửa chính là Tào Duẫn Thành.

“Ba nhóc đâu?” Hần lo lắng hỏi.

Tào Duẫn Thành thấy người đến là hần, căn bản không thèm mở cửa ra “Ba tôi không có nhà.”

“Ta nghe nói ba nhóc bị bệnh, hiện tại cậu ấy không sao chứ?”

“Ba khỏe rồi nhưng ba không muốn nhìn thấy ông.” Tào Duẫn Thành lạnh lùng nói.

“Duẫn Thành, nhóc cho ta vào nhà, ta có chuyện quan trọng cần nói với ba nhóc.”

“Người đánh ba tôi không có quyền cùng ba nói chuyện.”

Tào Duẫn Thành mọi câu đều mang hàm ý châm chọc, nhược là trước kia, An Tá đã sớm tức giận bỏ đi nhưng hần đã rất vất vả mới có thể tìm được cha con họ, nếu không cực lực nhẫn nại thì cơ hội có thể sẽ mất đi.

“Ta với ba nhóc có chuyện hiểu lầm. Duẫn Thành, không phải nhóc muốn đến biển Ca-ri-bê chơi sao? Chú An Tá cho nhóc đi chuyên cơ đến đó, là nơi quay phim thần quỷ kì hàng, nhóc nhất định rất hứng thú, đúng không? Đi chuyên cơ còn thích hơn nữa.”

“Không có hứng thú.”

Hần tiếp tục dùng phương thức thứ hai hồng lung lạc thẳng nhóc “Tuổi nhóc nên xài di động rồi, chú An Tá có thể mua cho nhóc di động đời mới nhất, còn có mp3 nữa.”

“Mấy thứ ông đưa tới tôi đều không muốn.”

Này tiểu quý, An Tá không thể nhịn hơn được nữa nên đại phát tính tình. Hấn trầm giọng nói “Nhóc kia, muốn tự mình mở cửa hay muốn ta phá cửa hả? Nhóc không muốn chuyện đó xảy ra đâu, phải không?”

“Ba tôi hiện tại cần tĩnh dưỡng. Chúng tôi bị ông hại đến nỗi không còn một xu dính túi, ông còn muốn thế nào nữa? Tôi còn phải đi tham gia tiết mục để kiếm tiền. Tôi cảnh cáo ông, ông đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.”

Hai chữ ‘tĩnh dưỡng’ làm An Tá trở nên khấn trương hôn “Ba nhóc bị bệnh thật sao?”

“Bệnh cái đầu ông. Điều là do ông hại thôi. Hồn dân!”

7. Chương 7

Nhắc tới chuyện này, người Tào Duẩn Thành như bị lửa đốt. Là tại người này đã hại papa nó. Vừa mới sinh baby, papa cần phải tĩnh dưỡng nghỉ ngơi. Còn người đàn ông trước mặt nó, sau khi cố gắng hiến một chút công vào công sự tạo ra em bé thì biến mất vô ảnh vô tung. Cho tới giờ mới chịu xuất hiện, hấn rất cuộc là muốn làm gì chứ?

Nó có chết cũng không mở cửa, còn mắng chửi những lời cực kì khó nghe. Hai người, một lớn một nhỏ giằng co trước cửa nhà. An Tá dùng sức giật cửa trong khi Tào Duẩn Thành giận dữ hét lên “Ông nói nhỏ thôi!”

Ngay tức thì, tiếng trẻ con khóc liên từ trong nhà truyền ra. An Tá ngây người còn Tào Duẩn Thành thì hồi hải chạy vào, một chốc lại chạy ra mở cửa vì nó sợ hấn không nhẫn nại gõ cửa lần nữa. Nó ôm trong tay một đứa bé, nhẹ giọng dỗ dành “Baby ngoan, baby không khóc.”

An Tá sững sờ nhìn cả hai. Đứa bé kia, ánh mắt lẫn bộ dạng đều y hệt Tào Dư Văn. Cổ họng hấn đang có thứ gì đó chặn ngang, nghẹn cứng. Hấn không dám tin, vừa chia tay một năm mà cậu đã có thể cùng người phụ nữ khác sinh con đẻ cái, tạo lập gia đình.

“Đây là trẻ con người ta nhờ trông giúp sao?” Hấn hỏi với chất giọng hoàn toàn không tin tưởng.

Tào Duẩn Thành liếc mắt nhìn hấn “Không phải. Đây là em trai ruột của tôi. Ông không thấy em ấy với ba tôi rất giống nhau sao?”

“Ba nhóc không...không phải đồng tính luyến ái sao?” Hấn hầu như không thể chấp nhận lời Tào Duẩn Thành nói nên lời nói vô ý thốt ra.

Tào Duẩn Thành lạnh lùng nói “Nếu ba đã muốn sinh thì nhất định có thể sinh.”

An Tá lùi về sau vài bước. Hấn trước nay đều nghĩ Tào Dư Văn chỉ có hứng thú với đàn ông, hoàn toàn không ngờ phụ nữ cũng có thể thu hút sự chú ý của cậu.

Tào Duẩn Thành thấy hấn có biểu hiện như thế thì tiếp tục nói, càng cường điệu, đả kích hơn “Tôi và em trai tôi là cùng cha cùng mẹ a.”

“Mẹ nhóc không phải đã chết rồi?” An Tá mơ hồ nhớ đến lời nói của đám thiết kế sư trước đây.

Tào Duẩn Thành trừng mắt liếc hấn “Mẹ tôi còn sống, còn rất khỏe nữa là đằng khác, bằng không làm sao có thể sinh baby chứ? Em trai tôi vừa mới chào đời, thật đáng yêu đúng không? Siêu giống papa, càng nhìn càng thấy giống nha.”

An Tá càng lúc càng lùi về sau, đến khi lưng hấn chạm đến bức tường phía sau mới dừng lại. Tào Duẩn Thành ôm đứa nhỏ tiến đến “Như thế nào? Ông rất kinh ngạc phải không? Chú An Tá à, sự việc đã như thế rồi, chú có còn muốn dắt tôi đến biển Ca-ri-bê chơi không? Còn muốn mua điện thoại cho tôi không? Papa bây giờ đã bồi mụ mụ đi tìm bác sĩ rồi. Ông có thể ở đây đợi xem cảnh gia đình chúng tôi cả nhà đoàn viên cũng được.”

An Tá chạy đi, không quay đầu lại. Tào Duẩn Thành khinh thường đá vào cánh cửa. Tên đàn ông khốn nạn này căn bản không xứng là cha đẻ của nó. Nó cũng không muốn loại hỗn đản này có thêm một thời khắc nào chạm đến papa của nó nữa.

Nếu là một người đàn ông chân chính thì phải kiên trì chờ đợi sự tha thứ của Tào Dư Văn, vậy mà hắn lại nhận thua nhanh như vậy. Hừ, loại đàn ông không có ý chí phấn đấu như hắn không xứng với papa nó chút nào.

An Tá rời Mỹ trở về Đài Loan sau đó kéo Lị Tát trở về cung điện nằm giữa sa mạc của hắn. Hắn vừa khiếp sợ lại vừa phẫn nộ. Đúng vậy, là phẫn nộ, không phải đau lòng. Tuyệt đối không có khả năng.

Tào Dư Văn sau khi rời khỏi hắn đã lập tức đi tìm niềm vui mới, thậm chí còn thành công đến như vậy. Chưa đầy một năm đã có một đứa con bụ bẫm đáng yêu. Cậu xem hắn là cái gì chứ?

Hắn không cần cậu dành tình yêu sâu đậm khó quên cho hắn, nhưng mà ít nhất...ít nhất...cũng đừng nên ngay tức thì đi tìm người khác như vậy.

Hắn xem mấy bao cát trong phòng tập thể hình của cung điện là Tào Dư Văn mà ra sức đánh vào. Càng nghĩ hắn càng thấy phẫn nộ và lại đáng buồn hơn. Hắn vất vả tìm cậu suốt mười tháng trời, đều là hắn có suy nghĩ đó còn cậu thì căn bản một chút cảm giác cũng không dành cho hắn.

Hắn bị Tào Dư Văn mê hoặc, biến thành một kẻ ngu ngốc đến cực điểm, Trước mặt cậu, hắn không thể to tiếng, chỉ có thể thấp giọng hạ khí, chỉ có thể đối cậu ôn nhu. Cậu có biết An Tá hắn từ khi cha sinh mẹ đẻ đến giờ chưa từng đối người phụ nữ nào như vậy, huống chi cậu lại là đàn ông.

Ngay cả khi Lị Tát còn sống, hắn cũng không có nhân nhượng như vậy.

Hắn là vương tử An Tá, thừa kế vô số du điền, kinh doanh rất nhiều xí nghiệp kim tiền. Vì hắn không muốn phô trương thanh danh, nếu không, hắn đã được người ta công nhận là người giàu nhất thế giới rồi.

Hắn một quyền hướng đánh bao cát, quyền này đến quyền kia, càng đánh càng tức. Hắn đánh mạnh đến nỗi bao tay rách xuống mặt đất. Mấy ngày nay, cơn phẫn nộ của hắn vẫn không giảm đi chút nào. Cuối cùng, hắn quyết định đem cơn tức giận này trút lên kẻ đã khơi nguồn nó.

“Điện thoại! Mang điện thoại tới đây!”

Quản gia nhanh chóng mang điện thoại đến. Hắn bấm số điện thoại nhà của Tào Dư Văn ở Mỹ, khi nghe thấy người bắt máy là Tào Duẩn Thành, hắn liền không thể kiềm chế mà gầm nhẹ “Thằng nhóc quỷ, kêu ba mày nghe điện thoại mau!”

Tào Duẩn Thành bác bỏ “Ông muốn cái gì, quan tài hả? Gọi lộn số rồi, bổn đản.”

Nó dập điện thoại ngay sau đó. An Tá tức đến phát run. Hắn kiên nhẫn bấm số một lần nữa. Lần này, người bắt máy vẫn là Tào Duẩn Thành. “Nhanh, gọi cậu ta nghe điện thoại.”

“Ba tôi đang trong quá trình chế tạo đứa em thứ hai cho tôi. Thời điểm thẹn thùng như vậy, tôi không thể vô ý vô tứ mà đi vào gọi ba được.”

Nó nói xong lại cúp máy. An Tá không phải tức giận phát run mà tức giận đến mức toàn thân đông cứng lại. Hắn nhắc điện thoại lên, khác với hai lần trước, không đợi Tào Duẩn Thành nói chuyện, hắn nhanh nói với chất giọng âm trầm “Ta lập tức đến đó tìm papa mày, bảo cậu ấy cho ta cái công đạo.”

Tào Duẩn Thành miệng mồm lạnh lợi, nói chuyện vừa khó nghe lại vừa sắc sảo “Cho ông công đạo cái gì? Ông có bệnh rồi! Ba tôi không nợ ông cái gì hết. Còn nữa, lần sau nếu ông muốn mua quan tài thì tra số điện thoại cho kỹ đi. Nhà tôi không có bán mấy thứ đó đâu.”

An Tá bị thằng nhóc làm cho tức giận đến mức bán tử. Hắn lên chuyên cơ, chẳng mấy chốc đã đặt chân đến Mỹ. Hắn ấn chuông cửa, người xuất hiện là Tào Dư Văn đang ôm trên tay đứa nhỏ hôm nọ. Gặp hắn, cậu cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên lắm.

“Chào An Tá tiên sinh.”

Cơ thể hắn bỗng nhiên mềm nhũn, đôi mắt không thể di chuyển đi nơi khác, chỉ có thể dán chặt lên người cậu. Lửa giận của hắn, ngay khoảnh khắc đã biến mất không thấy tăm hơi, chỉ để lại một chút cảm giác không cam tâm.

“Nghe nói vợ chồng cậu đã phục hợp rồi?”

Hắn đi thẳng vào vấn đề. Tào Dư Văn hơi ngậy ra một chút, sau đó liền nhìn về phía Tào Duẩn Thành, lập tức cậu liền hiểu được là do nó nói bậy gì đó với tên kia. Mà Tào Duẩn Thành lúc này lại không hề biết lỗi. Nó đang mang vẻ mặt của một chiến sĩ hiểu chiến a. “Đúng vậy đó chú An Tá. Chúng tôi hiện tại là một gia đình mỹ mãn hạnh phúc. Ông có thể cút đi chưa hả?”

“Thật không hiểu cậu dạy nó kiểu gì. Nếu là con tôi thì nó đã sớm bị tôi đánh chết từ lâu rồi.” An Tá ác miệng nói. Thằng nhóc này rõ ràng chỉ nhằm hắn mà đánh.

Tào Dư Văn nhìn hắn rồi nhìn Tào Duẩn Thành, rất muốn cười nhưng lại cố kiềm chế “Tôi thấy tính tình nó cũng tương tự anh, có thể là đồng tính thì tương xứng chăng?”

“Con không giống ông.”

“Tôi không giống thằng nhóc quỷ này.”

Hai người, hai cái miệng cơ hồ lên tiếng chữ bậy cùng lúc. Tào Dư Văn đang im lặng bỗng nhiên bật cười, cười đến độ bụng quặn đau. Tào Duẩn Thành dùng vẻ mặt thất bại mắng nhiếc An Tá “Ai cho ông bắt chước tôi.”

“Mày, thằng nhóc quỷ, ai cho mày bắt chước lời nói của ta?”

Hai người cơ hồ lại đồng thanh nói. Tào Dư Văn càng cười, bụng càng quặn đau. Lần này đến phiên Tào Duẩn Thành giận đến phát run, mà An Tá thì không nhìn ra điều đó. Tào Duẩn Thành cao giọng nói “Con không giống ông. Con là thiên tài, ông ta trước đây cũng là thiên tài sao chứ?”

“Chưa biết ai hơn ai đâu.”

Tào Duẩn Thành liếc xéo hắn “Nói vậy, thời điểm đó, An Tá thúc thúc nhất định phi thường thông minh a.”

Đứa nhỏ đang có ý nói hắn thật ngốc, An Tá làm sao không tường tận nên ngay tức thì liền trừng mắt nhìn thằng nhóc. Tào Dư Văn tựa vào tường, cười không ngừng, cả người run run, thiếu chút nữa thì tiểu hải tử đã rơi xuống đất. An Tá nhanh chóng chạy lại, chính là hấp tấp chạy đến đỡ, không ngờ Tào Dư Văn liền cho hắn ôm trọn đứa bé.

“Đằng...đằng, tôi chưa từng ẵm em bé.” An Tá giật mình chỉ cực.

“Ngu ngốc, ẵm em bé mà cũng không biết. Nhìn xem bộ dạng ngốc nghếch của ông đi.”

Lời mắng của Tào Duẩn Thành phi thường khó nghe, nó vừa đưa tay định giành lại em bé thì An Tá liền phản đảo, ôm chặt lấy đứa nhỏ. Hắn một hai không nhận thua, còn trừng lớn mắt “Không cần mày, ta rất nhanh là có thể ôm nó tốt lắm.”

“Trả em trai lại cho tôi, để nó trên người ông nhất định sẽ bị chết vì vi khuẩn thôi.”

“Không trả thì sao? Mày có thể làm gì ta hả?”

Trong lúc bọn họ cãi nhau, Tào Dư Văn đã ngáp một cái dài. Cậu đi vào phòng ngủ, qua hai giờ, đứa nhỏ khóc nháo lên, hai người một lớn một nhỏ luống cuống tay chân đi pha sữa, ụy thẳng bé, làm trò hề một chốc thì cậu mới trở ra.

Cậu nhẹ nhàng ôm bé, vỗ vài cái, đứa nhỏ liền ngừng khóc, hiếu kì nhìn đông nhìn tây, không bao lâu liền ngủ say. Tào Dư Văn cẩn thận đặt nó về lại chiếc giường nhỏ nhắn của trẻ con.

An Tá nhìn Tào Dư Văn với ánh mắt kinh hãi. Cậu nhìn hắn thiêu thiêu mi, còn Tào Duẩn Thành ánh mắt khinh thường nói “Ba, ông thật ngốc đúng không? Chăm sóc em bé cũng không biết, sau này con ông sẽ không nhận ông. Bởi vì làm con của loại người ngu ngốc này nhất định sẽ rất mất mặt, sẽ không có ai hội nhận ông làm papa đâu a.”

Sau khi nói xong, nó còn vỗ vỗ đứa bé đang ngủ, nhẹ giọng nói “Đúng hay không a? Em trai à, ông ta thật là ngốc, làm con của ông rất đáng thương, nhất định sẽ bị vi khuẩn ngu ngốc bám lên người đó.”

An Tá bị thằng nhóc làm cho tức chết, nhưng đứa bé đang nằm ngủ đằng kia diện mạo tú lệ, lại rất có hương vị của Tào Dư Văn. Hắn khẽ vuốt hai má của nó, trĩ nọng vô cùng, nhưng là cái giường nhỏ này lại thập phần thô liệt.

“Tôi hơi mệt, anh giúp tôi trông chừng một chút.”

“Papa nhanh nghỉ ngơi đi. Bác sĩ nói ba cần nghỉ ngơi nhiều đó.”

Tào Dư Văn để mặt hai người, chính mình đi vào phòng ngủ. Đứa bé một khi khóc liền đem hai người bọn họ nháo nhào. An Tá cho rằng nguyên nhân là do đồ dùng của đứa nhỏ không thích hợp. Hắn là người giàu có, nắm trong tay quyền lực kinh tế, như thế nào một đứa bé cũng trông nom không tốt, nhất định là do những thứ trong phòng này quá mức tồi tệ thôi.

Hắn ngay lập tức cho người thay hết đồ dùng cho đứa bé, đem tất cả những thứ phế thải kia đá ra ngoài. Tào Duẩn Thành thấy thế, sợ khiếm người ta cái tình nên rõ ràng nói “Là ông chính mình muốn cho chúng tôi, về sau đừng tới kể lể đó.”

An Tá lãnh khốc nhìn nó liếc mắt “Những thứ gì An Tá ta đã tặng người khác, nhất định sẽ không kêu ca một lời.”

Ngôn ngữ lãnh khốc của hắn còn kèm theo ‘khí khái’ của bậc ‘anh hùng’ tiêu tiền như nước, Tào Duẩn Thành đứng đó, miệng toái toái niệm “Tôi biết ông sau này nhất định sẽ tán gia bại sản, may mắn tôi không phải con ông, không cần phải ngày ngày lo lắng hồi hộp a.”

“Mày muốn làm con ta? Mơ đi.”

An Tá mắng phi thường khó nghe, mà Tào Duẩn Thành đáp lời còn khó nghe hơn “Làm con của ông, nhất định phải vì ông trả nợ, tôi không có ngu, tự nhiên đâm đầu vào chỗ chết.”

Đang lúc hai người chuẩn bị gây sóng gió thì đứa bé tỉnh dậy, oa oa khóc lớn. Bọn họ ngay lập tức dừng việc đang làm lại, chiến tranh thế nhưng vẫn nổ ra, chẳng qua đã chuyển thành một dạng khác. Hai người bất động, xem xem đôi mắt to tròn của tiểu hài tử là đang nhìn ai a.

“Nhìn anh hai này, anh hai là lớn nhất đúng không? Anh hai đem mười vạn Mĩ kim nuôi em.”

“Mười vạn Mĩ kim là cái gì. Làm con của ta, hằng năm con đều có gấp chục lần mười vạn Mĩ kim làm tiền tiêu vặt, nhìn anh hai con nghèo rớt mùng tơi đi.” Mười vạn Mĩ kim đối hắn mà nói chỉ là một con số rất nhỏ mà thôi.

Tào duẩn thành khinh thường nói “Không thể lấy tiền không rõ lai lịch của chú An Tá đâu, sẽ bị công an bắt a.”

“Tiền của ta đều do thủ pháp kinh doanh cao siêu mà có được. Mày biết cái gì?”

Thừa dịp An Tá ‘quăng bom’, Tào Duẩn Thành nhanh tay nhanh mắt ôm lấy tiểu hài tử, nhẹ nhàng vỗ vỗ. An Tá hiện tại rất thích ôm đứa bé này, bị người khác cướp đi lẽ nào lại không bộc phát chứ.

“Mày buông thằng bé ra, cẩn thận làm té nó bây giờ.”

“Ông mới phải như vậy. Mỗi lần ông ôm đều mém làm rớt em tôi, đã vậy còn làm nó khóc nữa.”

Hai người càng chửi càng hăng. Tiểu hài tử bị tiếng ồn đánh thức lại oa oa khóc lớn. Tào Dư Văn ở trong phòng nghe họ đối thoại, có khi cười to, có khi chỉ mỉm cười nhẹ, sau đó chìm vào giấc ngủ vì mệt mỏi.

An Tá thấy mình bị điên. Nếu dùng bản thân trước kia để bình luận bản thân hiện tại, hắn có lẽ sẽ không chỉ nói mình bị điên mà còn nói mình đã bị điên ngày càng trầm trọng, cần đi vào bệnh viện tâm thần ngay bây giờ.

Mỗi ngày, hắn đều bỏ bê công vụ ở công ty để chạy đến nhà Tào Dư Văn. Cậu đại bộ phận thời gian đều dành cho nghỉ ngơi, có khi khẩu vị không ổn liền ăn vài thứ lung tung rồi đi nằm. Hối cậu bị bệnh gì thì

lần nào cũng như lần nào hẳn cũng bị Tào Duẩn Thành đá vào chân, gầm nhẹ “Hỗn đản, đều là do ông hại thôi.”

Chân bị đá quả thật rất đau, càng đau càng muốn xé xác thằng nhóc quỷ đó, nhưng là đứa bé đang nằm trên nôi kia thực rất đáng yêu, dạo này còn hay nhìn hẳn cười nên hẳn quyết định tha cho thằng anh vừa không dễ thương vừa cà chớn của nó. Dù sao An Tá hẳn cũng là một người có tấm lòng bao dung.

Tào Dư Văn nghỉ ngơi chừng nửa tháng, tinh thần cũng tốt hơn rất nhiều, lâu lâu cũng nói chuyện với bọn họ nhưng phần lớn thời gian đều dành cho việc ngủ. An Tá lo lắng thì cậu lại nói “Tôi chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút là có thể hồi phục. Yên tâm a, tôi không có mắc chứng bệnh kì quái gì đâu.”

Hắn tin lời cậu nói, hơn nữa sau khi nghỉ ngơi quả thật cậu cũng có chút khởi sắc. Nhưng, hẳn tối không chịu được chính là mỗi lần thức dậy, cậu đều bận duy nhất một cái áo ngủ chưa cài nút, tùy tiện đi lại khắp nhà làm cho hẳn cứ phải nuốt nước miếng.

Mà Tào Duẩn Thành kia cũng biết đầu hẳn có những suy nghĩ hạ lưu gì nên cứ chạy theo sau lưng cậu, giúp cậu cài nút lại, hơn nữa còn trừng mắt liếc hẳn “Papa, trong nhà có ngoại nhân, nên mặc quần áo đàng hoàng một chút.”

“Nga...” Tào Dư Văn đáp.

Tào Duẩn Thành nói hẳn là ngoại nhân không tính đi, nó còn tiếp tục ngậm máu phun người rằng “Ba, hôm nay con cùng chú An Tá đến siêu thị. Ông đi thẳng đến chỗ đặt tạp chí, con tò mò lên nhìn theo thì thấy toàn bộ đều là phụ nữ xích lõa. Chú An Tá rất mê gái, loại nam nhân này không có chỗ nào tốt hết.”

An Tá cay cú nó nói hươu nói vượn. Hẳn nào có xem loại tạp chí đó, thằng nhóc này chỉ giỏi hồ ngôn loạn ngữ, chuyên môn phá hư hình tượng của hẳn.

“Ta nếu muốn nữ nhân trên tạp chí, rất hiếm có nữ nhân trong đó vừa mắt a.”

Tào Duẩn Thành vẻ mặt hiểm ác nói “Ba xem, ông thừa nhận rồi. Ông cùng mấy người phụ nữ đó vui vẻ, thật là biến thái. Con xem qua cái người gọi là Lị Tát rồi, đúng là một lão bà ghê tởm, trang điểm cứ như một chị gái mười ba tuổi. Ba, chú An Tá nhất định tâm lí biến thái nên mới có thể thích loại nữ nhân này.”

“Mày im miệng cho ta, thằng nhóc.”

Cho dù mắng hẳn thế nào cũng được, hẳn không chấp nhưng hẳn tuyệt không cho ai hạ thấp Lị Tát, không ai có quyền vũ nhục nàng. Bàn tay đưa ra đang chuẩn bị giáng xuống mặt Tào Duẩn Thành liền rút lại vì Tào Dư Văn đang liếc hẳn. Hẳn biết nếu đánh xuống cậu nhất định sẽ không bao giờ nữa cho hẳn vào nhà, mà lúc trước hẳn đánh cậu một bạt tai đã khiến hẳn hối hận đến tận bây giờ.

Không đánh không có nghĩa hẳn không tức giận. Hẳn bị lửa giận thiêu đốt, Tào Dư Văn chuyển hướng nhìn Tào Duẩn Thành, phi thường nghiêm túc nói “Chú An Tá muốn người nào là quyền tự do của chú An Tá. Đối với chúng ta mà nói, chú ấy chỉ là ngoại nhân, chúng ta không có quyền xen vào hành vi của ngoại nhân.”

Hai chữ ‘ngoại nhân’ từ miệng Tào Duẩn Thành nói ra không thể đả thương người nhưng từ miệng Tào Dư Văn nói ra thì lại khiến An Tá khó chịu ghê gớm. Mà Tào Duẩn Thành đối với lời giải thích này thì lại phi thường vừa lòng. Nó nhìn hẳn với vẻ mặt đắc ý, làm hẳn thiếu chút nữa muốn bóp chết nó ngay tại đây.

Ngày đó, hẳn mang tâm tình tồi tệ trở về căn nhà do Tào Dư Văn thiết kế nghỉ ngơi. Vì nội tâm không thoải mái nên hẳn có ý hai, ba ngày không đến nhà cậu. Hẳn không tin cậu lại buông tha cho một con cá lớn, vừa giàu, vừa có quyền có thể như hẳn. Nhưng hai, ba ngày trôi qua, điện thoại di động của hẳn cũng không có bất cứ cuộc gọi nào từ cậu hay thằng nhóc quỷ quái kia. Hẳn bắt đầu thấy buồn chán đến cực điểm.

Quá một tuần, hẳn chờ không được nữa bèn chạy đến nhà Tào Dư Văn, mỹ kì danh là đến xem tiểu bảo bảo nhưng kỳ thật hẳn là đến làm cho rõ. Hẳn rất cục biết được cậu là không quá yêu hẳn, nếu không cậu sẽ không thể phớt lờ hẳn. Hẳn cho tới bây giờ cũng chưa bị ai không tôn trọng đến như vậy.

Mười tháng trước cũng là như thế, Tào Dư Văn lập tức chuyển nhà đi, nếu không phải nhờ tiết mục lĩnh thưởng mà Tào Duẩn Thành tham gia, hẳn tuyệt sẽ không có hội tìm thấy cha con bọn họ.

Hắn đến Tào gia, Tào Dư Văn đang ôm tiểu hài tử, Tào Duẩn Thành ở một bên giỡn với nó, hai người một bộ vui vẻ, hắn có ở đây hay không căn bản là không sao cả. Hắn nản lòng ngồi xuống, ngay cả cơn tức giận với Tào Duẩn Thành cũng biến mất. Hắn ngồi đó, trầm mặt, giống như hình dáng của một kẻ thấy nhân sinh chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa. Tào Duẩn Thành nhìn hắn, ác thanh ác khí nói “Ông không cần đem bộ mặt của người chết đó đến nhà tôi. Đạo gần đây tâm tình tôi không tốt lắm, vạn nhất bị ông lây bệnh, tôi nhất định sẽ không gặp chuyện gì hay ho.”

Nếu là ngày thường, hắn nhất định sẽ phản bác lại nhưng là, hiện tại tâm tình hắn thật u buồn, thanh âm của hắn ngược lại hạ thấp xuống.

“Được, ta lập tức rời khỏi đây.”

Hắn nói đi, nhưng hai chân lại không chịu đứng lên, vẻ mặt mang biểu tình tịch mịch. Tào Duẩn Thành thấy thế cũng không mắng thêm, coi hắn như người vô hình, tiếp tục vỗ ngực tiểu bảo bảo, hống nó ngủ.

Tiểu hài tử nhắm mắt lại, ngủ say sưa. Lúc này, Tào Dư Văn đứng dậy, nói muốn ngủ một chút. Cậu thay vì đi thẳng vào phòng lại đi đến, lôi kéo cánh tay của An Tá “Có muốn cùng nhau đi ngủ hay không?”

An Tá trợn mắt há hốc mồm, thậm chí thụ sủng nhược kinh. Tào Dư Văn nâng cánh tay hắn, vừa dựa vào hắn vừa đi về phía phòng ngủ. Hắn ở đây lâu như vậy, bởi vì có Tào Duẩn Thành kì đà cản mũi, nên căn bản chưa từng vào phòng ngủ của cậu. Hôm nay lần đầu tiên vào hơn nửa còn được cậu lôi kéo nên thẳng nhóc kia cũng không nói gì, nhiều lắm là bất mãn biểu môi vẩy thôi.

Tào Dư Văn để hắn ngồi trên giường trong khi cậu đang thay đổi quần áo để đi ngủ. An Tá thừa dịp này liền từ đằng sau ôm lấy cậu, một tay chế ngự đầu đối phương, cường hôn người ta. Tào Dư Văn không chống cự, chính mình xoay lại, ôm lấy bả vai hắn, hôn đáp trả. Điều này làm tâm tình bị chịu nhục của An Tá khôi phục được một nửa nhưng không phải là toàn bộ. Hắn cần cậu hiến thân cùng cam đoan nên nụ hôn có phần gấp gáp hơn.

Hắn cùng Tào Dư Văn dây dưa trên giường, bàn tay xuyên qua quần áo đi đến nội sườn, vuốt ve làn da nhu tế, trơn láng trong khi bàn tay còn lại bá đạo sờ nắn hạ thân cậu.

“An Tá...” Cậu nắm lại bàn tay đang chạy loạn của hắn.

“Vẫn, tôi muốn cậu, lúc nào cũng nghĩ tới cậu...Tôi nhớ cậu...”

Tào Dư Văn lắc đầu “Thân thể tôi lúc này không thoải mái, không thể miễn cưỡng được.”

An Tá bảo bản thân dừng tay. Hắn ngừng hô hấp năm giây, rốt cuộc nhiệt huyết đang sôi trào đã có thể bình tĩnh hơn một chút. Hắn khó khăn thở ra, phủ vào sườn mặt của Tào Dư Văn, liều mạng kiềm chế bản thân, nhưng hắn lúc này như bị dục hỏa đốt người, nóng như thể muốn chảy tan ra.

“Anh hiện tại rất khó chịu sao?”

Ngôn ngữ của Tào Dư Văn rất mềm nhẹ, mà đầu ngón tay càng mềm nhẹ hơn đang dịu dàng vuốt lên da thịt hắn, làm hắn nhận không được run run. Lần này, đối diện hắn cầm lấy tay cậu “Dừng tay, bằng không tôi sẽ không nhận được.”

“Không quan hệ. Anh không cần nhẫn.”

Hắn hơi ngốc trẻ một chút. Tào Dư Văn dời thân, sau khi đem hắn áp lên giường liền tự mình cởi dây lưng, lập hạ quần áo. Đôi tay lạnh lẽo của cậu chạm đến bộ vị nóng như than của hắn, đôi môi đỏ mọng cuồng nhiệt hôn hắn.

“Nga...nga...”

Hắn phát run hưởng thụ, đỉnh khởi yêu thân lọt vào khoang miệng ẩm áp khiến hắn rối loạn. An Tá nắm lấy mái tóc đen nhánh của cậu. Đôi môi đó không chỉ bao bọc lấy bộ phận nóng như thiêu đốt của hắn mà còn làm cho sự lo âu của hắn dần tan đi.

“Vẫn, tôi không chịu nổi...”

Hơi thở của hắn dồn dập, mày khấn trứu, Tào Dư Văn thấy vậy liền thật sâu nuốt vào khiến hắn tận tiết hoan du. Đầu hắn lúc này giống như trống rỗng, hắn kéo cậu vào lòng, cảm thụ da thịt ấm áp đang cùng mình du duyệt, loại va chạm này so với tính dục càng làm hắn muốn phát tiết, khoái hoạt gấp trăm lần.

8. Chương 8

“Đừng về với người phụ nữ đó nữa, theo tôi cùng một chỗ đi, theo tôi cùng một chỗ.” Hắn vừa lặp lại hai lần ‘theo tôi cùng một chỗ’ vừa ôm thật chặt lấy Tào Dư Văn. Chỉ cần cậu gật đầu đồng ý, hắn nguyện ý sẽ chịu đựng sự khiêu khích của Tào Duẩn Thành.

“Tôi sẽ không để ý tới mấy lời vô giáo dục của thằng nhóc quỷ đó, Văn, theo tôi cùng một chỗ. ‘Cậu’ cậu theo tôi cùng một chỗ.”

Rất khó tin chuyện An Tá nói ra chữ ‘cậu’ a. Đối với hắn mà nói, đây là từ ngữ dành cho những kẻ yếu thế. Hắn chưa bao giờ cầu quá người khác, hôm nay là lần đầu tiên.

“Tôi không có nữ nhân.” Tào Dư Văn đơn giản đáp.

“Nhưng Duẩn Thành nói...”

“Tôi biết nó nói cái gì. Tôi không có nữ nhân nhưng đứa nhỏ này là con của tôi, thật sự. Tôi cũng không định cùng bất kì ai nuôi dưỡng nó.”

Vừa nghe không có người thứ ba, An Tá cũng hơi hơi tin tưởng “Văn, một khi đã không có ai xen vào, cậu theo tôi cùng một chỗ, được không? Chỉ cần cậu muốn, tất cả tôi đều có thể cho cậu, cho dù cậu muốn có ngôi sao ở trên trời, tôi cũng sẽ hái xuống cho cậu.”

Tào Dư Văn lộ ra một tia cười khinh phiêu, nụ cười rất ngắn liền bay mất “An Tá, anh là người trưởng thành, nên biết trên đời này không có thứ gì lưỡng toàn kì mỹ. Tôi cho tới bây giờ cũng không định yêu một tên hỗn đản cao ngạo như anh, cũng không định ở bên anh cho tới cuối đời.”

Lời cự tuyệt của cậu rất khó nghe, sự bất mãn bị đè nén một tuần nay được dịp bùng nổ. An Tá tức giận ngồi dậy “Tào Dư Văn, cậu rốt cuộc xem tôi là cái gì? Tôi là người đàn ông thành công nhất trên thế giới này, tôi đã thấp giọng cầu xin cậu, cậu còn muốn như thế nào?”

Tào Dư Văn hít một hơi “Cho dù anh tức giận cũng vậy. Tôi đã tự thề với chính mình rằng tôi sẽ không yêu thương bất cứ kẻ nào nữa. Cho dù có người yêu tôi, tôi cũng không thể đáp lại người ta, đây là cực hạn lớn nhất của tôi rồi. Nếu không hài lòng, hoan nghênh anh rời khỏi đây, trở về tìm Lị Tát của anh đi.”

An Tá tức giận đến độ muốn đè cậu xuống, đánh đau một bữa. Hắn nhảy xuống giường, kéo quần, giọng nói giận dữ chất vấn “Vậy hành vi vừa rồi là sao?” Nếu hắn đối cậu không có cân lượng thì làm gì vừa rồi cậu lại nhiệt tình như vậy?

Tào Dư Văn nằm trên giường, không động, giọng nói bình tĩnh vô ba, so với nước sôi để nguội còn lạnh nhạt vô vị hơn. Lời nói của cậu tuy khiêu khích nhưng lại thập phần lạnh nhạt.

“Liền chính là tính, An Tá, anh cùng nhiều người lên giường, chẳng lẽ yêu cầu mỗi người đều phải yêu anh, phải mong muốn ở bên anh mãi sao?”

An Tá tức giận đến chửi tâm đốn phé. Hắn lần đầu tiên đối nhân cầu yêu thế nhưng lại bị tát một gáo nước lạnh “Nếu cậu muốn bức tôi nói ra như vậy, tôi cũng không cần khách khí nữa. Tôi yêu cậu, Tào Dư Văn. Tôi điên cho nên mới yêu cậu. Cho dù cậu có hai đứa con nhưng trong mắt tôi chúng chẳng phải là vấn đề gì hết. Tôi bị cậu mê hoặc đến dờ sống dờ chết rồi.”

Tào Dư Văn cuối cùng cũng chịu ngồi dậy, trên mặt không lộ chút biểu tình, chỉ có một mảnh mê vọng cùng thống khổ. Thống khổ, mười năm cũng chưa từng vui bởi.

“Tôi không thể yêu anh. An Tá, tôi không tin tình yêu của anh. Mười năm trước, tôi từng đánh đổi cả sinh mạng của mình để yêu một người giống như anh, kiêu ngạo, vô tình, vì anh ta trả giá rất nhiều, nhưng trong mắt anh ta, dù tôi có làm gì cũng không thể sánh bằng mộng đẹp của anh ta. Tôi là thể thân của người anh ta luôn kiếm tìm, đương một khắc cô ấy xuất hiện, anh ta lập tức bỏ đi. Từ đó về sau, tôi không còn tin vào sự tồn tại của tình yêu nữa.”

An Tá không nghĩ chuyện xưa của Tào Dư Văn lại có quan hệ gì với hắn “Đó là chuyện của cậu và hắn, tôi không phải hắn, tôi quan tâm cậu a.”

Tào Dư Văn lạnh lùng nói “Tôi nói rồi. Anh và anh ta rất giống nhau, do đó tôi mới có thể cùng anh lên giường. Tôi muốn cho anh ta biết rốt cuộc anh ta đã làm sai chuyện gì.”

An Tá nghe đến đây thì vô cùng tức giận “Cậu từ đầu đến cuối đều muốn tôi làm thể thân cho hắn?”

Tào Dư Văn cười nhưng lãnh “Nếu lời nói của anh bớt kiêu ngạo một chút, có lẽ tôi sẽ tin tưởng anh thật sự để ý đến tôi.”

An Tá tức điên, hắn xông lên giường, chế trụ hai tay Tào Dư Văn lại “Cậu lấy việc tra tấn tôi làm niềm vui sao, Tào Dư Văn?”

“Tôi tra tấn anh? Thâm bằng anh tra tấn tôi sao?”

Tào Dư Văn càng nói càng lạnh nhưng An Tá kiềm lại. Luận khí lực, hắn có thể dễ dàng tẩm quất cậu một bữa nhưng lần trước đánh cậu, cậu liền biến mất mười tháng, cũng không muốn xuất hiện trước mắt hắn thêm một lần nào nữa. Là do hắn hao tâm tổn sức, dùng tiền tài mò tới tận đây, nên càng không thể ra tay. Hắn chỉ có thể tức giận đập cửa đi khỏi mà thôi.

“Tôi sẽ ghi nhớ cha con hai người. Tôi, An Tá sẽ không bao giờ làm thể thân cho người khác. Tôi không phải một người đàn ông không có tự tôn như vậy.”

Hắn đóng mạnh cửa rời đi, mặc kệ đứa bé đang khóc ngày một lớn hơn. Hắn ngồi chuyên cơ trở về hoàng cung rộng lớn, khóa mình vào trong phòng, ngoại trừ công tác, hắn không muốn gặp bất kì ai, cũng không muốn kẻ nào làm phiền hắn, ngay cả Lị Tắt cũng đừng hòng bước vào.

.
. .

Một tháng sau, vừa rời khỏi phòng làm việc, hắn liền lên chuyên cơ bay đến Mĩ, không kiên nhẫn ấn chuông cửa nhà Tào Dư Văn. Tào Duẩn Thành đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy An Tá đã nhảy dựng.

“Papa đáng chết của mày đang ở đâu hả?”

Câu nói vừa ra, Tào Duẩn Thành liền nhận ra hắn, nó kinh ngạc hét lớn “An Tá, ông điên rồi sao? Như thế nào tự biến mình thành như vậy?”

Hắn đẩy Tào Duẩn Thành sang bên, hướng phòng trong mà đi, không quên nói vọng ra “Chờ mày lớn lên, hãm sâu vào vũng tình như ta rồi thì tự hỏi xem chính mình có điên hay không đi.”

Tào Dư Văn đi ra. Hắn nhanh chóng ôm lấy cậu, chết cũng không buông, ghé vào lỗ tai cậu gầm nhẹ “Tôi nhận thua. Chỉ cần cho tôi ở lại bên cậu, tôi nguyện ý làm thể thân cho người khác, cậu vừa lòng chưa?”

Tào Dư Văn không nói, cậu nhón chân hôn lên môi hắn. An Tá nhắm nháp nụ hôn ngọt ngào này, không có loại mật ong hay đường sương nào có thể so sánh được. Hắn một tay ôm cậu, một tay đóng cửa phòng, quăng Tào Dư Văn lên giường, bao phủ cơ thể cậu bằng N nụ hôn, mặc kệ Tào Duẩn Thành đứng ngoài gõ cửa, ý đồ quấy nhiễu ‘thời gian thân yêu’ của hắn.

“Ăn điểm tâm.”

Thanh âm không mấy thiện cảm cuối cùng vang lên. An Tá mở to mắt, Tào Duẩn Thành giận dữ trừng mắt nhìn hắn. Khóe miệng hắn khẽ nhếch, càng đem người trong ngực ôm chặt hơn, cố ý làm cho nó nhìn thấy.

“Ông không muốn ăn sáng thì tôi sẽ giúp ông.” Tào Duẩn Thành nói phi thường khó nghe, chẳng qua nó dậy sớm làm thức ăn, có chuẩn bị cho An Tá một phần nên mới đi gọi hắn rời giường.

“Chào buổi sáng, Duẩn Thành.”

Tào Dư Văn nằm trong lòng hắn lúc này mới tỉnh hẳn, hàm hàm hồ hồ chào con mình. An Tá hôn lên mặt cậu một cái “Chào buổi sáng, Văn, ăn sáng thôi.”

“Ân.”

Thân thể Tào Dư Văn đã khá hơn, không suy yếu như lúc trước vì vậy Tào Duẩn Thành cũng bắt đầu đến trường. Chính là trước kia phải kiếm tiền nuôi cả nhà, nó bắt đắc dĩ mới nghỉ học, nay có cơ hội đi học trở lại nên nó có vẻ vui lắm.

Vừa lên bàn ăn, Tào Dư Văn đã phi thường vui vẻ nói “Duẩn Thành, con nấu ăn ngày càng ngon nha.”

“Đó là đương nhiên, con so với xú nam nhân kia còn tốt hơn nhiều.”

Người Tào Duẩn Thành ám chỉ đích thị là An Tá nhưng hắn hiện tại lại làm như không nghe thấy. Hắn đối với gia đình này không phải là không có cống hiến. Hắn cũng uy bảo bảo uống sữa, chơi với nó đó chứ. Mà tiểu hài tử này rất giống Tào Dư Văn, nó rất thích cười, thường thường nhìn hắn cười làm lòng hắn mềm hẳn.

“Em trai đáng yêu như vậy, anh trai như thế nào lại đáng ghét như vậy a.”

An Tá khi không có việc gì cũng sẽ niệm hai câu này. Tào Duẩn Thành liếc nhìn hắn, sau đó đem chén đĩa đến cho hắn, bên trong là bữa sáng “Mau ăn, papa có chuyện phải đi, tôi cũng phải đi học. Ông giúp chúng tôi coi chừng em trai một chút, không cần làm một cái phế vật đâu.”

Lời nói của thằng nhóc quả thật rất đáng ghét nhưng An Tá cũng rất khâm phục nó, việc nhà cơ hồ đều do nó một tay làm hết cả.

Tuy Tào Dư Văn cùng Tào Duẩn Thành không nói nhiều nhưng theo hắn suy ngẫm từ lời nói của bọn họ thì như thế này; lúc cậu có nó thì gia cảnh ắt phải phi thường khó khăn. Tào Duẩn Thành lớn lên, Tào Dư Văn thân là cha phải ra ngoài bôn ba, nên đứa con sẽ ở nhà làm chút việc nhà. Từ khi còn bé đã phụ trách làm cơm cho ba mình vậy mà lại có thời gian để đọc sách thì đúng là không hổ danh thiên tài a.

“Tôi no rồi, tôi ra ngoài một lát.”

Tào Dư Văn hôn lên trán hắn một cái, lên trán Tào Duẩn Thành một cái. Tào Duẩn Thành với cái hôn dành cho An Tá cũng không mấy ngạc nhiên, cũng lắm là nói vài lời khó nghe một chút, thế nhưng không hề biểu lộ cảm xúc bài xích.

.

.

Bọn họ ở chung một tháng, An Tá đem hết những thứ trọng yếu vào một cái phòng do hắn cho người xây thêm, biến nó thành phòng làm việc của hắn tại Tào gia để hưởng thụ cuộc sống bên cạnh Tào Dư Văn.

Gần nhất thấy Tào Duẩn Thành bận bịu việc nhà, hắn đại phát từ bi, muốn giảm bớt gánh nặng cho nó, mà nặng nhất có lẽ là bài tập ở trường nên hắn mới thay nó chiếu cố tiểu hài tử để nó có thể an tâm làm việc.

Sau khi hồng tiểu hài tử ngủ say, hắn đi vào phòng làm việc, mở máy tính lên, kiểm tra trạng thái gần đây của công ty. Hắn không về nhà, chỉ phân phó quản gia khi nào có chuyện quan trọng thì báo cáo hắn, cũng không cho ông ta tiết lộ hành tung của hắn ra bên ngoài. Hắn mở email lên, bên trong chỉ toàn là tin nhắn của Lị Tát.

Hắn xem vài cái, nội dung đại khái là muốn hắn trở về hoàng cung. Hắn hơi lưỡng lự, sau đó trả lời mail. Cuộc sống với Tào Dư Văn rất tốt đẹp, đẹp đến nỗi hắn quên mất mình phải kết hôn với Lị Tát. Lị Tát không thấy hắn về nên cứ thôi thúc hắn, có lẽ hắn nên tìm cách an ủi nàng.

Hắn ngồi bên máy tính làm việc đến giữa trưa, đến khi nghe tiếng mở cửa mới đóng máy lại. Hắn biết Tào Dư Văn đã về nên ra nhanh chóng ra cửa. Tào Dư Văn ôm lấy eo hắn, gắt gao ôm một chút. Mùi thơm nham nham trên người cậu làm hắn thập phần mê luyến. Đứng một hồi lâu, Tào Dư Văn bắt đầu đi lên tiếng.

“Anh cậu mạnh như thế làm gì, đau quá.”

Hắn khẩn cấp phóng khinh lực đạo. Tào Dư Văn đi đến bàn ăn, ánh mắt sáng ngời “Sao lại có bánh bích quy ở đây?”

“Là người hầu làm, nếu thích thì ăn đi, lúc cậu về bà ấy đã đi rồi.”

Tào Dư Văn gật đầu, tay lấy một miếng bánh cho vào miệng rồi ngồi xuống trước mặt hắn. Cậu cười nói “Có chuyện gì sao? Sắc mặt của anh đáng sợ quá.”

Hắn chờ một chút mới nói “Tôi phải về xem xét công việc mấy hôm.”

Tào Dư Văn đang nhai bánh bỗng nhiên chậm hẳn “Àn, tôi biết. Anh không thể ở đây mãi, phải về quản lý công việc.” Cậu cười cười “Sản nghiệp nhiều như vậy, bỏ đi thì hơi khó xử, đúng không?”

An Tá cắn môi, hắn tới bây giờ mới biết lời không thể thoát khỏi miệng là như thế nào, hiện tại hắn không tài nào giải thích cho cậu hiểu được, nhất là khi nhìn thấy gương mặt của cậu.

“Tôi muốn trở về an ủi Lị Tát...” Giọng nói của hắn hơi nhỏ đi, xét cả tính của cậu, hắn thật không biết tiếp theo cậu lại phản ứng như thế nào.

“Được, tái kiến, An Tá.”

Nói xong, cậu tiếp tục ăn bánh. An Tá không nghĩ cậu sẽ phản ứng như vậy, hắn không biết mình có nên cảm tạ thượng đế là cậu không có loạn nháo hay không. Nhưng mà, trong lòng một kẻ tự tin như hắn lại đột nhiên sinh khí. Vì cái gì Tào Dư Văn lại bình chân như vại, an nhàn như thế, chẳng phải là đang nói rằng trong lòng cậu, hắn hoàn toàn chẳng chiếm được một vị trí nào sao?

“Tôi nói phải về thăm Lị Tát, cậu nghe không hiểu sao?” Thanh âm đột nhiên cao lên, giọng điệu cũng tăng vọt.

Tào Dư Văn nhìn hắn “Chúc mừng, mà cũng sắp đến lúc rồi, dù sao cô ấy cũng là vị hôn thê của anh mà.”

“Phản ứng của cậu là sao?” An Tá phần nộ không thôi. Hắn không cần cậu biểu hiện như vậy, ít nhất cũng phải nhỏ vài giọt nước mắt mới đúng chứ.

Tào Dư Văn tiêu sái cười “Tôi không cho rằng thân là người thứ ba lại có quyền ghen tuông gì đó đâu.”

“Cậu đương nhiên có, cậu là...là...là người tôi muốn có nhất trên đời này.” Hắn đã nói ra rồi, nói rằng cậu trong lòng hắn địa vị ngày càng tăng chứ không có giảm, nếu không, hắn sẽ không bỏ qua tất cả mọi chuyện, cùng cậu sống ở nơi chật hẹp này.

Nụ cười của Tào Dư Văn nhanh chóng biến thành cái nhếch mép lạnh nhạt “Anh không cần cảm thấy có lỗi với tôi. Tôi với Duẩn Thành không có anh cũng có thể sống vui vẻ, không có anh, mặt trời vẫn ngày ngày mọc lên từ phía đông rồi lặn về phía tây, mặt trời nấp vào mây thì trời mưa, tuyết rơi. Không có anh, thế giới của tôi cũng không có gì thay đổi.”

An Tá bị chọc giận, hắn là đại nhân vật, cái gì có thể thì có thể, cái gì không thể cũng trở thành có thể. Hắn tất nhiên không thể chịu được loại mặc thị này “Cho nên, dù tôi cùng Lị Tát kết hôn, chúng ta về sau không gặp nhau cũng không là gì hết, phải không?”

“Có lẽ.”

Lời nói nói ra thực thoải mái. An Tá tức giận chụp bàn rỗng to. Hắn biết Tào Dư Văn với cá tính đó nhất định sẽ chọc giận hắn nhưng mà địa vị của cậu trong lòng hắn mỗi lúc một trọng yếu. Sự hồ hững trong lời nói của cậu đương nhiên trở thành đả kích đối với hắn. Hắn tôn trọng cậu, tất nhiên hắn cũng hy vọng cậu sẽ tôn trọng hắn.

“Không cho cậu nói như vậy.”

“Bình tĩnh, anh còn chụp bàn như vậy sẽ làm baby thức đó.”

Tào Dư Văn xoay người, nhìn xem tiểu hài tử có bị đánh thức hay không. An Tá bị phớt lờ nên đuổi theo, ở bên tai cậu gầm nhẹ “Đến tột cùng tôi với đứa bé này ai trọng yếu hơn hả?”

“Đương nhiên anh nhẹ hơn rồi. Nam nhân ở đâu chẳng có, nhưng đứa nhỏ này là do tôi tân sinh khổ nhục mới có được.”

An Tá tức giận đến thiếu chút nữa bạo tề. Hai mắt hấn đỏ đậm, hận không thể tự tay giết chết Tào Dư Văn. Ngược lại, Tào Dư Văn sau khi chắc chắn tiểu hài tử không có thức dậy thì quay sang nhìn hấn, hai tay hoàn trụ thất lưng hấn, nhìn vẻ mặt giận dữ của hấn mà thoải mái cười to.

“Cậu cười cái gì?” Thấy cậu cười vô cớ, hấn càng điên cuồng hơn.

“Anh tính toán nhỏ nhặt như vậy làm gì, không phải anh nói mình rất bình tĩnh sao? Không phải anh đã nói tôi trong mắt anh một chút giá trị cũng không có à? Một khi đã như thế thì càng không nên cố chấp nữa.”

“Không nên cố chấp?” Nghe được bốn chữ này, An Tá càng cắn răng nghiêng lợi, giọng nói càng mang điểm giận dữ, hơn nữa đầu óc cũng bắt đầu suy nghĩ lung tung “Cậu nói ra ngoài, có phải đi tìm đàn ông không?”

Tào Dư Văn càng cười lớn, An Tá dùng lực nắm lấy vai cậu càng chặt “Cậu còn cười, có phải ở ngoài có nam nhân không? Mỗi ngày cậu đều nói là có Duẩn Thành, phòng không cách âm nên không cho tôi động thủ, không phải có người khác thì là gì nữa.”

Nếu không phải Tào Dư Văn kiên quyết từ chối, nếu không phải hấn tôn trọng cậu thì hấn sao có thể nhẫn nại đến bây giờ. Hấn căn bản không cần phải vì cái gì mà nhẫn nại cả, chỉ vì kẻ đó là cậu hấn mới hi sinh lớn đến như vậy.

Tào Dư Văn ôm bụng cười, khuôn mặt áp sát vào ngực An Tá “Anh cũng nên thả lỏng một chút, đứa nhỏ này dù sao cũng là con tôi, làm sao có thể xem thường nó được.”

Lửa giận đầy mình tiêu giảm một ít, hấn biết cậu nói chuyện rất thành thật, chọc giận hấn cũng là lẽ đương nhiên. Lần này cũng là lời nói thật a, hấn nâng mặt cậu lên “Cậu tuyệt đối không được phép ra ngoài lảng nhăng, hiểu chưa?”

Tào Dư Văn hai tay ôm lấy thất lưng hấn, từ từ tuột xuống, nấn ná trên song đồn tráng kiện “Có muốn đi tắm cùng tôi không? Thừa dịp không có Duẩn Thành ở đây, chúng ta có thể thân thân thiết thiết một chút.”

An Tá giật trờng mắt liếc, không nghĩ đến mình lại dễ dàng bị quyến rũ đến như vậy, thế nhưng cho đến nay hấn chẳng có lần nào chống cự được cả “Chúng ta còn chưa nói xong, cậu không cần sử dụng chiêu này, có thể đem mọi chuyện vứt hết.”

“A, thật là không được sao?”

Tào Dư Văn hơi cười khế, tay dịch về phía trước, sờ sờ thứ nam tính của người kia. An Tá hơi thở đứt một nhịp, hấn rên một tiếng, cậu vẫn điềm nhiên tiếp tục “Tôi có thể dùng xà phòng giúp anh tẩy rửa sạch sẽ nga.”

An Tá ngay lập tức kéo cậu chạy đến phòng tắm, sau khi đóng cửa lại, hấn vội vàng cởi hết quần áo của Tào Dư Văn xuống, một bên thoát hạ, một bên sinh khí gầm nhẹ “Đừng nghĩ lần nào dùng chiêu này cũng có hiệu quả.”

Tào Dư Văn mở vôi, nước ấm tới tấp tưới vào cả hai. Cậu cầm lấy khăn tắm, xoa một chút xà phòng xong, đôi tay mềm mại liền yên vị trên khuôn ngực vạm vỡ của An Tá. Hấn đảo trờ một hơi vì tay cậu đang chậm rãi đi xuống, hoạt đảo bộ vị tối tư mật.

Thân thể hai người chạm vào nhau, cậu thấp giọng ở bên tai hấn thì thầm “Duẩn Thành không có ở đây, anh cao hứng như thế, muốn làm thế nào thì làm, coi như tôi bồi thường cho mấy ngày nhẫn nại của anh nha.”

“Ngô...hồ...”

An Tá phát ra tiếng rên rỉ. Tào Dư Văn hai tay đùa giỡn với thứ cương cứng của hắn, đôi môi ngon miệng đó đang ở bên tai, thì thào. Hắn không kiên nhẫn nắm lấy hai tay cậu, mặt đối mặt, bài khai hai cánh móng tròn trịa của cậu, cường bạo sát nhập ngón tay. Ngay lập tức tình thế liền biến chuyển, đến lượt cậu thở dốc và rên rỉ.

Chơi đùa một hồi, hắn cử động eo tiến nhập thân thể Tào Dư Văn khiến cậu phải rên lên, cầu xin tha thứ “Chậm một chút, An Tá, chậm lại, nhanh như vậy tôi không...”

“Không chậm được, đều là do cậu hại.”

Hắn một hơi quán nhập, bên trong Tào Dư Văn mềm mại như lửa nóng bao quanh hắn làm hắn thư sướng chí cực. Cậu quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn “Làm gì có ai thô lỗ như anh vậy chứ.”

Cái trừng mắt càng khiến cậu trở nên đáng yêu hơn trong mắt An Tá, thân dưới của hắn đột nhiên bạo trưởng. Tào Dư Văn tất nhiên không chịu được, khí lực cũng không còn đâu để mà mắng hắn “Anh...anh...”

“Tất cả đều do cậu hại thôi.” Ngỡ khí hắn lúc này thập phần hài lòng, uy thế của người chiêm tẫn thượng phong càng làm hắn đắc ý dương dương.

Thân dưới hắn mạnh mẽ ra vào, bên trên lại kịch liệt ngấu nghiến lấy đôi môi đỏ mọng của Tào Dư Văn. Cậu cũng nhiệt tình đáp trả. Hắn một mặt cường thế tiến công, một mặt nhẹ nhàng vỗ về vật nam tính của cậu, gây cho cậu cảm giác sung sướng hơn nữa.

“A..An Tá...a..a...”

“Tôi yêu cậu, Văn, tôi yêu cậu...” An Tá sung sướng rên rỉ, một bên thổ lộ, một bên hắn dùng kĩ xảo tạo lộng cậu “Nói cậu cũng yêu tôi, Văn.”

“Không.”

“Nói cậu yêu tôi.” Hắn bất chấp mọi thủ đoạn để tìm được đáp án, cho tới bây giờ vẫn chưa từng nói yêu hắn, chưa từng. Có thể cậu xem hắn là thể thân, cũng có thể cậu còn lưu luyến người trước của mình nên mới chậm chạp chấp nhận hắn.

“Không!”

Hắn tức giận lắm, động tác vuốt ve cũng mang ý định chiếm hữu hơn. Từng cử động của hắn làm cho Tào Dư Văn khí suyễn hư hư. Hắn cố ý chạm vào những điểm nhạy cảm nhất của cậu, khiến cậu trở nên mềm nhũn rồi nhanh nhẹn chen ngó tay xuống phía dưới.

“Nói cậu yêu tôi.”

Tào Dư Văn hé miệng nhưng thế nào cũng không chịu nói. Hắn áp lấy cơ thể cậu, nâng lên hai chân cậu để cho mình dễ dàng vào ra, không ngừng tiến công. Mặc kệ hắn thành thạo thế nào, kĩ thuật cao siêu đến đâu, cậu vẫn không nói ra câu hắn muốn nghe nhất. Điều này khiến An Tá tức giận ghê gớm.

Nhưng cơ thể mềm mại như thể không có xương của cậu lại khiến hắn vô cùng thỏa chí, muốn mắng muốn chửi cũng không thể làm được. Cuối cùng, hắn đành nhận thua. Hắn biết cả đời này Tào Dư Văn luôn trên cơ hắn, mặc kệ cậu có yêu hắn hay không, chỉ cần cho hắn ở bên cậu, một ngày nào đó, cậu nhất định sẽ tự nhiên hồi đáp hắn thôi.

9. Chương 9

Hắn vừa đi ra khỏi cửa liền gặp ngay Tào Duẩn Thành. Hắn chỉ tay lên bàn, nói “Trên bàn có mấy món, là người hầu làm, cơm chiều đó.”

Tào Duẩn Thành đã rất quen với sự tồn tại của hắn nên tùy tay để cặp sang bên, nhanh chóng lên ghế ngồi. Nó cầm lấy bánh bích quy, cắn một cái trong khi An Tá mở tủ lạnh, lấy hai ly nước chanh, một cho mình, một cho thằng nhóc. Tào Duẩn Thành cũng không khách khí đưa tay tiếp nhận.

“Papa đâu? Vẫn chưa về sao?” Nó hỏi.

“Cậu ấy mệt, hiện đang ngủ.” Vừa rồi kịch liệt như vậy, cậu không mệt mới là lạ. Nghĩ đến đây, khóe miệng hắn lại nhếch lên, cười thỏa mãn.

Thấy hắn cười một cách ám muội, Tào Duẩn Thành mang ánh mắt hình viên đạn nhìn hắn “Ông có sử dụng đồ bảo vệ không? Muốn làm gì cũng phải chú ý an toàn chứ.”

Nước chanh trong miệng An Tá thiếu chút nữa bị phun ra. Hắn vội vàng nuốt lại một cách khó khăn.

“Nhóc vừa nói cái gì đó? Đây là lời mà một đứa nhóc mười tuổi nên nói sao?”

“Có sao đâu. Tôi không phải đứa ngốc, ông ở chung với papa, tất nhiên cũng ngủ cùng giường, ông tưởng tôi không biết hai người làm cái gì à? Những chuyện tôi biết còn nhiều hơn ông đó, bốn lần.”

An Tá xanh mặt ngồi trên ghế, cố ý lãng sang chuyện khác “Hôm nay nhóc đến trường học được gì rồi?”

“Tốt lắm a, không có gì có thể gây khó khăn cho tôi cả.”

Tào Duẩn Thành vẽ mặt hào hứng, khóe miệng còn nhếch lên đến tận mang tai. An Tá hơi nhú mày, biểu tình của thằng nhóc này phi thường giống hắn nha.

“Sao nhóc học cách ta cười hả?”

“Học ông cái gì, ông nghĩ ông là ai hả?” Tào Duẩn Thành khinh thường phản bác, ngữ điệu này An Tá dù sao cũng đã nghe quen nên hắn cũng chẳng buồn giận dữ. Lát sau, Duẩn Thành đẩy cái ly về phía hắn, nói “Tôi muốn uống nữa. An Tá, lấy thêm một ly cho tôi, nhanh đi.”

An Tá không quên liếc xéo nó trước khi đi tới tủ lạnh lần nữa, giúp nó lấy một ly nước chanh. Thằng nhóc này đúng là không phải đạo, nghĩ sao mà sai người giàu nhất thế giới như hắn đi lấy nước chanh cho nó chứ? “Nhóc, mày gan lắm mới dám sai ta.”

Tuy giọng điệu cộc cằn nhưng Tào Duẩn Thành vẫn làm như mất điếc tai ngơ, nốc xong ly nước liền nhìn nhìn hắn, hỏi “Đúng rồi, khi nào ông mới trở về làm lễ kết hôn?”

Không nghĩ Tào Duẩn Thành bất ngờ hỏi câu này, An Tá nhất thời bất động. Ánh mắt đứa bé dần chuyển hướng nhìn vào ly nước chanh đã cạn “Ba chưa nói với ông gì sao? Ba nói lúc chia tay, ba hội chúc mừng ông, phân phân hợp hợp, bỏ xuống được liền không có tổn thất gì.”

An Tá nhìn nó, gượng giọng nói “Ta có nói chuyện này với ba nhóc, mà...này là chuyện người lớn...”

“Cho dù bàn thế nào thì kết quả vẫn vậy thôi, papa sẽ không nói một lời gì với ông hết. Ba đã sớm tuyệt vọng vì ông rồi.” Tào Duẩn Thành thấy cổ họng mình trở nên khô khốc “Dù sao ông cũng không cần chúng tôi.”

An Tá bỗng nhiên cảm thấy khó chịu “Ta thật lòng quan tâm ba nhóc, còn có nhóc đương nhiên cũng không thể thiếu tiểu bảo bối...” Đây là lời nói thật của hắn. Hắn quan tâm bọn họ ra sao, Tào Duẩn Thành không thể nào biết được.

“Ông mau trở về kết hôn đi.” Tào Duẩn Thành đứng lên, nói “Papa của tôi cần là một người đàn ông tốt, có thể đối đãi với ba thiết tình. Nếu không phải là con ruột của ba, chờ vài năm nữa lớn lên, tôi nhất định sẽ cưới ba về nhà.”

“Ta là người đàn ông tốt a.” An Tá đáp “Ta không có đối xử không tốt với gia đình nhóc.”

“Ông là người kém cỏi a. Một người đàn ông sắp kết hôn lại ở bên ngoài dây dưa với một người đàn ông khác, làm nhiều chuyện khó nói, cũng may papa không có lưu luyến ông, mà có cũng tốt, không có cũng tốt, sao cũng được. Sau này tôi lớn lên, tuyệt đối, tuyệt đối không bao giờ trở thành người tồi tệ, kém cỏi, đáng chết như ông.” Nó phát thệ.

“Mày, thằng nhóc quỷ, ta khách khí với mày, mày liền được nước lã tới a.”

Hắn xách Tào Duẩn Thành lên, nó cũng không khách khí đập thẳng vô ngực hắn khiến hắn mất thăng bằng, té ngã. Hai người nằm chồng lên nhau, Tào Duẩn Thành nằm trên ngực An Tá làm cho lồng ngực hắn chịu không nổi mà ầm ầm có một chút đau đớn. Tiếp theo sau đó, An Tá nghe thấy một thứ âm thanh cực nhỏ từ miệng Tào Duẩn Thành vọt ra, An Tá, trong khoảnh khắc, có hơi ngạc nhiên.

“Ông vì cái gì lại không lo cho papa của tôi? An Tá? Vì cái gì không cần ba tôi, lại muốn cùng người phụ nữ khác kết hôn hả? Papa kém hơn bà ta sao?”

An Tá chần chờ một chút mới nhẹ nhàng sờ lên mái tóc mềm mềm của nó, nói “Chuyện của người lớn, nhóc không hiểu đâu.”

Tào Duẩn Thành vẻ mặt không phục, lập tức trở nên hung hãn, nó một quyền đánh thẳng vào mặt An Tá “Ông là đồ bại hoại, cùng người khác sinh tiểu hài tử, ngay cả con cái cũng không quan tâm.”

Kia một quyền, không nhanh không chậm trúng ngay giữa mũi, cơn đau làm An Tá nổi giận, gầm lên một tiếng. Hắn nắm lấy Tào Duẩn Thành, rất muốn khê lên cái tay đã đâm hắn. Nếu không phải Tào Dư Văn nghe thấy tiếng ồn, bế đứa bé đi ra, hắn nhất định sẽ cho thằng nhóc láo xược này một trận nên thân, tuyệt đối không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu.

Hắn băng bó cái mũi, sau đó đứng lên. Tào Dư Văn nghe xong lời giải thích của Tào Duẩn Thành thì liền nghiêm mặt, nhìn thẳng An Tá nói “Chúng ta lập tức chia tay, mời anh ra ngoài cho.”

An Tá không dám tin những gì mình vừa nghe thấy, như thế nào hắn lại là người phải nhận phạt chứ?

“Cậu nói cái gì?”

Tào Dư Văn nói, một cách nghiêm túc “Là do tôi không để ý đến cảm xúc của Duẩn Thành, mời anh rời khỏi đây, An Tá. Dù sao anh cũng sắp phải kết hôn rồi, tôi không muốn dây dưa thêm nhiều, thừa dịp này, chúng ta lập tức chia tay đi.”

Một giờ trước bọn họ còn nhiệt liệt ‘quần’ nhau trên giường, vậy mà bây giờ cậu lại mở miệng đuổi hắn đi. An Tá vô cùng tức giận “Là do thằng nhóc này mặc danh kì diệu đánh tôi trước, sao cậu tự nhiên lại bảo tôi đi chứ?”

“Nó không có mặc danh kì diệu, nó nói đúng. Tất cả đều do tôi sai, nếu muốn trách, anh cứ trách tôi là được.” Giọng nói của Tào Dư Văn hạ xuống mấy bậc “Hơn nữa, anh cũng sắp kết hôn, nếu cứ ở cùng một người đàn ông có hai con như tôi, Lị Tát nhất định sẽ không vui. Anh cũng không muốn làm cho vị hôn thê của mình buồn phiền, đúng không?”

“Cô ấy dám nói nặng nhẹ cậu sao?”

An Tá gầm nhẹ. Hắn muốn thay đổi nàng, tùy thời đều có thể thay đổi.

Tào Dư Văn còn chưa nói lời nào thì Tào Duẩn Thành đã chen vào hét lớn “Không phải bà ta không muốn mà là do ông không cần papa của tôi. Ông muốn cùng bà ta kết hôn, còn papa của tôi là cái gì đây? Ba không quan trọng, tôi với em trai tôi lại càng không quan trọng, không phải sao?”

Tào Dư Văn kéo đứa con vào lòng. Thằng nhóc lúc nào cũng ương bướng bây giờ lại khóc bù lu bù loa, An Tá nhất thời không thể mở miệng. Tào Dư Văn nhanh chóng đối hắn, nói “Mời anh rời đi, An Tá.”

“Được, tôi đi.” Trước khi đi, hắn còn quay lại nói “Hy vọng cậu sẽ không hối hận.”

Hắn vừa đóng cửa rời đi, Tào Duẩn Thành liền khóc thét “Ông ta không phải ba con, con không cần loại papa hỗn đản như vậy đâu.”

Đôi mắt Tào Dư Văn bị che phủ bởi một tầng âm đạm. Cậu ôm con mình, cậu biết, dù cho nó có thông minh như thế nào thì chung quy vẫn là một đứa nhỏ mười tuổi, trong lòng không gì khác ngoài mong muốn được cha để mình quý trọng, quan tâm.

“Thật xin lỗi, Duẩn Thành. Ba không nên cho hắn ở cùng chúng ta. Ba chỉ muốn cho con nhận thức cha ruột của mình, một chút thôi.”

“Dù sao ổng cũng sẽ rất nhanh quên mất chúng ta, nhận thức làm gì?” Tào Duẩn Thành tức khí nói.

“Đừng khóc, con mà khóc thì em khóc theo đó.”

Tào Duẩn Thành nhanh tay lau sạch nước mắt, cầm cái tay nhỏ nhắn của em trai, nói “Em à, em mau lớn lên, chúng ta sẽ hợp tác cướp hết tài sản của ông ta.”

Tào Dư Văn bật cười mà Tào Duẩn Thành sau khi nói đến tương lai thì tâm tình cũng tốt hơn hẳn. Nó cầm tay đứa bé, tràn đầy chí khí “Anh sẽ không khóc vì loại người này, em cũng không thể khóc vì loại người này. Chúng ta có mục đích là tốt rồi, đúng không?”

.

.

.

An Tá đáp chuyen cơ trở về hoàng cung. Dọc đường đi, hắn cảm thấy rất khó thở, vết thương ngay mũi ẩn ẩn làm đau khiến tính tình hắn như bạo phát. Tào Dư Văn là cái gì, nói chia tay liền chia tay, không một chút tình nghĩa gì hết.

Nhưng là hắn say mê hương thơm từ cơ thể cậu. Trong mắt hắn, bên tai hắn, ánh mắt cùng nụ cười đậm tiểu cứ như ẩn như hiện. Rời khỏi chuyen cơ, lửa giận trong lòng càng thêm hừng hực thiêu đốt. Hắn giận bản thân bị cậu mê hoặc để rồi bị cậu xem như rác rưởi, sau khi chán liền vứt đi. Kêu hắn lập tức biến đi, cái gì ngoạn ý, cậu tưởng mình là ai chứ?

Rõ ràng là Tào Duẩn Thành mặc danh kì diệu đánh hắn, hắn đã nhẫn nhịn nhiều lắm rồi, nếu nó không phải con của Tào Dư Văn thì làm gì hắn không động tay động chân với nó.

“An Tá, anh đã trở lại.”

Lị Tát chạy ba bước nhưng chỉ bằng người ta đi hai bước, kinh hỉ xông ra, nhiệt liệt ôm lấy hắn. Đã lâu không gặp, hơn nữa còn là Lị Tát hắn hằng mong nhớ, hắn nên mừng như điên mới phải. Vậy mà, hắn không mừng, thậm chí còn cảm thấy ghê tởm nữa là đằng khác. Trời, chẳng lẽ từ trước đến nay nàng đều ăn mặc như vậy sao? Điều nói chuyện với giọng điệu như vậy sao?

Vì một chút cảm giác ghê tởm không biết từ đâu tới này nên hắn nhanh đẩy Lị Tát ra nhưng nàng vẫn không hề hay biết, vô tư ôm lấy hắn, nói “An Tá, anh xem thư em gửi rồi đúng không? Cho nên anh mới trở về đây?”

“A...” Hắn thật không hiểu nàng đang cố nói cái gì nữa.

Lị Tát gửi nhiều thư cho hắn như vậy, mỗi lần mở máy tính lên đều ngập những bức thư như vậy, đều là bảo hắn nhanh trở về. Vì vậy, hắn chỉ xem vài bức đầu, căn bản nội dung những bức thư sau, hắn hoàn toàn không động đến.

“Tào Dư Văn kia thật là vô sỉ. Hắn tự nghĩ mình là cái gì mà có thể giữ anh bên cạnh. An Tá, em nghĩ hắn có ý đồ với tài sản của anh, anh nên cẩn thận một chút.”

Hắn không biết Lị Tát đang nói gì nhưng ba chữ ‘Tào Dư Văn’ vừa thoáng qua đã khiến hắn tâm phiền ý loạn lắm rồi. Hắn đẩy tay nàng ra khỏi người, nói “Anh mệt, Lị Tát, anh muốn nghỉ ngơi một chút. Muốn nói chuyện phẩm thì để sau đi.”

“Được, vậy chúng ta lập tức nghỉ ngơi.”

Nàng kiên quyết ôm lấy hắn, đi vào phòng ngủ. Dọc đường còn luôn miệng nói “Đây đều là do em nhờ quần gia điều tra, em sớm biết tên Tào Dư Văn kia là có vấn đề mà

Hắn đã phiền lòng muốn chết, chỉ mong được hảo hảo ngủ một giấc. Hắn lên giường, ngay tức thì Lị Tát liền nằm xuống theo. Mùi nước hoa trên người nàng như muốn làm hắn chết ngạt. Đến khi không thể chịu nổi nữa, hắn mới lạnh lùng nói “Anh muốn một mình nghỉ ngơi.” Hắn cố ý nhấn mạnh chữ ‘một mình’.

Hai tay Lị Tát vòng qua eo hắn, giọng nói nũng nịu “An Tá, em biết anh hôm nay biết được sự thật, tâm tình không tốt. Cho nên, để em ở bên anh, như vậy anh mới có thể chóng quên Tào Dư Văn kia.”

Bộ ngực mềm mại của nàng đụng chạm vào cơ thể hắn, nhẹ nhàng ma sát, ý đồ khơi lên tình dục nơi hắn. Da gà An Tá tự nhiên đồng loạt nổi lên, giọng điệu dẻo dẹo của nàng hoàn toàn không hợp với tuổi tác, còn có vẻ giả tạo làm hắn không thể ngăn nổi cảm giác ghê tởm nơi cổ họng nữa. Tưởng tượng sau này phải cùng nàng kết hôn, mặt hắn có chút biến sắc.

Hắn như thế nào lại có thể cùng nàng đồng giường cộng chằm, không, trừ phi hắn bị điên nếu không, tuyệt không có khả năng hắn hành động như vậy. Trước kia hắn cứ nghĩ mình đã tìm được thứ tốt đẹp, hiện tại lại biến thành một cơn ác mộng a.

Ông trời a, hắn đã trúng độc của Tào Dư Văn quá nặng rồi. Mới rời cậu nửa ngày, hắn liền nhìn Lị Tát không vừa mắt. Nàng rõ ràng là người hắn yêu nhất vậy mà lúc này như thế nào lại càng ngày càng không thể so sánh với tên hỗn đản không sợ trời không sợ đất như cậu chứ.

Hai tay hắn bao lấy bộ ngực đầy đặn của Lị Tát. Hắn không thể làm tiếp được, Tào Dư Văn trong lòng hắn không chiếm vị trí quan trọng nào hết, không có. Nếu cùng Lị Tát thân thiết có lẽ hắn sẽ có thể trở lại như bình thường.

Nhưng bộ ngực nhân tạo của người nọ làm hắn khá ghê tởm, sắc mặt hắn bắt đầu xanh xao. Lị Tát ở trên người hắn khiêu khích thật lâu, rốt cuộc thấy hắn không có phản ứng gì nên ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện gương mặt trắng xanh của hắn.

“An Tá, anh bệnh sao?”

An Tá nhắm mắt lại, mê luyến một nam nhân để sa vào bước đường cùng này coi như đã là vô vọng rồi. Hắn cuối cùng cũng thừa nhận một điều, trước nay hắn chưa từng đối ai nhân nhượng, ngay cả Lị Tát cũng chưa từng nhưng với Tào Dư Văn, hắn lại cố tình thấp giọng hạ khí. Hắn vì cậu mà biến thành một gã đàn ông không biết đến tự tôn là gì.

“Đúng vậy, bệnh của anh nặng lắm, đừng đến gần nếu không sẽ lây cho em đó.” Hắn suy yếu nói.

Lão thiên gia, lòng hắn thật sự rất đau, vì cái gì cậu lại không yêu hắn chứ? Ngọn lửa phần nộ đốt ngọt biến mất, hắn mới biết tâm hắn đang đau, đứt thành từng mảnh. Hắn thực lòng coi trọng cậu, chẳng lẽ cậu một chút cũng không mấy may cảm thấy? Vì cái gì vừa nói chia tay liền chia tay?

Hắn vừa nói sẽ lây bệnh, Lị Tát liền sợ tới mức từ giường ngồi dậy, cách xa hắn ít nhất ba thước, quá đáng hơn còn phủi phủi quần áo, nói “Em lập tức gọi quản gia tới, hay là mời luôn bác sĩ tới nha.”

Hắn nằm nghiêng chờ đợi. Không bao lâu sau, người quản gia đã xuất hiện “Chủ nhân, ngài làm sao vậy?”

“Ta cảm thấy không thoải mái, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được.” Nghĩ đến hai người họ chia tay chỉ vì Tào Duẩn Thành, hăm tâm khẩu hỏa lạt, vô cùng đau đớn.

“Là do ngài xem qua thư của Lị Tát tiểu thư về việc liên quan đến An Đức Liệt thiếu gia sao?”

“An Đức Liệt?” Hắn ngay lập tức hồi phục tinh thần, nhớ đến người có nhân danh kia là ai “Là em trai của Lị Tát à? Không phải cậu ta thất lạc đã lâu, không thể tìm thấy sao?”

Quản gia há mồm cứng lưỡi, giống như không hiểu những gì hắn đang nói. Ông ta bật thốt lên “Nhưng mấy ngày nay ngài đã ở cùng với An Đức Liệt thiếu gia, còn dặn dò tôi là không được tiết lộ chỗ ở cho Lị Tát tiểu thư.”

“Cái gì?” Đến lượt An Tá nghe không hiểu.

“Tôi tưởng ngài tìm được An Đức Liệt thiếu gia nên muốn an trí cho cậu ấy.” Quản gia hơi chần chờ một chút nói.

“Ta chưa thấy qua An Đức Liệt, đã lâu rồi không gặp.”

Thậm chí hình dáng của An Đức Liệt thế nào, hắn cũng không nhớ. Thứ duy nhất hắn nhớ là cậu có gương mặt giống Lị Tát, sau khi mang thai, dáng người đột nhiên cao lên, càng ngày càng khác đi. Sau đó hắn không có gặp cậu vậy thì làm sao hắn có thể nhận ra cậu cho được.

“Có a. Chủ nhân, cậu ấy đổi tên sang tiếng Trung, gọi là Tào Dư Văn. Mấy ngày nay ngài không phải ở cùng cậu ấy sao?”

An Tá khiếp sợ vạn phần, vừa nói ra, thanh âm đã khàn khàn “Ông nói An Đức Liệt là Tào Dư Văn?” Câu tiếp theo càng trở nên trì trệ hơn “Nghĩa là...Tào Duẫn Thành là con ta?”

“Vâng, báo cáo viết đúng là như thế. An Đức Liệt thiếu gia sau khi rời đi đến nay đều sống độc thân, chẳng qua gần đây lại mang thai, vừa sinh một đứa bé trai, chính là không hiểu là cùng ai sinh ra.”

An Tá há mồm, nhớ ngay đến Tào Duẫn Thành từng khiêu khích nói, nó và em trai là cùng một cha một mẹ sinh ra. Sau khi cãi nhau với hắn, Tào Dư Văn liền lập tức chuyển nhà, sắc mặt cũng rất kém. Mười tháng sau, lúc tìm được thì trên tay cậu đang bồng một đứa trẻ sơ sinh mà thân thể lại vô cùng suy yếu.

Hỏi cậu bệnh gì thì cậu nói không có bệnh, chỉ cần nghỉ ngơi nhiều là được. Cuối cùng, hắn cũng biết được nguyên nhân, vì cậu vừa mới sinh con cho nên mới cần nghỉ ngơi nhiều. Cậu lại mang con của hắn, ở chung với hắn vậy mà một câu cũng không đề cập đến. Hèn gì hôm nay Tào Duẫn Thành cứ cố ép hỏi hắn.

Sự thương tâm vừa rồi ngay tức thì biến thành lửa giận đại phát. Tào Dư Văn xem hắn là cái gì, mang theo hai đứa con bên người thế nhưng cho đến bây giờ cũng không chịu nói. Cậu tính lừa gạt hắn cả đời hay sao?

“Chuẩn bị chuyên cơ, ta muốn đi gặp An Đức Liệt.” Hắn nói, cực kì thô lỗ.

Quản gia hơi sững sốt một chút “Chủ nhân, ngài không phải nói mình không khỏe sao? Bác sĩ cũng sắp tới...”

“Ta không phải không khỏe?” An Tá rít “An Đức Liệt xem ta là người ngu ngốc sao, đáng giận. Ta muốn lập tức tìm cậu ấy hỏi cho rõ ràng.”

Hắn có hai đứa con. Đứa trẻ đáng yêu, cười lên ngọt ngào là con của hắn. Và thằng nhóc xấu xí, nói chuyện khó nghe đó cũng là con của hắn.

Vì cái gì Tào Dư Văn không nhận mình là An Đức Liệt, em trai của Lị Tát? Cũng không nói với hắn mình chính là An Đức Liệt, vì hắn mang thai mười tháng?

Sau khi ngồi chuyên cơ, hắn lập tức lái xe đến nhà Tào Dư Văn. Hắn định dùng sức gõ cửa nhưng chợt nhớ tiếng động mạnh có thể đánh thức bảo bối đáng yêu đang ngủ, hắn lập tức nhẹ tay lại. Ngay cả khi lửa giận đại phát, hắn cũng không muốn đánh thức bảo bối dễ thương kia. Không bao lâu sau, Tào Duẫn Thành đi ra mở cửa.

Nó vừa thấy An Tá thì sắc mặt liền trở nên khó coi “Ba tôi chia tay với ông rồi, ông còn đến đây làm gì?”

Cái miệng đáng ghét của nó, đôi mắt cao ngạo của nó, An Tá trong lòng tự mắng mình ngu. Tào Duẫn Thành y chang hắn, vì sao hắn lại không nhận ra?

Lúc Tào Duẫn Thành ở tại bực nhận thưởng, mấy người phóng viên có đùa nói hai người bọn họ có thần vận giống nhau, hình dáng cũng giống, còn hỏi có phải là hai cha con không. Hắn chỉ một mực cười nghe cho qua, hiện tại, đứng ở phương diện khách quan để mà xem xét, thằng nhóc này chính xác là con hắn. Tính tình, cách nói chuyện, còn có tâm tư của cả hai, căn bản là từ một khuôn đi ra.

“Con là con ta!”

Hắn không hỏi, mà là khẳng định. Tào Duẫn Thành run lên, lập tức ngẩng đầu, đầy cao ngạo “Ông có bệnh à? Ai mà muốn làm con ông chứ? Làm con ông sẽ bị lây nhiễm vi khuẩn ngu ngốc, tôi có bị ngu giống ông đâu.”

Đứa nhóc trí tuệ cao, thái độ cực tẻ, nói chuyện khó nghe lại là con của hắn. An Tá nắm lấy bả vai nó, ôm vào trong ngực, thấp giọng nói “Con là con trai của ba, papa con tới bây giờ cũng không nói ba nghe, chúng ta sống chung lâu như vậy, ba cũng không biết...”

Tào Duẫn Thành biểu môi, hốc mắt hơi biến hồng, nó nhanh tay đẩy An Tá ra “Đừng giả vờ! Dù sao ông cũng không cần chúng tôi. Papa nói ông có mộng đẹp của ông cho nên cũng không ai nợ ai. Tôi biết papa

không phải nhẹ nhàng mà nói được mấy lời đó. Lúc trước là do ông không cần papa, ông căn bản không có cần chúng tôi.”

“Ba không có không cần ba người...” Tâm đau làm cho khí thể của An Tá giảm đi một nửa.

Câu trả lời của An Tá làm Tào Duẩn Thành càng thêm tức giận “Ông nói bậy! Chúng tôi ở bên ngoài lưu lạc mười năm, ông có đi tìm chúng tôi sao? Papa lúc trước cực khổ thế nào, ông có quan tâm sao? Ông có nhiều tiền như vậy, còn chúng tôi lại quá mức vất vả, ông còn dám nói ông không có không cần chúng tôi?”

Tào Dư Văn lẳng lặng xuất hiện sau lưng Tào Duẩn Thành, hiển nhiên cũng nghe thấy những lời thật lòng từ trong nội tâm nó. Cậu ngồi xuống, đưa tay ôm lấy đứa con đang khóc đến run rẩy, bình tĩnh an ủi nó.

“An Tá có suy nghĩ của An Tá, con có cuộc sống của con. Duẩn Thành, con là con ai cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống của chính con. Con muốn trở thành loại người nào là tùy con, không quan hệ đến chuyện cha con là ai. Sống là con, cha con chỉ là người cho con một bộ phận nào đó trên cơ thể mà thôi.”

Tào Duẩn Thành dùng sức gạt đầu. An Tá nhìn An Đức Liệt, sau khi dỗ dành xong đứa nhỏ mới chậm rãi đứng lên. Sau khi trưởng thành, cậu hoàn toàn không giống Lị Tát cho nên hẳn không nghĩ cậu lại có thể là An Đức Liệt, chưa bao giờ nghĩ như thế.

“Tại sao lại không nói sự thật cho tôi biết?”

Hắn vừa tức lại vừa nóng. Hai đứa con ở bên cạnh hắn, sống chung từng ấy thời gian, An Đức Liệt cũng không chịu nói ra, thậm chí còn định giấu hắn đến hết đời. Nếu cậu sớm nói cho hắn biết, hẳn nhất định sẽ chăm sóc cho bọn họ.

Không, không chỉ chăm sóc, hẳn nhất định sẽ mang họ trở về nhà – hoàng cung, sau đó, dùng cả đời quan tâm đến họ. Vì họ, hắn có thể hủy bỏ chuyện kết hôn.

An Đức Liệt hướng cái nhìn lạnh băng về phía hắn “Kia trọng yếu sao?”

Câu nói này làm An Tá như nghẹt thở. Đương nhiên trọng yếu, không phải sao?

“Đương nhiên trọng yếu! Duẩn Thành cùng tiểu bảo bối đều là con tôi.”

An Đức Liệt không lộ ra cái cười lạnh nữa, nhưng trong ánh mắt đã tràn ngập lãnh ý “Duẩn Thành năm nay đã mười tuổi rồi. Mười năm trước, anh rõ ràng biết anh có đứa con này. Nó chào đời ba tháng, anh một ngày cũng không đến thăm, cũng không liếc mắt nhìn đến tôi, như vậy mà anh muốn mẹ con chúng tôi tin chúng tôi trọng yếu trong lòng anh sao? Văn kiện đoạn tuyệt quan hệ cha con cũng là do anh kí, nhớ chứ?”

Cậu cường thế nhìn hắn, nói “Anh đừng hiểu lầm, quyền chăm sóc con là của tôi, anh một chút cũng không quan hệ. Anh không phải cha chúng, tôi mới là cha mẹ chân chính của chúng.”

An Tá ngậm miệng, không nói gì. Mười năm trước, hắn sải bước trên hành lang dài của bệnh viện, vừa nghe quản gia nói tiểu hài tử không giống Lị Tát hắn liền xoay đầu bỏ đi. Văn kiện đoạn tuyệt quan hệ cha con cũng do hắn kí, ngay cả những chuyện sau đó hắn cũng không nhớ. Hẳn chính xác chưa bao giờ đi tìm mẹ con bọn họ nên hẳn nửa lời cũng không thể phản bác lại.

“Mau trở về cùng Lị Tát kết hôn. Tôi đã sớm nói qua, anh là loại người tự tin quá mức lại cao ngạo, anh là người đàn ông tệ nhất tôi từng gặp qua. Tôi không biết vì sao lúc đó lại yêu thương anh nhưng có được hai đứa con này, tôi một chút cũng không hối hận.”

Cánh cửa trước mặt hắn từ từ đóng lại. Hắn vốn là hùng hổ đến đây hỏi tội, không tin là lại bị người ta đóng sầm cửa lại, đuổi đi. Hắn không thể nói gì hơn, chỉ có thể truyền tải tất cả vào nắm đấm, tự giận chính bản thân mình.

10. Chương 10

An Tá mang tâm tình tồi tệ, thật muốn đem chính mình giết chết cho rồi. Mười năm trước hắn phạm sai lầm, mười năm sau muốn bù đắp nhưng không ngờ Tào Duẩn Thành cùng An Đức Liệt lại hận hắn đến mức này. Hắn đúng là một tên chết tiệt, ngu ngốc.

Tâm trạng hắn rất buồn phiền. Hắn ở khách sạn cả đêm, lăn qua lăn lại cũng không tài nào ngủ được, lại càng không thể tìm ra biện pháp nào tốt để cứu vãn tình hình.

Suy nghĩ một hồi, hắn gọi điện về cho quản gia, sau đó gọi đến cho Lị Tát, nói nàng hãy hiểu cho hắn, hắn không thể cùng nàng kết hôn, cả đời này vĩnh viễn cũng không có khả năng.

Phản ứng của Lị Tát rất dễ đoán, nhưng rất nhanh, hắn khiến cơn giận nơi nàng phải chùng xuống. Hắn nói hắn đã tìm luật sư, chuyển quyền sở hữu một căn biệt thự cho nàng, hơn nữa cuộc sống từ nay về sau cũng không cần lo lắng rồi sau đó đính thép bảo nếu nàng còn cố gắng tranh cãi thì đừng hòng có một đồng nào từ hắn.

Sau khi xử lý xong với Lị Tát, hắn liền cho gọi quản gia đến. Quản gia hôm sau mới xuất hiện mà hắn thì mất ngủ một đêm. Người quản gia thấy sắc mặt hắn khó coi lại tiêu tụy nên chần chừ. Ông theo hắn lâu như vậy cũng chưa từng thấy hắn như vậy, nhưng vì thân phận chỉ là một người quản gia nên cũng không hỏi nhiều.

“Lúc An Đức Liệt sinh còn, toàn là ông chăm sóc?”

“Vâng”

Lúc đó, ông chỉ làm bổn phận của một người quản gia, không nói nhiều. Khi An Tá rời khỏi bệnh viện, An Đức Liệt tỉnh dậy, ông chỉ nói vài lời an ủi, nói dối vì sao chủ nhân không đến. Mà cậu cũng không phải ngốc tử, một tháng sau cậu cũng thôi không hỏi đến chuyện của An Tá nữa, ba tháng sau liền rời khỏi phạm vi bảo hộ của hắn.

Chủ nhân xử lý mọi việc đều rất tốt nhưng trong chuyện này đã phạm một sai lầm vô cùng lớn. An Đức Liệt tâm toái cầu khư, rời đi liền biến mất chẳng thấy bóng dáng. Chủ nhân đối nhân tình khăng khải, nhưng chuyện này quả là một sai lầm. Chẳng qua khi đó chủ nhân đương mê luyến Lị Tát nên chẳng để ý đến gì khác. Ông tuy rất cảm thông với An Đức Liệt nhưng lại biết bản thân không có quyền lên tiếng.

“Tất Ngươi, ta cùng An Đức Liệt đã xảy ra một chút vấn đề.” Tất Ngươi là tên của người quản gia, An Tá đã quen miệng gọi ông như vậy.

“Vâng.”

“Ta cùng An Đức Liệt lại có thêm một tiểu hài tử.”

Nghe vậy, người quản gia kinh ngạc há hốc. An Tá phiền toái vò tóc “Ta cùng cậu ấy ở chung, thế nhưng không hề biết cậu ấy là An Đức Liệt, cũng không biết hai đứa nhỏ đó là con ta.”

Nghe xong, quản gia ngạc nhiên đến độ không thể nói nên lời. Ông không hiểu An Tá đang nói gì. Vì sao ở chung với An Đức Liệt mà không biết cậu ta là ai; An Đức Liệt sinh con cho mình mà hắn cũng không biết là con ai. Việc này quả là li kì vớ vẩn.

“Chủ nhân, tôi không hiểu ý của ngài lắm...”

Hắn thất bại nói “Cậu ấy đổi tên sang tiếng Trung, gương mặt lại không giống Lị Tát nên ta không thể nhận ra. Sau đó, chúng ta cãi nhau, mười tháng sau tìm được thì cậu ấy đã ôm một tiểu hài tử. Ta nghĩ đó là con của cậu ấy và người phụ nữ khác, thế nào cũng không tưởng tượng được nó lại là con ta.”

Tất Ngươi trầm mặc, giọng điệu phiền toái của chủ nhân làm ông hiểu được hắn đã vô cùng phiền muộn. An Tá nói thêm “Ta muốn ông về hoàng cung, chuẩn bị mọi thứ nghênh đón bọn họ trở về. Ta nhất định sẽ thuyết phục được họ. Bây giờ ông về trước, đuổi Lị Tát đi chỗ khác, ta không muốn An Đức Liệt không vui.”

Tuy nói là nói vậy, nhưng giọng nói hấn lại thập phần uể oải. Hấn biết lời vừa nói có thể sẽ không đạt thành, An Đức Liệt có lẽ sẽ không tha thứ cho hấn dễ dàng như thế.

“Chủ nhân, tôi sẽ chuẩn bị mọi thứ thật tốt để hoan nghênh hai vị tiểu thiếu gia. Tôi cũng sẽ cố hết sức bố trí phòng sao cho phù hợp với sở thích của An Đức Liệt thiếu gia.”

Tất Ngươi nhanh miệng nói, lần đầu tiên đưa ra yêu cầu với chủ nhân, không phù hợp với cương vị của ông. Nhưng đối với ông mà nói, chủ nhân một nhà đoàn tụ là một chuyện tốt, là biện pháp tốt nhất để bồi thường cho An Đức Liệt, huống chi thấy chủ nhân phiền não như thế, ông tự nhiên biết được hấn đã hăm sâu vòng tình a.

“Ách...Tôi tin chủ nhân sẽ có thể mang An Đức Liệt thiếu gia cùng hai vị tiểu thiếu gia trở về. Dù sao, An Đức Liệt thiếu gia đã vì ngài sinh thêm một đứa nhỏ, nếu oán hận như lời ngài nói thì tuyệt đối, cậu ấy sẽ không làm việc này.”

An Tá nhanh ngẩng mặt lên, hai mắt tỏa sáng, thậm chí hấn còn đứng lên, đi qua đi lại như vừa nghe được tiếng trời “Đúng vậy a, ông nói đúng. Hiện tại An Đức Liệt cá tính thập phần cường ngạnh cũng không sợ đắc tội ta. Cậu ấy nếu không phải yêu ta, vì cái gì lại vì ta sinh thêm một tiểu hài tử.”

“Tôi lập tức trở về hoàng cung chuẩn bị.”

Tất Ngươi hành lễ rồi rời khỏi phòng. Lúc đóng cửa, ông còn nghe được tiếng cười của An Tá. Ông biết, cả nhà bọn họ nhất định sẽ có kết cục tốt a.

.

.

Thằng nhóc có gương mặt thấy ghét, hai mắt khinh thường nhìn hấn. Nếu là trước kia, hấn nhất định sẽ bùng phát nhưng là hiện tại, hấn chỉ có thể thấp giọng, nhỏ nhẹ với nó.

“Papa con có nhà không?”

“Không có! Chỉ cần ông tới, ba nhất định sẽ không có nhà.” Ngữ khí của nó mang theo sự khiêu khích, hoàn toàn nhằm hấn mà chọc.

“Duẩn Thành, ba không kết hôn với Lị Tát nữa. Người duy nhất trên đời này ba muốn kết hôn chỉ có một người duy nhất, là papa con thôi.”

Đôi mắt đang rực lửa khiêu chiến của Tào Duẩn Thành nhanh chóng mang một mảnh hoài nghi “Ai biết ông có nói xạo hay không chứ?”

An Tá được thể bề mắng, nói tiếp “Ba yêu các con a. Duẩn Thành, ba thừa nhận trước kia là do ba sai, nhưng khi ở cùng ba người, ba cảm thấy rất vui. Con đã không có ba mười năm, chẳng lẽ con muốn sau này em con hỏi ba nó là ai sao? Con sẽ trả lời nó như thế nào đây? Nói rằng nó không có ba sao? Nó có thể bị tổn thương, con cũng hiểu mà, đúng không?”

Tào Duẩn Thành có hơi chần chờ. An Tá thấy chiêu này hữu hiệu, lập tức chen chân vào, chặn cánh cửa không cho nó đóng lại “Cho ba vào bàn với papa con một lúc. Ba muốn mang mọi người về ở cùng ba. Cho ba nửa giờ, nửa giờ để nói chuyện với papa con.”

Tào Duẩn Thành cứng miệng “Papa sẽ không nói chuyện với ông.”

“Duẩn Thành, ba vì papa con mà thần hồn điên đảo. Con không phải không biết. Ba vì yêu papa con mà phá hư nguyên tắc của bản thân, con chẳng lẽ không muốn cho ba cơ hội sao?”

Tào Duẩn Thành nhướng mày, đúng là trong lúc ở chung, An Tá có mê luyến ba nó. Nghĩ nghĩ một hồi, nó dịch sang bên để An Tá có thể đi vào. Nó nhìn hấn, hung hung nói “Không được đánh thức em trai tôi.”

“Yên tâm, ba sẽ không đánh thức nó.”

Hấn nhẹ chân đi vào, hướng đến phòng của An Đức Liệt. Cậu đang nằm trên chiếc giường mà cả hai từng nằm chung, hấn thấy một loại cảm xúc ngọt ngào đang dâng lên trong cổ họng. Hấn nhẹ nhàng gọi “An Đức Liệt!”

An Đức Liệt kinh ngạc quay đầu, ngay sau đó liền trở nên lạnh nhạt “Anh như thế nào thuyết phục Duẩn Thành? Nó như thế nào cho anh vào nhà?”

Hắn đi đến bên giường, ngồi xuống cạnh An Đức Liệt, không đợi cậu cự tuyệt, hắn đã nhanh nắm lấy vai cậu “Anh nói nó cho anh một cơ hội để chuộc tội. Anh muốn dẫn em và hai đứa nhỏ về nhà. Anh muốn kết hôn với em...”

“Không, tôi không muốn dây dưa với anh nữa.”

An Đức Liệt ‘phủi’ cánh tay đang giữ lấy mình, An Tá không bỏ cuộc, hắn dùng đôi cánh tay rắn chắc, từ đằng sau ôm lấy cậu. Giọng nói trầm thấp mang theo sự hối lỗi “An Đức Liệt, anh biết em mấy năm nay chịu rất nhiều thống khổ. Cho anh một cơ hội để bồi thường, được không? Em cũng biết anh vô cùng yêu em, anh tuyệt sẽ không cùng Lị Tát kết hôn, anh chỉ muốn ở bên cạnh em.”

“Nếu tôi không muốn ở bên cạnh anh?” An Đức Liệt xoay người, đối hắn hỏi lại.

An Tá nắm chặt bả vai cậu “Anh yêu em, An Đức Liệt, nếu không phải thương anh vì sao em phải sinh con cho anh lần nữa? Vì cái gì mỗi lần có thể rời xa anh, em đều chọn ở lại?”

An Đức Liệt lạnh lùng trả lời “Đồng tính sinh thực không phải muốn bỏ là bỏ. Tôi cho anh ở bên tôi là vì tôi muốn anh biết anh đã làm sai cái gì. Từ mười năm trước, tôi đã không còn tình cảm gì với anh nữa rồi.”

Nếu là trước kia, câu nói này nhất định làm hắn lửa giận công tâm, nhưng hiện tại, hắn càng cố sức ôm cậu vào lòng, dù cậu phản kháng hắn cũng mặc kệ.

“Trở lại bên cạnh anh, em không phải là muốn trả thù sao? Vậy thì trở lại bên cạnh anh, em có thể dùng bất cứ phương pháp nào làm anh thân bại danh liệt, ở bên cạnh anh, em mới có nhiều cơ hội trả thù anh, đúng không?”

An Đức Liệt tránh ánh mắt hắn trong khi An Tá ra sức vuốt ve hai gò má cậu. Cuối cùng, tầm nhìn của cậu mới chậm chạp hướng về phía hắn “Bộ dạng hiện tại của tôi, một điểm cũng không giống Lị Tát.”

An Tá hôn lên tóc cậu “Anh biết. Từ lúc gặp em, anh biết anh không yêu Lị Tát. Cô ấy là người con gái anh thích nhất, nhưng lại bị tử thần đoạt đi nên anh mới nghĩ cô ấy là độc nhất vô nhị. Bởi vì anh chỉ muốn thỏa mãn bản tính của mình nên mới chạy theo cái ảo ảnh không có thật đó.”

Hốc mắt An Đức Liệt nhiệt trường, mười năm ủy khuất trong khoảnh khắc trào ra. Cậu hết sức dìm vùi ngực An Tá “Đừng nghĩ chỉ cần như vậy tôi liền tha thứ cho anh. Cả đời này vĩnh viễn cũng không tha thứ cho anh đối xử tệ bạc với tôi.”

“Anh hiểu, thực xin lỗi...”

An Tá thì thảo bên tai An Đức Liệt. Cậu ở trong lòng hắn, khóc rống. Hắn ôm chặt cậu, không ngừng giải thích, hơn nữa còn nói vô số yêu ngữ. Cuối cùng, An Đức Liệt cũng đồng ý tha thứ cho hắn.

.

.

Bọn họ trở về hoàng cung. Tào Duẩn Thành mang hết hành lý của mình đưa cho ba nó “An Tá, giúp tôi xách đồ đi. Vai tôi đau quá.”

An Đức Liệt vô cùng an nhàn, nụ cười trên môi khiến người người say mê. Cậu không mang theo hành lý bước xuống chuyên cơ trong khi An Tá thì linh kinh nhiều thứ. Hắn ôm trên tay một đứa bé, trên lưng vác một cái ba lô thật lớn, tả hữu hai bên mang theo mấy túi hành lý lớn. Lại thêm Tào Duẩn Thành không khách khí quăng hành lý của mình cho hắn. Nó còn hảo tâm giúp hắn đeo vào. Hắn so với mấy người khuân vác mướn còn tệ hại hơn. Hắn đoán trên người hắn lúc này có ít nhất hơn hai mươi cân hành lý.

“Làm sao vậy An Tá? Anh chèn đồ của chúng tôi nặng quá sao? Vậy để chúng tôi trở về nha.”

Nghe câu hỏi thánh thiện của An Đức Liệt, An Tá liền đứng thẳng người, cố gắng giả dạng như không có gì. Kỳ thật, ngực hắn đang bị ép lại muốn nổ tung. Hắn cho tới bây giờ chưa từng xách nặng như vậy, chưa từng. Mỗi khi đi đâu đều có tùy tùng đi theo, hắn cần bản là không cần tự mình xách hành lý.

“Hoàn hảo, anh đến đây.” An Đức Liệt tuy nguyên ý trở về nhưng không có nghĩa là cậu đã tha thứ cho hắn. Xem ra thời gian sắp tới, hắn phải kháng chiến cực khổ đây.

Mấy người hầu trong cung điện, ngay cả Tất Ngươi cũng ngạc nhiên đến há hốc miệng, đây là lần đầu tiên họ thấy chủ nhân cao ngạo của mình bị đối xử như vậy.

Tất Ngươi lập tức đi tới, khẩn trương nói “Chủ nhân, muốn tôi ôm đứa bé không? Người hầu cũng có thể giúp ngài xách hành lý, không cần cực khổ như vậy.”

An Đức Liệt liếc mắt, An Tá lập tức thở ra. Hắn thấy vai mình rất đau. Mấy bao hành lý này quá nặng, hắn không biết hai người họ đã sửa sang, bỏ cái gì bên trong nữa nhưng thật sự nặng chết người a.

“Không cần, ta có thể xử lý được.”

Tào Duẩn Thành chêm vô vài câu “Đúng vậy, An Tá có thể xử lý được, đúng không An Tá?”

“Ừ.”

An Tá cố gắng trả lời, nhưng bước đi ngày càng nặng, mồ hôi như mưa.

“Phòng của tôi ở đâu hả?”

Vừa thấy Tào Duẩn Thành, Tất Ngươi liền biết đó là đứa con đầu lòng của An Tá “Tôi đưa ngài đi.”

“Được, cảm ơn ông.”

Tào Duẩn Thành vui vẻ nói chuyện, nhưng khi nhìn đến An Tá liền thay đổi sắc mặt “An Tá, mau đem hành lý đến phòng cho tôi đi, còn nữa, phải sắp xếp đầu vào đó. Đưa em đây, tôi ôm cho.”

Nó nhận lấy tiểu hài tử, miệng không ngừng sai hắn như sai ôsin. An Đức Liệt không mấy may quan tâm hắn, cậu tự mình đi thăm thú hoàng cung. Hắn vốn có thể sai người khác xách hành lý nhưng hắn biết, cậu là người thông minh nên sẽ ngay lập tức biết được, sau đó sẽ ôm con rời khỏi nơi này. Vì vậy, hắn đành làm trâu già kéo xe, lê bước đem hành lý lên phòng Tào Duẩn Thành.

Hắn làm theo lời Tào Duẩn Thành, mở túi hành lý ra, chuẩn bị sắp xếp đồ đạc thì hắn trừng lớn mắt, mắng to “Thằng nhóc khốn nạn, dám chĩnh ta?”

Bên trong hành lý toàn là đá tảng ven đường, hơn nữa mỗi tảng đều hơn một kí. Mỗi viên đều nặng như vậy, chẳng trách hắn đeo trên lưng đi này giờ, chân run đau nhức. Toàn bộ đều do Tào Duẩn Thành hại.

Bả vai hắn đau, không, không chỉ có bả vai mà toàn thân hắn đều tận lực, từ trên xuống dưới đau vô cùng. Hắn trở về phòng mình liền lăn ra ngủ. Nhưng vừa chạm xuống giường hắn đã rất khó chịu nhưng vì quá mệt mỏi, hắn cũng chẳng để ý đến cơn đau lắm gì, nhanh chóng nhắm mắt.

Trong lúc mơ hồ, một đôi tay nhẹ nhàng vuốt qua cơ thể hắn. Sự thoải mái quá mức này khiến hắn phát ra vài tiếng rên rỉ, bên tai còn nghe thanh âm trầm ổn “Rất đau sao, An Tá?”

Hắn mở mắt liền nhìn thấy An Đức Liệt ngồi ở bên giường, thoát hạ quần áo của hắn, hai tay vuốt ve cơ thể hắn, đây có lẽ là nguyên nhân khiến hắn vừa rồi cảm thấy thoải mái.

“An Đức Liệt...”

Đôi tay ma quái của cậu lướt qua cơ bụng săn chắc, dừng lại bên hông hắn, sau khi cởi quần hắn quăng đi liền nắn nắn, chạy dọc theo bắp đùi trắng kien của hắn, làm hắn ngừng thở, sợ cơ hội hiếm có này nhanh chóng vụt qua.

An Đức Liệt tuy đồng ý trở về cùng hắn nhưng khoảng thời gian này, cậu và Tào Duẩn Thành cùng ra sức chinh đồn hắn. Chuyện hôm nay cũng là một trong số đó, mà nặng nhất chính là cậu không cho hắn động vào cậu. Hắn vì mục đích dẫn cậu về nên đã ra sức nhần nại rất lâu.

Nhưng hiện tại cậu đang dẫn dụ hắn, cơ thể bị cấm dục đã lâu sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy chứ? Hơn nữa, đôi tay mềm mại đó lại đang ra sức khơi gợi lửa tình nơi hắn.

“Duẩn Thành là một đứa bé cứng đầu, nó hiện tại phạt anh nhưng chỉ một thời gian sau, nó sẽ chịu nhận anh là cha nó, sẽ thôi không xử sự như vậy nữa. An Tá, anh chịu đựng một lúc vậy.”

Hắn phát giác hơi thở của mình có chút run rẩy “Không quan hệ, anh sẽ khiến nó phải nhận anh là ba nó.”

“Ân, cảm ơn anh, An Tá.”

Cậu dừng lại công việc mát xa đùi hắn, thôi không chạm vào hắn nữa. An Tá thống khổ nói “An Đức Liệt, làm giống vừa rồi được không?”

“Là chỗ này sao?” Cậu cố ý hỏi.

Thứ nam tính của hắn từ từ ngóc dậy. An Đức Liệt phủ lên người hắn, đôi tay mềm mại nắm lấy bộ vị tối nóng bỏng khiến hắn hưng phấn đến phát run, phát ra mấy tiếng rên rỉ.

Hắn đẩy eo tới trước, An Đức Liệt không chỉ vuốt ve mà còn dùng ngón cái ấn xuống đỉnh của ‘nó’. Loại khoái cảm này, hắn không thể miêu tả bằng lời được.

“Thật thoải mái, An Đức Liệt...”

Hắn cơ hồ bị tình dục che mờ tầm mắt. Hắn đứng lên, muốn ngay lập tức đè cậu xuống. An Đức Liệt tỉnh ý liền tránh ra, lùi về sau hai, ba bước. Cậu lấy khăn tay để trong túi ra, mỉm cười đầy ẩn ý.

“Còn lại, anh tự mình làm đi.”

Hắn kinh ngạc nhìn trong khi cậu vô cùng bình tĩnh. Hắn có thể cảm nhận được nước miếng của mình đang chảy ròng ròng, hạ thân vô cùng bức xúc, lại nóng như lửa đốt. Không thể tưởng cậu lại đối hắn nói “Anh nếu dám động vào tôi, tôi lập tức mang con đi, anh tin không?”

Lời cậu nói là thật. An Tá nuốt nước miếng gật đầu mà thân thể trần trụi của An Đức Liệt, sau khi tắm rửa còn mang theo hương khí dịu ngọt cứ tràn ngập trong óc hắn.

Hạ thân hắn càng lúc càng nóng, hắn cho tới bây giờ không có nhẫn nại như vậy. Chỉ cần hắn thuận miệng nói một câu thì không biết có bao nhiêu nữ nhân nguyện ý cùng hắn, hiện tại hắn sống không bằng chết a. Hắn cầm lấy khăn tay mà cậu hảo tâm để lại, tự mình giải quyết.

Thật vất vả hắn mới có thể tự xử, đến khi nhìn thấy thân thể trần trụi của cậu bước ra khỏi nhà tắm, vừa chà lau, vừa ư ử hát bài hát gì đó, toàn thân hắn lại bắt đầu nóng lên.

“An Tá, tôi muốn nói với anh chuyện này.”

Hắn trừng mắt, chằm chằm nhìn thân thể trần trụi của cậu, mà An Đức Liệt lúc này, không nhanh không chậm, thong thả mặc lại quần áo. Cậu nhẹ giọng nói “Không chỉ có Duẩn Thành phạt anh, tôi cũng đang phạt anh. Mỗi ngày tôi đều ngủ cùng anh, mặc kệ tôi có hành động gì, anh cũng không thể động vào tôi, được chứ?”

Hắn lập tức đồng ý, có điều, hắn không ngờ An Đức Liệt vừa mặc xong áo ngủ liền đi đến giường, nằm xuống bên cạnh hắn, rút vào lòng hắn. Mùi thơm của cậu, mùi thơm của cơ thể cậu tìm vào mũi hắn khiến hạ thân hắn lại xúc động mà đứng thẳng.

An Đức Liệt còn cố tình nâng chân lên, ma sát chân hắn. Hắn tuy không muốn nhưng vẫn phải cố cất giọng nói run rẩy của mình hỏi, hắn muốn biết địa ngục này còn kéo dài bao lâu a.

“Xử phạt sẽ kéo dài bao lâu?”

“Tôi cùng Duẩn Thành ở bên ngoài chịu khổ mười năm, kia tính nhẹ cho anh một chút, mười tháng đi.”

An Tá trong lòng kêu thảm. Hắn hơi hơi tuyệt vọng khi phát hiện mình không thể chịu hơn được nữa “Mười tháng?”

“Anh thấy ngắn quá? Vậy mười năm nha.”

Lời nói của An Đức Liệt lập tức làm hắn ngậm miệng. Hắn dù có ngu ngốc thế nào cũng không tự tiện chọc giận cậu lúc này “Mười tháng là được rồi, phi thường tốt.”

“Ân, có thể xem xét biểu hiện của anh, hình phạt có thể giảm. Như tôi nói, tùy xem biểu hiện của anh.”

Cậu nói xong liền dùng chân quấn lấy chân hắn, thở nhẹ, phả vào cổ hắn. An Tá ngừng thở, tự nói chính mình phải giữ bình tĩnh, đến khi có thể bình tĩnh được, An Đức Liệt lại chạm vào ngực hắn. An Tá nhảy dựng, cậu cũng vì hành động này mà mở mắt.

Hắn lắp bắp nói “Anh...anh đi WC...”

Hắn chạy ào vào toilet, bộ phận nóng ngạnh khiến hắn thở hồng hộc. Hắn ở trong WC niệm niệm, tự bảo mình phải cố gắng bình tĩnh hơn một chút.

An Đức Liệt cười thành tiếng. An Tá cả đêm ở trong WC, đợi cho đến gần sáng, hai mắt như gấu trúc mới trở lại giường ngủ. Vì ngủ quá say nên hắn hoàn toàn không biết cậu thừa lúc hắn không để ý đã đặt lại má hắn một nụ hôn.

Xem ra hắn đúng là thật tâm muốn bù đắp cho cậu và các con, nên giảm thời gian chịu hình xuống a. An Đức Liệt từ khóe môi lộ ra nụ cười, cậu có lẽ nên cân nhắc thêm về chuyện này một chút.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-than-tinh-lang>